

ДЖЕК СЛЕЙД
ЛАСИТЪР И ПОКЕРОВАТА
ВЕЩИЦА

Част 21 от „Ласитър“

Превод от немски: Красимира Данчева, 1993

chitanka.info

1.

Беше старец с бели коси, които обгръщаха лицето му като грива на лъв. Имаше мършаво, загоряло от слънцето лице, набраздено от безброй бръчки. Приличаше на същество от отдавна отминала епоха. Излъчваше непоколебима твърдост и воля за себеутвърждаване. Когато някой го погледнеше в очите, неволно изпитваше чувството, че трябва дълбоко да му се поклони. Този старец имаше величествената осанка на цар.

Когато той се появи, в малкото градче на края на пустинята внезапно стана много тихо. Вестта за него се разнесе със скоростта на степен пожар и скоро започнаха да се трупат хора, които искаха да го видят колкото е възможно по-отблизо. Сякаш изведнъж градчето се беше превърнало в тържище. Тук ставаше нещо необичайно. Всеки надуваше сензацията, която витаеше във въздуха.

Кой беше този загадъчен ездач? Откъде идваше? Дали не беше някой от онези легендарни отшелници, живеещи на потайни места в безкрайната далечина на пустинята?

Хората често бяха слушали подобни разкази. Обичаха да ги слушат и сами с удоволствие ги разказваха на други. Но никой не искаше да повярва. За тях това бяха просто измислици.

Обаче сега, когато видяха внушителния старец, започнаха да ги побиваш тръпки.

Дали все пак в легендите и измислиците не се таеше и нещо вярно?

Мъжът, дошъл от пустинята, яхнал големия си черен кон, отговаряше напълно на описанието на онзи легендарен човек, за когото от време на време разказваха опитни скаути и трапери.

Старецът спря пред малката пощенска станция. Леко смръщил вежди, той се огледа наоколо.

След това, сякаш в безмълвен диалог със самия себе си, той сви рамене и пъргаво скочи от седлото, кожата на което беше украсена с индианска сребърна бродерия. Изобщо от цялата му екипировка се

виждаше, че често си има работа с индианците. Облеклото му в голямата си част беше изработено от фин велур, а също и широкополата му шапка, опасана с лента от змийска кожа. Под нея беше пъхнато орлово перо.

Дори и сега, когато стоеше изправен, той представляваше внушителна гледка. Беше с почти цяла глава по-висок от повечето мъже тук, а раменете му бяха широки и силни. Мускулите му ясно личаха под ризата.

Хората се питаха какво ли търси този мъж тук, в техния град.

— Това е Господаря на пустинята — шепнеше някой на съседа си.

— Властелина на пустинята ли? — прошепна друг.

— Не вярвам на всичките тия брътвежи — също така тихо се намеси трети. — Глупости! Властелина на пустинята изобщо не съществува.

Сърдити погледи се отправиха към говорещия. Това, което се бе осмелил да каже, беше проява на абсолютно безсрамие. Да не би да се опитваше да изкара всички останали глупаци или дори идиоти?

Разбира се, че Властелина на пустинята съществуваше!

Всички вече бяха слушали достатъчно често за него. Само че до днес още никой не го беше виждал.

Защо трябваше да не е той?

В края на краищата, външността му съвпаднаше напълно с описанията, които бяха слушали за него.

Старецът извади пушката си от калъфа на седлото. Беше стара едноцевна „Шарпс Райфъл“, произведена още по времето на Гражданската война.

Двата револвера, които носеше на широкия колан, също бяха тъпкалии, отдавна отживели времето си.

Никой мъж, който искаше да предизвика уважение, не мъкнеше такива оръжия. С това старо желязо не би могъл да впечатли противника.

Той отново зарея поглед сред любопитните. Изглежда, не му беше особено приятно, че толкова много хора го гледаха. Въпреки всичко, на лицето му се изписа усмивка и той каза с приятен пльтен глас:

— Добър ден, добри хора. Забелязвам, че съм събудил любопитството ви. Може бе някои от вас се страхуват, че бих могъл да донеса нещастие на града ви. Но не се безпокойте, аз съм кротък човек. Тук съм, за да почакам пощенската кола от Калифорния. Тя пристига днес, нали?

Изпълнен с очакване, той се усмихна. Получи отговор, във всеки случай не такъв, какъвто очакваше.

— Ще трябва да почакате още два дни, старче — обади се зад него белокосият Сам Рубенс, началникът на станцията на Уелс Фарго, събудил се от следобедния си сън едва преди няколко минути. Беше излязъл, за да разбере какво се беше случило отвън, и така чу въпроса на непознатия.

Старецът се обърна към началника на станцията.

— Хм, трябва да съм бил погрешно информиран — каза той.

— Така изглежда, господине — отвърна му Рубенс. — Но какво значение имат два дни тук, при нас, на края на света? Бъдете сърдечно добре дошъл в Девилс Пойнт, предния пост към ада. Можете да се настаните в сградата за пътниците, ако желаете. Хотел тук нямаме.

— Много ви благодаря, сър — отвърна с усмивка белокосият непознат. — Но аз обичам да спя под открито небе. Ще си потърся подходящо място някъде извън града.

Сам Рубенс беше видимо разочарован. Изразът на лицето му беше по-красноречив от всякакви думи.

Допреди малко беше убеден, че тайнственият старец няма да отхвърли предложението му. Никой здравомислещ човек не би го направил, докато този непознат тук беше на мнение, че ще успее да си намери място навън, в полето, където да преспи необезпокояван от нищо.

Е, какво пък, щеше да съжалява!

Не само че извън града не можеше да се намери и капчица вода, а освен всичко друго, ако искаше да ноцува под открито небе, трябваше да мисли и за вълците, койотите, гърмящите змии, скорпионите и други опасни твари. А когато човек спи, не би могъл навреме да усети опасността. В такъв случай не би могъл и да се справи с нея.

За стареца най-страшно от всичко щеше да бъде обстоятелството, че извън града нямаше вода. Единствената подводна

река в радиус от много мили се намираше точно под града и тъкмо заради това той беше възникнал именно тук. В противен случай на никого не би и минало през ум да се засели на това място.

Старецът щеше да съжالياва, че е излязъл в полето извън града. Но не това беше истинската причина, накарала Сам Рубенс така да се умърлуши.

Беше ядосан, защото се беше излъгал в надеждите си. По-точно надяваше се да убеди стареца да остане в станцията като негов гост. Така щеше да има възможност хубавичко да го разпита.

Такива мисли преминаваха с бясна бързина през главата на Сам Рубенс, преди да каже:

— На ваше място бих си помислил, господине. В никакъв случай няма да можете да нощувате навън. От една страна е прекалено опасно, а от друга — ще имате нужда от вода. Но няма да можете да намерите. Така че настоятелно ви препоръчвам да останете в града.

Непознатият се усмихна. Усмивката му беше някак снизходителна.

— Добре, господине, щом толкова много настоявате, не бих искал да отхвърля поканата ви. Във всеки случай, длъжен съм да ви предупредя още отсега, че не притежавам никакви пари, за да мога да ви платя за нощувка и храна. Така че помислете още веднъж.

Сам Рубенс нямаше за какво да мисли. Той надушваше късмета си и в никакъв случай не искаше да го изпусне, дори и това да му струваше няколко долара. Беше напълно сигурен, че по-късно тази малка загуба ще се превърне в двойна и тройна печалба.

„Само двойна и тройна ли? — някъде вътре в него се обади един тих глас. — Печалбата би могла да бъде много, много по-голяма. Да не би да си забравил за приказните богатства, които този мъж притежава?“

Не подлежеше на съмнение, че именно той е легендарният Властелин на пустинята. На никого другото описанието не би подходило така точно.

— Това няма никакво значение, господине — побърза да го увери Сам Рубенс. — Считайте се за мой гост. За всичко останало спокойно можете да забравите.

— Вие сте много любезен — каза мъжът от пустинята. — Но сега бих искал най-напред да се погрижа за коня си.

Той се отправи към великолепно черно животно. Беше жребец. И идваше от неизвестна конюшня. Този факт също представляваше загадка за хората тук.

Всички те разбираха достатъчно много от коне. Но такъв великолепен екземпляр никога досега не бяха виждали.

Това отново даваше повод за най-необикновени предположения, но така и не се стигна до по-нататъшни размишления и размяна на мнения.

Отекна тропот на копита.

Най-малко десет ездачи приближаваха към града. Яздеха толкова близо един до друг, че човек едва ли би могъл да преброи колко точно бяха в действителност.

Но броят на ездачите нямаше никакво значение.

Решаващо беше обстоятелството, че се касаеше за членове на най-страшната банда по тези земи. Където се появяваха, хората очакваха неприятности, а понякога имаше дори и жертви.

Тук, в Девилс Пойнт, така наречените пустинни вълци не бяха се появявали от дълго време. Жителите на малкото градче от седмици вярваха, че бандитите са загубили интерес към тази дупка. Тук наистина нямаше кой знае какво за плячкосване. За тази цел имаше значително по-привлекателни места.

Защо бяха дошли?

Яздеха бавно, но без съмнение застрашително приближаваха. Всички носеха широки жълти наметала. Те се бяха превърнали в един вид запазена марка облекло на пустинните вълци.

Пред къщите ставаше все по-пусто. Дори и най-дръзките мъже се измъкнаха незабелязано, обзети от страх. Нямаше никакъв смисъл да се правят на големи герои, когато се появяваха тези негодници. Всеки един от тях беше истински дявол в стрелбата — както впрочем и в боравенето с ножове, и в боя с юмруци, а така също и в дуелирането със саби, които някои от тях войнствено носеха закачени от страни. Тези нехранимайковци бяха бивши войници, поне така твърдяха. Кой бяха в действителност, как се казваха и откъде бяха — не знаеше никой, освен тях самите. Представляваха многоцветна сбирщина от американци, мексиканци, чернокожи и метиси. Истински индианци сред тях нямаше. Поне досега в редиците им не бяха виждали индианец.

Хората знаеха за тях толкова малко, колкото и за така наречения Властелин на пустинята, с тази разлика, че бяха абсолютно сигурни в съществуването им, докато за Властелина на пустинята можеха само да предполагат.

Може би той беше точно белокосият непознат, който в това време беше останал съвсем сам пред сградата на станцията и напълно спокойно разседлаваше чистокръвния си черен кон.

Бандата спря до него. Един от негодниците взе пушката си и стреля.

Куршумът се заби съвсем близо пред стареца и вдигна малко облаче пепел.

Настана зловеща тишина.

Старецът бавно се обърна и погледна стрелеца.

Като че ли цял Девилс Пойнт беше притаил дъх. Изпълнени с напрежение, всички очакваха да видят какво ще се случи в следващия миг.

— Нападناх ли ви, господине? — попита старецът с плътния си глас. — Защо стреляхте?

Бандитът очевидно беше слисан. Доколкото можеше да си спомни, никога досега не се бяха обръщали към него по този начин. Изглежда, този старец не изпитваше и капчица страх. Взираше се в него — главатаря на страшната банда — така, като че ли вътрешно му се надсмиваше.

Бандитът вдигна уинчестъра си и стреля за втори път. Куршумът прониза кожената шапка на стареца и я събори в пепелта.

Но старецът не помръдна. Гледаше го, без дори да мигне. Стоеше там спокоен и горд.

— Стрелям, защото ми харесва, старче! — изръмжа бандитът. — Имам достатъчно патрони в магазина, за да те направя на решето. Кой си ти?

— Ной — отвърна белокосият. — А вие, господине?

— Аз съм Бът Карсън. Никога ли не си чувал за мене?

— Не мога да си спомня.

— Е, сега вече знаеш. Но не ми се вярва, че никога досега не си чувал името ми. По тия места всеки ме познава.

— Аз съм чужденец тук, Карсън.

Главатарят на страшната банда нямаше какво да каже. Чувстваше се някак притиснат натясно, а това го вбесяваше.

Този тип имаше дързостта да се държи нахално!

— Май се мислиш за много силен, Ной? — коварно попита той.

Ной се усмихна.

— А има ли от какво да се боя?

Бът Карсън махна нетърпеливо на спътниците си. Те знаеха какво означава това. Лицата им имаха зловец израз, когато слязоха от конете си.

Приблжиха се в полукръг към Ной.

— Пребийте го и го завържете на онзи стълб! — заповяда Бът Карсън. — След това ще продължа да разговарям с него.

Бандитите се изсмяха.

Изглежда, за тях тази заповед беше добре дошла.

Започнаха бавно да се приготвят да смажат стария Ной. Ясно беше, че процедурата няма да е дълга.

След няколко секунди старецът щеше да се строполи на земята и им оставаше само да го завържат на този стълб, който стърчеше като останка от някогашен навес. Сигурно на началника на станцията би струвало прекалено много труд да го махне, тъй като стълбът без съмнение беше забит доста дълбоко.

Негодниците наобиколиха Ной и няколко пъти грубо го блъснаха. Никой не искаше още да го удари както трябва. Искаше им се да се насладят на жестокото зрелище, което щеше да последва.

Ной стоеше със скръстени ръце и се усмихваше. Лицето му не изразяваше никакви чувства, като че ли не изпитваше никаква болка.

— По дяволите! — изкрещя Бът Карсън. — Казах ви да го смажете от бой, а не да си играете с него.

Тогавя Бил Гейтс, най-силният мъж в бандата, нанесе едно от своите прословути крошета. Всеки, ударен от него, се просваше на земята. До този момент не се беше намерил някой, който да му противостои. По-рано Бил беше един от най-прочутите професионални боксьори по Мисисипи.

Ной сякаш едва помръдна.

Въпреки това изведнъж главата му вече не беше там, накъдето с унищожителна сила летеше юмрукът на Бил.

В следващия миг всички видяха нещо, което ги накара да не вярват на очите си.

Всичко изглеждаше така, като че ли Бил Гейтс бе повдигнат от някаква невидима сила. Той се изправи на пръсти и с приглушен стон обърна очи.

После политна към останалите и падна по гръб. Беше толкова зашеметен, че не успя дори да се подпре на ръцете си. Огромното му тяло беше като парализирано.

— Дявол да го вземе! Дайте му да разбере! — изненадано изрева главатарят, който още седеше на коня си. — По дяволите, какво чакате още...

Гласът му се изгуби в невъобразимата бъркотия, която настана изведнъж. Пред станцията на Уелс Фарго се образува огромно кълбо от преплетени мъжки тела. Загадъчният белокоп старец от пустинята стоеше изправен като скала и се биеше като лъв. Където удареше, мигом поваляше по един негодник и изглеждаше така, сякаш ще помете цялата банда.

Но за съжаление нямаше достатъчно юмруци.

Превъзходството на бандата беше твърде голямо.

А освен това тези кучи синове бяха подли и коварни.

Двама от тях, извадили револвери, се бяха промъкнали зад гърба му и го нападнаха. Едновременно стовариха оръжията си върху главата му. Бяха нанесли ударите с такава безпощадност, като че ли искаха да го убият.

Две секунди старият Ной остана изправен. На кафявото му лице на сокол беше изписан израз на примирение със съдбата. Бавно се строполи, а останалите от бандата се нахвърлиха върху него.

Сега вече изляха цялата си ярост. Ритаха го и го удряха, докато и последната искрица живот в него угасна.

Престанаха да го бият едва когато главатарят им се намеси с енергичен глас:

— По дяволите! Нужен ни е жив.

Бандитите завързаха изпадналия в несвяст старец за стълба. Гледката смразяваше кръвта на скритите наблюдатели от малкото градче. Старецът увисна на въжетата и по всичко личеше, че не след дълго ще издъхне. Главата му беше клюмнала на гърдите. От

многобройните рани течеше кръв. Дрехите му от скъпа кожа бяха разкъсани. Кръв се стичаше на вадички по дългата, гъста бяла коса.

Тези мерзавци го бяха били нечовешки жестоко. Би било почти чудо, ако успееше да се отърве жив.

Бът Карсън слезе от коня. Намръщен се спря пред стареца, сграбчи бялата му коса и вдигна главата му нагоре, за да може по-добре да разгледа лицето му.

Едва сега Бил Гейтс дойде на себе си. Още замаян, той рязко се изправи.

— Къде? Къде е той? — изпъшка и после изплю два зъба. — Този кучи син! Ще го...

— Нищо няма да правиш, Бил! — прекъсна го главатарят. — Ако не се опомниш, може да ти се случи нещо!

Бил Гейтс кимна примирено. Неволно се приведе. Когато Бът Карсън говореше така, човек трябваше да внимава да не се набива излишно в очите му. В противен случай наистина можеше да се случи най-неприятното.

Бът не се боеше да застреля дори и приятел. Вече достатъчно често го беше доказвал. В бандата на пустинните вълци господстваха железни закони.

Пленникът размърда клепачи. Лицето му беше започнало да се подува, но очите му продължаваха да горят с непреклонна гордост.

— Знам кой си, Ной! — изсъска през зъби Бът Карсън. — Знам, че ти си онзи тип, когото наричат Властелин на пустинята.

Мъжът, наричащ себе си Ной, го гледаше с насмешка.

— Това е недоразумение, господине.

— Ще изкопча истината от тебе с камшика — съскаше Карсън. — Ще заповядам така да те изтезават, че да изгубиш разсъдък от болка. Ще хленчиш и ще се молиш да те убием. Ще проклинаш деня, в който си се родил. Или пък ще признаеш всичко. Ти единствен можеш да решиш как да се отнесем с тебе.

Белокосият пленник мълчеше.

— Васко! — каза Карсън полугласно. — Дай му да разбере какво го очаква!

Васко беше слаб, среден на ръст мъж, с черти на мексиканец. На ботушите имаше големи сребърни шпори с високи токове. При всяка крачка те звънтяха. От тези шпори някои от противниците му се бяха

сдобили с трайни белези, след като бяха лежали в пепелта пред краката му.

Но сега нямаше да използва шпорите, а камшика, затъкнат в колана му.

Той го разви.

Бавно и някак с наслаждение.

Васко, по прякор Камшика, щеше да се прояви в стихията си. Нямаше нито един приятел сред пустинните вълци. Дори и тези брутални типове се страхуваха от него. Той беше един от палачите в бандата, малка част от която бяха тези негодници. Главатарят им Карсън също не беше големият бос. Във всеки случай бос беше някой друг, името на когото дори в самата банда беше известно само на малцина.

— Колко, шефе? — процеди той през жълтите си зъби.

— Като за начало десет стигат — каза Карсън. — Трябва да е само предупреждение.

— Добре, шефе — равнодушно отвърна Васко.

Той отстъпи крачка назад и фиксира жертвата си с присвити очи, сякаш ѝ вземаше мярка.

После плетеният кожен бич със свистене проряза горещия въздух.

Настана изпълнена с очакване тишина. Всички чакаха да чуят първите стонове на болка от пленника. Но той дори не трепна.

Беше ужасно.

Внезапно тропот на копита разкъса тишината.

Между къщите се появи конник. Яздеше сам.

Беше Ласитър...

2.

Беше наближил града, докато бандитите биеха белокосия старец. Не знаеше какво става тук, затова умишлено не се намеси. Чакаше своя шанс.

Беше изходил от предположението, че се касае за, така да се каже, вътрешно съюзна работа, т.е. за разправия между бандити.

По тези земи в подобни ситуации трябваше да се действа крайно предпазливо. Ако човек се намеси прибързано, лесно би могъл сам да се превърне в жертва. И тогава всички заедно се нахвърлят върху този дързък тип, осмелил се да се намесва в работите на чужди хора. Затова Ласитър беше безкрайно внимателен. В това отношение беше преживявал вече най-неприятни изненади.

Въпреки всичко сега му бе дошло до гуша.

Макар това с нищо да не го засягаше, не искаше повече да гледа безучастно как измъчват до смърт този белокоос старец.

Васко беше отпуснал камшика. Насочи питащ поглед към Бът Карсън.

Главатарят за миг се поколеба, а после кимна.

— Продължавай, Васко!

И отново плетеният камшик изсвистя във въздуха, а пленникът получи втори болезнен удар.

Ласитър дръпна юздите на сивия вран кон. Беше един от онези пустинни коне, който грижливо бе избрал за настоящата си мисия по нареждане на Бригада Седем.

Трябваше да се унищожи прословутата банда на пустинните вълци.

Още в първия момент му стана ясно, че мъжете в жълтите наметала са от нея. Информацията, с която разполагаше досега, беше доста оскъдна, но все пак му беше известно, че пустинните вълци носят тези наметала като особен знак.

От гледна точка на здравия разум това беше смахнато и лекомислено. Не си ли даваха сметка, че скоро щяха да започнат да

преследват всеки ездач с жълто наметало?

Но точно тук се криеше голямата хитрост. Това бяха разбрали и Бригада Седем.

Тук, в пустинните места на Югозапада, повечето ездачи носеха такива жълти наметала. Преди около две години по необясними причини изведнъж бяха дошли на мода. Произвеждаше ги един находчив китаец във Фриско, който натрупа състояние, използвайки опита си от своята азиатска родина. Боядисаното в жълто дебело платно поддържаше през деня хлад, а през нощта — топлина. Освен това под устойчивото на всичко наметало другите дрехи оставаха недостижими за прах и нечистотии.

Дори и след дълга езда в пустинята човек изглеждаше доста прилично.

Ласитър също се беше сдобил с такова наметало, като междуременно успя със задоволство да установи, че това е изключително практична дреха.

Не виждаше нищо друго, освен негодниците, които измъчваха белокосия старец.

Те го погледнаха с любопитство.

Той се изсмя.

Вероятно сега се питаха дали е от бандата им. Беше напълно възможно, тъй като бандата се беше разраснала неимоверно. Не можеше всеки да познава всекиго.

Ласитър го знаеше. Толкова поне беше успял да научи до този момент.

И на това заложи, съставяйки плана си.

— Оставете го! — небрежно каза той, когато Васко отново вдигна камшика.

Но Васко не се смути.

Камшикът отново изсвистя във въздуха.

Отекна изстрел.

Загубил ума и дума, Васко гледаше празната си ръка.

Ласитър седеше на седлото, като че ли нищо особено не се беше случило. От дулото на уинчестъра му се проточваше тъничка струйка дим. Оръжието лежеше върху бедрото му. Преди това беше извадил уинчестъра от калъфа толкова бързо, че никой от негодниците не бе успял да забележи движението му.

Повечето бандити бяха оставили пушките си при конете. Но имаха колтовете си, а ръцете им бяха вече на кобурите. Положението ставаше опасно за Ласитър. Ако решаха да го нападнат, нямаше особени шансове за оцеляване.

Но той не искаше да се бие.

Имаше съвсем друг план.

— По дяволите! — изрева Бът Карсън. — Какво си въобразяваш, човече?

Той беше един от малцината, които държаха в ръцете си пушка. Но дулото ѝ беше насочено надолу. Докато се прицелеше, зловецният непознат щеше да стреля.

А с първия си удар доказа, че можеше да улучва.

Във всеки случай и за Ласитър това беше случайно попадение — напълно невъзможно е да се улучи дръжката на камшик, който се движи доста бързо.

Освен това той не се беше целил точно. Беше държал само приблизително посоката. И самият той се изненада от попадението.

Изсмя се пренебрежително.

— Казах му, че трябва да престане — процеди тихо през тънките си устни. — Свикнал съм да ме чуват, когато говоря. Трябва да е доволен, че не му пуснах куршум в дебелия глава.

Пренебрежителният отговор слиса главатаря почти толкова, колкото и майсторският изстрел преди това.

Нужно му беше известно време, за да проумее чутото. Разумът отдавна му беше подсказал, че си има работа с човек, когото е по-добре да не предизвиква.

Ласитър знаеше, че сега в главата на бандита се въртят доста объркани мисли.

Въпросът беше как ще постъпи в последна сметка.

Беше му напълно ясно, че в момента се движи по острието на бръснача. Много лесно можеше да се стигне до престрелка, след която само малцина щяха да останат живи.

Най-накрая бандитът взе решение.

— Кой си ти? — попита той.

Ласитър си отдъхна леко. Първата опасност очевидно беше преминала. Искрата не беше достигнала бурето с барута, поне засега. Но все още можеше да настъпи изненадващ обрат.

Но Ласитър беше изпълнен с увереност. В края на краищата, главатарят на тези негодници беше заложил на предпазливостта. А това му даваше надежда, че няма да се стигне до употребата на унищожителна сила.

— Името ми е Ласитър — каза той.

Главатарят за кратко смръщи чело и се замисли. После поклати глава. Това име не му говореше нищо.

— Аз съм Бът Карсън — каза той. — Защо се намеси, Ласитър? Не ти ли е ясно, че сядаш върху буре с барут?

— Наистина ли? — с презрение се изсмя Ласитър.

— Можехме да те направим на решето.

Ласитър укоряващо поклати глава.

— На ваше място не бих си цапал ръцете. Не знаете кой съм.

— Кажи ни!

— Не.

— Защо не?

— Тайно поръчение от боса.

Бът Карсън се отпусна. Засмя се облекчено.

— Откога си в бандата?

Това беше опасен въпрос. Ласитър не знаеше кога Карсън е виждал боса за последен път.

— От не много отдавна — отговори той.

— Не би могло да е другояче — каза Карсън. — Защото говорих с него едва преди седмица. И нищо не ми каза за тебе.

— Може би е искал да го запази в тайна — подхвърли Ласитър.

— Да, сигурно. При него всичко е възможно.

Недоверието на Карсън още не беше напълно разсеяно. Искаше да научи повече.

— Каква е задачата ти, Ласитър?

— Нямам право да говоря за това.

— Може би само блъфираш, Ласитър — лукаво каза Карсън. — Разкажи ми нещо повече за боса! Как изглежда той? Хайде, знаеш ли?

— Имам чувството, че не познаваш правилата, Карсън! — заплашително изръмжа Ласитър. — За тези неща никога не се говори. Да уведомя ли боса какво си ме питал?

Ласитър беше попаднал право в целта. Както и преди това с куршума, който бе изстрелял напосоки.

— Забрави го, Ласитър! — каза Карсън. — Но не бива повече да се месиш в това, което става тук. То те засяга точно толкова малко, колкото нас — тайната ти мисия. Ние също си имаме задача.

— Сигурен ли си?

— Напълно, Ласитър. Изчезвай. Разположи се удобно в бара отсреща. Изобщо не е твоя работа какво ще правим с Властелина на пустинята.

Властелина на пустинята!

Ласитър наостри уши.

Вече беше слушал за този легендарен човек. За него се носеха много разкази. Но Ласитър винаги ги бе вземал за плод на нечия развнтена фантазия.

Дали все пак нямаше и нещо вярно?

— Можеш да си вдигнеш камшика, Васко — каза Карсън през рамо. — Ласитър няма да ни пречи повече.

Всички очакваха реакцията на Ласитър. Сега не трябваше да допуска никакви грешки. Тук ставаше дума за също такава тайна мисия по заповед на тайнствения бос, когото Ласитър не познаваше. По законите на пустинните вълци Ласитър не трябваше да се намесва. Те също не се месеха в изпълнението на съмнителната му мисия и не се осмеляваха да го разпитват за повече подробности.

При тях това беше неписан закон, както вече беше разбрал. Трябваше поне да се престори, че се е примирил с положението.

Така и постъпи. Но в действителност за него работата още не беше приключила.

Не можеше да се оттегли просто така. Трябваше да прояви поне малко любопитство.

— Толкова ли е важно? — попита той и посочи пленника.

— Босът не ти ли е казал? — с недоверие попита Карсън.

Ласитър трябваше да внимава.

— За него моята задача беше по-важна — отвърна той.

— В такъв случай не бива да губиш повече време — изсмя се Карсън. — Добър ти път, Ласитър. Все някога пак ще се срещнем.

— Без съмнение.

Ласитър дръпна юздите на сивия жребец и потегли.

На петдесет метра по-нататък се намираше барът. Беше единственият бар в малкото градче на края на пустинята.

Васко отново размаха камшика. Пленникът все така не издаваше нито стон.

Ласитър огледа бара с опитно око. Стените бяха дебели, а прозорците — малки. Условията за стрелба бяха точно такива, от каквито се нуждаеше.

Влезе в бара с уинчестъра в ръка. В големите джобове на наметалото имаше достатъчно муниции.

Васко беше ударил пленника за четвърти път. Главатарят го беше накарал нарочно да прави дълги паузи. По този начин старецът трябваше да бъде допълнително изтощен.

— Аз размислих, шефе — обади се Люк Шонеси с бавен, сърдит глас. Винаги говореше така бавно, а и рядко се случваше изобщо да вземе думата. Мислеше бавно, но пък задълбочено. Беше го доказвал достатъчно често. Когато кажеше нещо, беше напълно уверен в правотата си.

Ето защо Бът Карсън веднага наостри уши. Той кимна окуражаващо на набития кърдрос мъж.

— Изплюй камъчето, Люк! Какво си размислил?

— Е, бос, не съм напълно сигурен. Но мисля, че с този тип нещо не е наред. Имам чувството, че по-рано съм чувал името му. Но не мога точно да си спомня. Доста отдавна беше. Но съм почти сигурен, че не е изпратен от боса.

За по-просто наричаше и двамата бос — както големия бос, който дърпаше конците отдалече и когото само малцина от членовете на голямата банда познаваха, така и Бът Карсън, който беше само един от шестимата подчинени на боса главатарии.

Бът Карсън слушаше внимателно. Той самият беше надушил нещо гнило. Още от първия миг.

— Той дойде от север, бос.

Бът Карсън веднага разбра. Така се плесна по челото, че изплющя.

— По дяволите! Имаш право, Люк! Как не се сетих за това!

Щом Ласитър беше дошъл от север, не би могъл да е на път по заповед на големия бос. Точно това беше разковничето. Защото централата, от която се направляваха действията на бандата, се намираще някъде на юг.

Как тогава Ласитър би могъл да дойде от север и дръзко да твърди, че е изпратен от големия бос?

— И защо — недоволстваше Люк Шонеси — се намеси? Това, което вършим тук, изобщо не го засяга. Никой от истинските ни хора не би се намесил.

Всички здравата се чудеха на това, което беше казал Люк. Всеки се ядосваше, че сам не се е сетил. Най-много се ядосваше Бът Карсън. Без съмнение се беше изложил. Трябваше да възвърне авторитета си!

Всъщност би трябвало сега да похвали Люк Шонеси. Но за това и през ум не му минаваше.

— Значи е измамник — каза той с нотка на самохвалство в гласа си, като че ли сам се беше сетил. — Този ще има да се чуди. Скоро ще прави компания на стареца.

Мъжете, оставили пушките си в калъфите на седлата, без покана отидоха и донесоха оръжията си. Загледаха се нападателно в бара отсреща.

Бът Карсън беше арогантен глупак. Изобщо не му мина през ум, че това поведение беше нова грешка, която щеше да предупреди Ласитър.

Само Люк Шонеси се замисли. Но щеше да мине известно време, докато успее да формулира мислите си.

— Продължавай, Васко! — заповяда Бът Карсън. — Сигурен съм, че така ще накараме този кучи син Ласитър да излезе от укритието си!

Всички се изсмяха подигравателно.

Единствено Люк Шонеси остана сериозен. Трябваше да помисли.

Ласитър не се поколеба нито за секунда. Беше успял да разбере какво става отсреща.

— Стойте настрана, иначе ще ви стане горещо! — каза той на малцината мъже, които седяха в бара. — Тази работа засяга само мен.

На помощ тук не можеше да се надява, това отдавна му бе станало ясно. Знаеше, че тези хора прекалено много се страхуваха. Беше го забелязал още когато приближаваше към града. При появата на пустинните вълци всички бяха побързали да се скрият в къщите си.

Но той не можеше да ги упреква. Да се противопоставяш на пустинните вълци, беше равносилно на самоубийство. А освен това не

трябваше да се забравя, че преди да убият жертвите си, бандитите ги изтезаваха до смърт. Както стареца...

Ласитър дочу стъпки при задната врата. Веднага след това в бара настъпи тишина. Всички се бяха скрили, дори и барманът. Никой не искаше да рискува живота си за нещо, което не го засяга.

Ласитър старателно се прицели.

Васко размаха камшика.

Отекна изстрел и Васко изскимтя.

Ласитър се бе прицелил не в камшика, а в ръката му. От такова разстояние би било невъзможно да улучи тънката дръжка, а този път Ласитър не искаше да залага на случайността.

Сега вече играта загрубя.

Бандитите вдигнаха пушките си и стреляйки, побягнаха на всички страни. Главатарят им крещеше заповеди.

Сега пролича, че този Бът Карсън все пак притежаваше някакви качества като главатар. Направляваше хората си прецизно като школуван офицер. Може би в миналото наистина е бил такъв.

Отначало се опитаха да принудят Ласитър да се прикрие, като откриха ожесточен огън. През малките дупки на прозорците се изсипваше истинска градушка от куршуми, но Ласитър не се скри, както очакваха.

Придвижваше се светкавично от един прозорец към друг и всеки път стреляше от място, за което не предполагаша.

Първата престрелка продължи не повече от минута.

За това време Ласитър беше извадил от строя двама бандити, но не ги беше убил. Те бяха успели да допълзят до зидания кладенец и, прикрити зад него, продължаваха да стрелят.

Но вече се чуваха само откъслечни изстрели.

Негодниците като че изведнъж бяха потънали вдън земя. Това наведе Ласитър на мисълта, че ще опитат друга тактика, а не сляпа самоубийствена атака.

Той изтича в кухнята зад бара и хвърли поглед към задния двор. Четирима мъже тъкмо се промъкваша оттам. Без да се колебае, Ласитър стреля и двама от негодниците вдигнаха ръце, олюляха се и изчезнаха от погледа му.

Той се изсмя неудържимо. До този момент беше успял да рани четирима. Това вече беше малък успех. Не държеше особено да убива

хора. Стигаше му, че заради раните си не биха могли повече да представляват опасност за него.

Но в последна сметка оставаха още осем души. А те нямаше да се предадат така лесно. Не и докато все още имаха такова числено превъзходство.

Имаха всички основания да вярват в победата си. Той представляваше сигурна плячка, дори ако трябваше да загубят още малко време. Не можеше да издържи до безкрайност.

Ласитър не можеше едновременно да бъде навсякъде. Бандитите постепенно се бяха окопитили. Сега се ограничаваха само да стрелят по прозорците от сигурни укрития.

Дали това означаваше продължителна обсада?

Не! Определено не!

Внезапно Ласитър прозря тактиката им. Само една част от бандитите продължаваха да стрелят. Другите се промъкнаха към бара, за да могат незабелязано да нахълтат вътре, докато той беше зает на друго място.

Оставаше му само една-единствена възможност. Трябваше да се качи на втория етаж. Оттам можеше да наблюдава по-добре.

Решението му да изчезне нагоре може би му спаси живота. Защото едва бе стъпил на тясната стълба, когато се разнесе оглушителна експлозия.

Трябва да беше една от онези натъпкани с барут консервни кутии, които в последно време тези нехранимайковци използваха като оръжие. От една страна те вдигаха адски шум, а от друга, ако човек се намираще близо до мястото на експлозията, можеше бързо да се пресели в отвъдното.

За момент Ласитър имаше чувството, че е оглушал. Продължи бясно да се изкачва нагоре. Долу с необуздан рев нахълтаха неколцина негодници.

Ласитър притича до най-близкия прозорец и видя как бандитите наскачаха от прикритията си и се устремиха към бара.

Той стреля и улучи трима от тях. Двама се препънаха и паднаха, без да имат сили да се надигнат.

Сега вече бандата много оредя. Ласитър отново имаше основание да се надява. Въпреки това не си правеше никакви илюзии. Със сигурност го очакваха още неприятности.

Изведнъж той с учудване се загледа в точно определена посока. По-скоро подсъзнателно беше усетил, че нещо се е променило, но едва сега, в кратката пауза, успя да разбере какво точно е станало.

Онзи стълб беше празен.

Пленникът вече не беше завързан там. Парчета въже лежах по земята наоколо. Ако Ласитър не се заблуждаваше, нямаха вид на срязани с нож. По-скоро изглеждаха така, като че ли бяха разкъсани със сила.

В такъв случай този старец би...

Ласитър не се осмели да мисли повече за това, толкова невероятно му се струваше това предположение.

Видя белокосия старец да се появява между малките кирпичени къщи срещу бара. В ръцете си държеше „Уинчестър“.

— Предайте се! — извика той, гледайки в определена посока. — Нямаме никакви шансове!

Отекнаха изстрели. Ласитър видя как двама мъже се олюляха. След няколко крачки се строполиха на земята.

Белокосият старец отново беше изчезнал като призрак. Веднага след това от друго място се чува изстрели. Ласитър отново чу виковете на улучените бандити. Не се съмняваше, че бяха те. Със сигурност не беше този тайнствен старец. Той се биеше като човек, който сякаш е неуязвим.

Ласитър се спусна към бара. Там трябваше да има още бандити, ако не се лъжеше.

Прав беше.

Четирима бяха още вътре в бара, където бомбата беше изпочупила много неща.

Бандитите стояха с високо вдигнати ръце.

Пред тях беше застанал старецът с насочена пушка. Ласитър едва повярва на очите си.

— Ето те и тебе, приятелю — каза Ной с плътния си глас. — Вече се боях, че може нещо да ти се е случило.

Двамата се погледнаха в очите и вече знаеха, че се разбират.

Същевременно Ласитър беше обзет от напрегнато очакване.

Кой беше този тайнствен старец?

Беше ли той Властелина на пустинята, чието съществуване Ласитър никога не бе вземал насериозно?

Не можеше да намери отговор.

Само едно знаеше със сигурност: беше направил първата крачка към едно от най-невероятните, най-вълнуващите приключения в своя живот...

3.

Осемдесет мили на запад. Градът се наричаше Паловерде и също беше разположен в края на пустинята, във всеки случай не толкова близо до огромната пещ, както Девилс Пойнт. Паловерде беше и по-голям град, тук цареше значително по-активен живот, отколкото в онази дупка на другия край на преизподнята от пепел, камъни и нажежен пясък.

В околните планини имаше няколко мини. Сребърни мини, които без съмнение бяха изживели най-добрите си времена. Добивите не бяха големи, но все пак достатъчни за непоправимите оптимисти, още незагубили надежда. Както навсякъде, и тук имаше рицари на късмета, твърдо решени да направят големия си удар на различни игрални маси.

Тези рицари на късмета бяха не само мъже. От време на време в този несигурен занаят се появяваха и жени. Посветени хора твърдяха, че жените са най-опасните играчи. Причината беше не само в това, че раздаваха необикновено сръчно картите, а и защото доказваха уменията си и в други области.

Шейла беше такъв рицар на късмета, и то от висока класа. Носеше името О'Рурк, което обаче в никакъв случай не означаваше, че това беше истинското ѝ име.

Чувстваше се в свои води на игрални маси от всякакъв род независимо дали монте, рулетка или карти. Владееше майсторски всички игри.

Но с най-голямо удоволствие сядаше на масата за покер.

Покерът беше голямата ѝ страст. По време на напрегнато разиграване направо забравяше за останалия свят. И тя наддаваше до последно, завладяна единствено от желанието да накара противника си да падне на колене. По този начин искаше да докаже силата си.

Прякорът ѝ не беше случаен: Магьосницата на покера!

Тя действително беше дяволски хитра. Някои от онези, които я познаваха отблизо, вече не бяха между живите. В осведомените кръгове се шушукаха някои неща, но никой нищо не можеше да

докаже. Тя не позволяваше дори на най-добрите си приятели да погледнат в картите ѝ.

Злите езици твърдяха, че не се доверява дори на самата себе си. Макар че това беше малко преувеличено, все пак съдържаше зрънце истина.

Магьосницата на покера седеше с Алекс Фъргюсън в дневната на луксозния си хотелски апартамент. Освен дневната, той имаше великолепна спалня и комфортна баня. По времето на сребърния бум в хотела бяха вложени немалко пари. Днес той съществуваше повече от блясъка на миналото време.

— Скоро ще си обера крушите от тук — каза Шейла. — Мисля си за Невада, Вирджиния Сити или Рено. Какво ще кажеш?

— Не е лошо — промърмори той уклончиво.

Беше строен, приятен за око то мъж, силен в юмручния бой и бърз в стрелбата. Тя го смяташе за свой телохранител — той се смяташе за неин любовник, което му се позволяваше да доказва от време на време. Но той не беше мъжът, за когото тя тайно копнееше. Може би такъв мъж изобщо не съществуваше. Поради тази причина при определени обстоятелства тя може би щеше да остане завинаги с Алекс, но засега упорито мечтаеше за нещо по-добро.

— Изглежда не си въодушевен — каза тя.

— Не особено. По мое мнение тук се оправяме съвсем прилично. Нима животът, който водим, не е добър?

— Но още колко време? — замислено прошепна тя. — Приходите намаляват. Все повече хора се изселват. В мината добивите отдавна вече не са както едно време. Големите босове изтеглят капиталите си и инвестират на други места. Вчера чух, че Ъън Ръшмор иска да се оттегли. Щом той изчезне, тук всичко ще замре. Няма да трае още дълго. Решението ми е окончателно. Заминавам за Невада. Ако имаш желание, можеш да останеш.

— Но все пак не е нужно да пресилваме нещата — отвърна Алекс. — Имаме нещичко за черни дни.

— Аз!

Той я погледна учудено.

— Какво?

Тя се усмихна със снизхождение.

— Ти току-що се обърка — каза тя. — Не ние имаме нещичко за черни дни. Само аз, Алекс. Никога не трябва да го забравяш.

Той сведе поглед. Обзе го ярост. Всеки път трябваше да слуша едно и също. Всеки път тя му натякваше колко е зависим.

Той се постара да прикрие яростта си.

— Естествено, ти печелиш парите — призна той. — Но ако аз не бях твой покровител, то...

— Щях да си намеря някой друг — прекъсна го тя. — Не си прави илюзии, Алекс. Знаеш, че аз много те харесвам, но има една определена граница, която не бива да прекрочваш. Когато става дума за парите, които съм спечелила с толкова труд, не разбирам от шегги.

— Не се вълнувай — нацупи се той. — Плюя на парите ти.

Тя се усмихна нахално.

— Тогава всичко е наред, скъпи.

Тя се изправи, заобиколи масата и целуна Алекс. В този миг той би я отблъснал грубо, но беше твърде предпазлив, за да го направи. Може би и прекалено малодушен. Беше зависим от нея. Без нея едва ли би могъл да води такъв изискан и безгрижен живот. Единственото, което трябваше да върши в замяна, бе да държи досадниците далеч от нея. От време на време се налагаше да затвори завинаги устата на някой мъж. Но тя никога не му беше заповядвала да го прави. Винаги би могла да си измие ръцете. Никой съд на света не би могъл да докаже нейна вина. Такава беше тя. Магьосницата на покера!

Една млада двойка се упъти от станцията на Уелс Фарго към хотела. Двата бяха пристигнали с пощенската кола. Направо от Калифорния. Бяха облечени в градски дрехи и изглеждаха много уморени. Не беше необичайно след пътуването, което бяха предприели. Каретата попадна в пясъчна буря и заседна. А когато всичко премина, за лош късмет се счупи оста. Кочияшът и придружителят криво-ляво я поправиха. По разбираеми причини се придвижваха едва-едва. Когато по обяд пристигнаха най-сетне в Паловерде, каретата имаше цял ден закъснение. Пътуването можеше да продължи едва на следващия ден, когато можеше да бъде отстранена повредата. Не можеше да се намери резервна ос.

Младата двойка изглеждаше доволна от прекъсването на изпълненото с несгоди пътуване.

Особено жената — беше много бледа, а бузите ѝ бяха хлътнали, сякаш дълго време е гладувала.

Мъжът беше едър и силен. Носеше двете тежки пътни чанти. Когато жената се спря и дълбоко пое въздух, той веднага ги пусна на земята. Тя се закашля. Мършавото ѝ тяло се разтърси.

Мъжът грижовно я взе на ръце, като че ли се боеше да не се строполи.

Пристъпът на кашлица премина и жената храбро се усмихна.

— Извини ме, Фред. Аз наистина съм голям товар за тебе.

— Ни най-малко, скъпа. За бога, моля те, не започвай отново да се упрекваш.

Той отново вдигна пътните чанти и двамата продължиха нататък. В хотела без никакви затруднения получиха хубава светла стая. Изглежда тук се радваха на всеки новопристигнал гост.

Жената изтощена се отпусна на леглото.

— Прилича ми на сватбено пътешествие — усмихна се тя след известно време. — Чувствам се толкова щастлива, Фредерик. Макар че все още не сме женени.

Той отвърна на усмивката ѝ. Направи го по такъв начин, сякаш искаше да ѝ вдъхне смелост.

— Дали сме женени или не, това е без значение, Мара — каза той. — Ние сме една щастлива двойка. Единствено това е важно. А все някога наистина ще се оженим.

— Пред мирови съдия и свидетел. Искам да бъде прекрасно празненство, Фредерик.

— Обещавам ти, Мара.

Тя замислено погледна скъпия пръстен със смарагд на ръката си.

— Любопитна съм какво ни очаква, Фредерик.

— Аз също — той се засмя. — Девилс Пойнт. Хората трябва да са имали странно чувство за хумор, за да нарекат така града си.

— Намираме се в Дивия запад, Фредерик.

— Дядо ти е успял да натрупа богатство тук — каза той. — Пръстенът, който ти е подарил, сам по себе си е вече малко състояние.

— Може да се каже. Освен това му е струвало немалко да ме намерят — тя с въздишка притвори очи и замечтана продължи: — Все

още всичко ми се струва като сън. Като в хубавите приказки. В един момент човек се събужда и се оказва, че всичко е само измислица. Знаеш ли, че най-много се страхувам точно от това. Изобщо не знаех, че имам дядо, който е още жив. Израснах като сираче, никога не съм знаела кои са родителите ми. И сега изведнъж имам дядо. Все още не мога напълно да повярвам. Дали не е заблуда? Може би скоро ще се окаже, че не съм онази, която търсят.

Фред поклати глава.

— Не се безпокой, Мара. Със сигурност това не е никаква заблуда. Иначе той не би поръчал на адвокатата да ти предаде пръстена. Както и многото пари за път. Ти си неговата единствена наследница, Мара. Ще се постареем колкото е възможно по-скоро да го направим прадядо, за да изпита още малко радост в края на дните си, скъпа.

Усмивката му не беше искрена, не идваше от сърцето му. Но Мара О'Съливан не го забеляза. Тя не подозираше, че този самохвалко Фредерик Джентри иска да я изиграе.

Запознаха се съвсем случайно и тя беше толкова наивна да му разкаже историята си. Той се присламчи към нея в един ресторант, след като погледът му се спря върху ценния пръстен на ръката ѝ. В тези работи като играч и рицар на късмета той беше обигран.

Мара вярваше, че е успяла да хване чудесна риба, но не знаеше, че е хищен като акула.

— Бих искала сега да поспя — уморено прошепна тя. — Имаш ли нещо против да ме оставиш сама? Сигурно би искал да пийнеш нещо ободрително в бара.

Дали искаше! Вече умираше за една голяма студена бира и няколко силни питиета преди това.

— Ах, не е толкова важно — преструваше се той. — Да ти донеса ли нещо за пиене? Сигурно си жадна.

— О, да. Би било много мило, ако ми донесеш една лимонада.

Той бързо слезе в бара. Поръча лимонада, но едновременно с това гаврътна две чаши бърбън и две минути по-късно се качи с лимонадата в стаята.

Погрижи се за Мара наистина много старателно. Пазеше я като зеницата на окото си, защото се страхуваше, че болестта ѝ би могла да се влоши още повече. Ако не му проработеше късметът, тя би могла да умре, преди още да е получила голямото наследство.

Дотогава трябваше на всяка цена да станат мъж и жена пред закона. Дано само смъртта не обърка плановете му.

Когато Мара изтощена заспа, той излезе на пръсти и безшумно затвори вратата.

Отвън потри доволно ръце. Най-после отново се бе освободил за известно време от този товар. Най-после отново можеше свободно да се отдаде на желанията на сърцето си.

С опитно око вече беше успял да забележи, че в този миньорски град имаше немалко проститутки. Щом се нахранеше, щеше най-напред да потърси публичен дом. При Мара не можеше и да си помисли за тези неща. Трябваше да я щади.

Фредерик Джентри беше опитен мъж. И имаше достатъчно пари, за да се преструва на големец. В джобовете си носеше почти десет хиляди долара. Мара му беше поверила всичко, което притежаваше.

Двестате долара, които Джентри похарчи този следобед, бяха нищо в сравнение с това, което притежаваше.

Забавлява се великолепно, а момичето, което му правеше компания, скоро разбра, че има какво да спечели от него.

Казваше се Луси и беше красиво младо създание. Беше малко разочарована, когато в късния следобед той ѝ обясни, че трябва да се погрижи за болната си жена.

— Ах, ти, негоднико! Чак сега ми казваш, че си женен!

— Още не много дълго, миличка — успокой я той. — На моята старица не ѝ остава много да живее. Но тя ще получи наследство. И тогава всичко ще принадлежи на нас двамата. Не се ли радваш? Трябва само да имаш още малко търпение.

Тя вярваше на всяка негова дума. Не само защото беше млада и неопитна, а и защото Джентри притежаваше уменията да убеждава другите.

Напразно Луси трябваше да го чака. Не само тази вечер.

Джентри се прибра при Мара, която лежеше доста отпаднала върху възглавницата. Изглежда, имаше температура. Видът ѝ го хвърли в ужас.

Той се молеше да не се окаже нещо сериозно.

— Ще повикам лекар — реши той.

Доктор Уилиам Альнби успокои и двамата, след като прегледа пациентката.

— Няма нищо страшно — каза той. — Имате нужда от няколко дни почивка, госпожо. След това отново ще се почувствате много по-добре. Вземайте тези капки по няколко пъти дневно. Най-добре ще е, ако още сега изпиете двацет. След това ще спите дълго и спокойно. Утре сутринта ще се почувствате по-бодра.

Тя заспа дълбоко още щом лекарят си тръгна, след като прибра солидния хонорар.

Фредерик също изчезна. В бара на хотела вече цареше голямо оживление. Погледът му със задоволство се спря върху многото красиви жени, които се бяха събрали тук.

Но и той самият веднага стана обект на много доброжелателни погледи от различни страни. Облечен в своя модерен фланелен костюм, той представляваше приятна гледка.

„Най-после нещо различно, един истински джентълмен“ — помислиха си някои жени, когато го видяха.

Той бързо поведе разговор и се запозна с различни хора. Охотно разказваше на всички, че заедно с жена си пристига от Сан Франциско и пътува за Тексас. Благоразумно премълча, че целта на пътуването им е непознатото на никого пустинно градче с име Девилс Пойнт.

Разговаря и с Шейла О'Рурк — най-изисканата дама сред всички, с които се запозна.

Направи му впечатление, че на пръв поглед тя поразително прилича на Мара. Преди всичко имаше същата червена коса.

— Ирландка ли сте?

— Отгатнахте.

— Както и жена ми — усмихна се той.

Тя повдигна вежди.

— Защо тя не е с вас?

Той ѝ разказа с тъжен глас. И пред нея великолепно изигра ролята си.

— О, много съжалявам — каза Шейла, макар че ѝ беше напълно безразлично.

За сметка на това нещо друго силно я заинтересува. Инстинктът ѝ подсказваше, че този мъж има у себе си прилична сума в брой. Възможно беше скоро да се окаже златна мина. Трябваше да опита.

Не ѝ трябваше много време, за да успее да стигне до целта, защото Фредерик Джентри беше страстен играч.

Всичко започна съвсем безобидно. Шейла О'Рурк се преструваше на наивна и само от време на време показваше част от истинските си възможности.

Но в течение на играта нещата се промениха: ставаше все по-напрегнато, а залозите — все по-високи.

Фредерик Джентри допусна първата си голяма грешка, като пи прекалено много. Втората му грешка беше, че имаше очи само за Шейла. Но и тя умееше да го гледа захласнато и с усмивка да му прави най-ласкави комплименти.

— Имам чувството, че вие сте стара лисица, Фредерик. О, ето сега отново ме надхитрихте.

Усмихна се и премести печалбата към него. Все пак това бяха двеста долара, но го направи, без да ѝ мигне окото.

Самата тя обаче също печелеше от време на време. Той като че ли изобщо не забелязваше, че нейната купчина с пари става все по-голяма, докато неговата все повече намаляваше.

Държеше го здраво в ръцете си. Той вече не можеше да владее мислите си. Беше попаднал във властта на Магьосницата на покера, без дори да разбере.

Разбира се, тя понякога му даваше по мъничко надежда. Поражението не биваше да бъде прекалено внезапно и болезнено за него.

Малко след като премина полунощ, той не притежаваше нищо от парите, които Мара му беше поверила. Това бяха не само парите от непознатия ѝ дядо, част от тях тя сама беше спестила с упорит труд.

Внезапно той напълно изтрезня. Всичката кръв се бе дръпнала от лицето му. О, господи, какво щеше да стане сега?

Какво щеше да каже на Мара?

Изобщо имаше ли някакъв смисъл да се мярка пред очите ѝ? Може би сърцето ѝ би спряло от прекаленото вълнение, когато чуе тази ужасна новина!

Или пък щеше да му каже да върви по дяволите!

Беше напълно объркан.

Магьосницата на покера се усмихна така невинно, сякаш не би могла да убие дори мравка.

— Наистина много съжалявам — каза тя. — Надявам се, че това не е било цялото ви състояние.

— Не, за бога, разбира се, че не — потънал в мисли, Фредерик отхвърли съчувствието ѝ. — За това не бива ни най-малко да се безпокоите. Съвсем определено.

Той отново можеше открито да я погледне в очите. Беше успял да се съвземе. И се ядоса на себе си, че за няколко минути е проявил слабост.

— Искате ли реванш? — попита Магьосницата на покера.

Той изтри с ръка капчиците пот, избили по челото му. По дяволите! Трябваше да разсъждава съвсем хладнокръвно! Тази жена беше проявила съчувствие. Беше уверен, че би могъл да я върти на пръста си. Трябваше само безпогрешно да нагласи нещата!

— Разбира се, искам реванш — усмихна се той. — Но не тази вечер. Когато човек има такъв малшанс, би трябвало да престане да предизвиква съдбата.

Магьосницата на покера показва пълно разбиране.

— Напълно споделям мнението ви, Фредерик. Надявам се, че горката ви жена отново ще се почувства по-добре.

— И аз се надявам.

Той не се осмеляваше да мисли за проблема, който стоеше пред него. Все някак щеше да намери изход. Сега най-напред се нуждаеше от нещо за пиене.

— Не е необходимо специално да търсите пари — каза Магьосницата на покера. — Чувствайте се мой гост. Така е прието.

— Зная, Шейла.

Отидоха в бара. Навсякъде цареше жизнерадостно настроение. И той се смееше с всички. Не биваше никой нищо да забележи. За партията покер не се спомена нито дума. Какво чак толкова се беше случило? Този тъпкан с пари джентълмен безстрастно беше загубил малко състояние, без дори да му мигне окото. Ежедневна история. Може би още утре щеше да си възвърне загубеното.

Магьосницата на покера беше единствената, която знаеше какво става в душата му. По израза на лицето му веднага беше отгатнала, че беше загубил всичко. За тези неща имаше набито око.

Но надушваше, че той крие още нещо. И искаше непременно да разбере. Щом веднъж нещо събудеше любопитството ѝ, тя нямаше мира.

Притежаваше опит и в това да накара един мъж да се разприказва. Трябваше само да използва вродения си чар. На изкуството ѝ да съблазнява досега не беше устоял никой мъж.

Те пиха калифорнийско вино. Познавачите твърдяха, че това е най-доброто вино в света.

Фредерик Джентри ставаше все по-разговорчив. Наистина, бяха му нужни още няколко чаши, преди окончателно да развърже езика си.

— Тук не бих могъл да ти разкажа, Шейла — прошепна той в ухото ѝ, след като за кой ли път си бяха разменили приятелски целувки. — Ако не се заблуждавам, става дума за милиони. Но не бих могъл да ти обясня сега. Това е фантастична история. Шейла, скъпа! Може би ти ще ми се изсмееш. Обещай ми, че няма да го направиш, нали?

— Честна дума, Фредерик.

Малко по-късно двамата бяха горе, в апартамента на Шейла. Тя изчезна в банята. Когато се върна, носеше тънък халат. Гледката беше такава, че Джентри отведнъж отново изтрезня напълно.

Не след дълго се намериха в леглото.

Шейла беше изключително опитна любовница. Никое от необичайните желания на Фредерик не ѝ беше чуждо. Тя дори му показва неща, които той не знаеше въпреки опита си.

През това време продължаваха да пият шампанско. Въз възбудата си Джентри изобщо не забелязваше, че Шейла само докосваше с устни чашата.

Тя го подпитваше умело и той разказваше.

Шейла О'Рурк съвсем се разсъни, когато чу за един богат стар мъж, който вероятно живее на другия край на пустинята в градчето Девилс Пойнт.

Не, там изобщо нямаше богати хора!

Но Магьосницата на покера вече беше слушала разкази за тайнствения Властелин на пустинята, който, както се говореше, беше натрупал огромно съкровище. Като всички здравомислещи хора, Шейла беше смятала тези разкази за плод на фантазията.

Сега обаче мислеше другояче.

Дори в това да имаше само зрънце истина, си струваше да се поогледа в Девилс Пойнт.

Тя отново изчезна в банята. Когато се върна, Фредерик Джентри беше заспал. Лежеше в удобното легло, разперил ръце, и хъркаше.

Наблюдаваше го замислено. Най-накрая решително кимна, наметна един халат и напусна апартамента.

В дъното на коридора се намираше стаята на Алекс Фъргюсън. Той я посрещна с едва прикрита ярост. Искаше му се да я удари, но не смееше.

Тя реагира с пълно безразличие към душевното му състояние.

— Не се горещи! Струваше си. Няма да се местя в Невада.

— Нима?

— Заминавам за Девилс Пойнт.

Той я гледаше с такъв израз на лицето, като че ли току-що го беше ритнал кон.

— Но най-напред трябва да се уреди една малка подробност — каза тя. — Трябва да махнеш този тип от очите ми.

Фредерик Джентри се чувстваше облекчен и все още радостно възбуден. И в най-смелите си мечти не си беше представял, че всичко ще свърши толкова добре.

Всичко беше отново наред.

Притежаваше всичките пари, които проигра.

— Ето, вземи ги! — добросърдечно му беше казала Шейла. — Аз не бих искала горката ти жена да се безпокои заради това. Цялата тази история би могла да бъде страшен шок за нея.

Тя направо натика парите в ръцете му. Защото имаше добро сърце и разбираше положението, в което беше попаднал.

Каква фантастична жена!

Какво щастие за Фредерик Джентри!

Той излезе като замаян от хотела и се загледа в изгрева. Би могъл да прегърне целия свят.

Тръгна по улицата. Искаше да повърви малко, да подиша свежия утринен въздух, за да може дрехите му да се проветрят и разсъдъкът му малко да се проясни.

Чак след това искаше още веднъж задълбочено да обмисли всичко. Защото имаше нещо, което не му харесваше. Нещо куцаше в цялата работа.

Но защо да си блъска главата!

Нали всичко отново беше наред!

Когато стигна до средата на улицата, чу зад себе си глас:

— Проклет да си, Джентри!

Той светкавично се обърна. Беше просто рефлекс. Вече достатъчно често беше попадал в подобни ситуации.

Пъхна дясната си ръка под изисканото фланелено сако.

От горния етаж на хотела отекна сподавен вик за помощ. Идваше от апартамента на Магъосницата на покера.

Мъжът, който беше повикал Джентри, стреля.

Фредерик отвърна на изстрела.

Остана изправен около секунда. На лицето му беше изписано отчаяние. Той изстреля още два куршума от джобния си „Колт“, после направи две крачки напред, залитна и се строполи по очи на земята.

Мъжът, застрелял Джентри, беше Алекс Фъргюсън.

— Внимавайте за него! — извика той и се втурна обратно към хотела. — Внимавайте, добри хора!

Държеше се така, сякаш не знаеше, че е застрелял Фредерик. Преди окончателно да изчезне в хотела, хвърли още веднъж поглед назад и видя, че от всички страни се стичат мъже и се събират около убития.

Фъргюсън не беше на себе си от вълнение.

— Ела заедно с мене горе — извика той на мъжа от рецепцията. — Трябва да имам свидетел.

Служителят го последва, изпълнен с любопитство. В средата на дневната в луксозния апартамент върху килима лежеше Шейла О'Рурк. Държеше главата си с две ръце и ридаеше.

— Той ме удари — изстена тя. — Струва ми се, че открадна всичките ми пари...

Алекс Фъргюсън пристъпи към прозореца и широко го разтвори.

— Проверете какво има в джобовете си! — извика той.

Това беше сторено веднага. Чуха се възмутени гласове. Вълнението беше огромно.

Ако Фредерик Джентри не беше мъртъв, събралите се мъже биха го обесили на място.

Магъосницата на покера и наемният ѝ убиец си размениха доволни погледи...

— Някой трябва да каже на жена му — въздъхна Шейла. — Нека аз го направя. Имам опит в това.

Мара О'Съливан беше чула изстрелите. Когато непознатата жена влезе в стаята, сърцето ѝ започна бясно да бие.

— Коя сте вие? Какво искате?

Магьосницата на покера пристъпи към леглото.

— Фредерик е мъртъв — студено каза тя. — Искаше да избяга от града, след като ме ограби. Някой го е видял и го е застрелял.

Тя се вгледа в пръстена със смарагд на ръката на Мара О'Съливан. Очите на Магьосницата на покера засвяткаха от дива алчност.

Мара усети опасността. Искаше да скочи от леглото, но се чувстваше като парализирана. Искаше да изкрещи, но другата беше много по-силна. И много по-решителна.

Тя притисна възглавницата към лицето на Мара и я държа, докато момичето престана да мърда.

След това убийцата заличи следите от кратката борба и оправи леглото.

Мара О'Съливан лежеше така тихо и спокойно, като че ли смъртта я бе изненадала в съня ѝ.

Шейла напусна стаята. В коридора стояха неколцина мъже и жени, служители от хотела. Отправиха питащи погледи към Шейла и тя поклати глава. Раменете ѝ се разтърсиха и тя закри лицето си в шепи.

— Вълнението беше прекалено силно за нея — хлипаше тя, преструвайки се на разстроена. — Вече започвам да се упреквам! Всичко това се случи заради мене. О, защо трябваше изобщо да играя покер с Джентри!

После с вик избяга в апартамента си и затръшна вратата. Найсетне, останала сама, си отдъхна. Хвърли се в леглото и вдигна пръстена срещу слънчевата светлина.

Беше изключително скъп пръстен.

Магьосницата на покера предчувстваше, че държи в ръцете си ключа към приказно съкровище...

4.

Ласитър и Ной плениха петима бандити. Останалите бяха загубили живота си в жестоката, безпощадна престрелка. Затвориха пленниците в избата под кръчмата. Сред тях бяха Бът Карсън и Люк Шонеси, който мислеше бавно, но затова пък задълбочено. Той би действал по друг начин и би подмамил Ласитър в клопка. Но още преди да може да каже нещо, другите се хвърлиха като обезумели в атака.

Бът Карсън сякаш бе загубил разсъдъка си. Свит в един ъгъл, гледаше тъпо пред себе си. С ужас си мислеше какво щеше да направи с него големият бос, ако някога пак се мернеше пред очите му. Най-добре би било да избяга на хиляди мили оттук, ако все още искаше да избегне смъртта си.

Ласитър и тайнственият старец, който се бе представил единствено с името Ной, разговаряха горе в бара.

Както и бандитите, и Ласитър знаеше, че няма никакъв смисъл да проявява любопитство. Ако този мъж сметнеше за нужно, сам щеше да отговори на всички въпроси.

Но имаше неща, за които можеше да се пита.

— Как се измъкна от стълба, Ной? Помогна ли ти някой в суматохата?

— Не ми се вярва, че някой би се осмелил — с усмивка отвърна старецът. — Разкъсах въжетата, Ласитър. Само със силата на мускулите си. Тези негодници нямат добри въжета. Освен това те ме подцениха. През нощта щях да им избягам.

— Ако ти бе останала достатъчно сила за това — скептично отбеляза Ласитър. — Щяха да те пребият до смърт.

— Скоро щяха да престанат, приятелю. Въпреки това съм ти благодарен. Ти ми спести някои неща.

Жената на бармана сложи кана с кафе на масата пред тях. С него пиха и уиски.

— Ще трябва да почакате малко за храната — каза тя и по лицето и гласа ѝ можеше да се разбере, че все още е много развълнувана.

Мъжът ѝ, заедно с двама помощници, се опитваше да създаде някакъв ред в хаоса след избухването на бомбата. Оказа се, че в действителност щетите не са толкова големи, както изглеждаше в началото.

Лека-полека започнаха да влизат посетители, предимно мъже. Разговаряха сдържано помежду си. Очевидно имаха някакъв проблем.

След известно време двама от тях се приближиха. Единият беше Сам Рубенс, белокосият началник на станцията на Уелс Фарго. Другият се казваше Оуен Фостър, дебел мъж на възрастта на Рубенс. Дръпна леко ревера на лепеното си яке и отдолу се показва ламаринена звезда, на която беше написано *Шериф*. Той бързо скри звездата, сякаш се боеше, че някой би могъл да открие нещо нередно по него.

— Защо изобщо я носите? — язвително попита Ласитър. От подобни неща направо се вбесяваше. — Вие шериф ли сте или не?

Оуен Фостър изтри с ръкав капчиците пот, които бяха избили по плешивото му теме.

— Някои хора много обичат да се целят в нея — изпъшка той. — Ако знаехте какво става тук, Ласитър, нямаше да гледате на мене с толкова лошо око.

— Междувременно успях да разбера какво става тук, шерифе. Дори да се чувствате безсилен пред пустинните вълци, не трябва да нарушавате закона.

— Аз съм не само шериф, но и кмет — потиснато обясни дебелият мъж. — По дяволите, Ласитър, да не би да си мислите, че се чувствам добре? Когато ме избраха преди две години, всичко тук беше все още спокойно. Работата ми се състоеше предимно в това да решавам обичайните спорове, но това съответстваше повече на задачите ми като мирови съдия. Искате ли да ми отнемете звездата, Ласитър? Ще ви я дам веднага, и то с радост. Градът ще го узакони веднага с избирането ви за мой заместник.

Ласитър поклати глава.

— Това не е работа за мене.

— Така си и мислех — промърмори Фостър. — Първо охулвате човека, а после си вземате думите обратно. Но вие имате право. Какво

общо имате с тази дупка? Тя не е ваша грижа. Ние сме хората, които трябва да се справят с проблемите си.

Постепенно той се окопоти. Досегашната му сдържаност беше изчезнала. Гледаше Ласитър твърдо в очите.

— И това е причината да дойдем при вас — продължи той. — Ние, да, ние сме онези, които трябва да си решат проблемите. Тези пустинни вълци досега ни бяха оставили на мира. От време на време спираха при нас, обаче не създаваха никакви безредици. Нямаха и никакви основания, защото няма какво да се отмъкне от нас. Не си струва да се напада Девилс Пойнт. Но сега нещата се промениха. Разбирате ме, нали?

Той погледна Ласитър и Ной. Погледът му се местеше ту към единия, ту към другия.

Те знаеха какво има предвид.

Съдия-изпълнителят и мъжът от станцията на Уелс Фарго бяха дошли като официални представители на гражданството. Със съвсем определено искане.

— Вие сте взели пленници — енергично продължи Оуен Фостър. — Това много ни притеснява. Такова нещо не можем да си позволим. Скоро приятелите на пленените ще дойдат и на бърза ръка ще застрелят всички тук. Те не се спират пред нищо. За да отмъстят, ще изгорят града до основи. Вие двамата няма да сте в състояние да издържите в такава битка. Бандитите са предупредени. Ще дойдат веднага с толкова много хора, че тук всичко ще се разтресе. А после ние ще сме потърпевшите.

Той гледаше с упрек към двамата.

— Разбирам ви — каза Ной, а Ласитър кимна. — Значи искате да освободим пленниците, шерифе?

— Да, така е. Правилно ме разбрахте, господине — отвърна мъжът, който беше едновременно шериф, кмет и мирови съдия. — Какво да ги правим в противен случай? Нямаме затвор. И което наистина много ни липсва — компетентен съд, който би могъл да осъди тези мъже. Аз като мирови съдия нямам такива пълномощия. Това е в компетенциите само на федерален съдия. Ако ние осъдим пленниците, това би било саморазправа.

Думите направо бликаха от устата му. Знак за това, че вече беше премислил основно всичко.

Ласитър не можеше да прикрие насмешката си. Но кой би могъл да упрекне този достоен за съжаление мъж, че се държи така? Той чисто и просто изпитваше страх. При това не само за себе си, а и за хората от този малък град, за които се чувстваше отговорен, и за многобройните си функции.

Не, заради това не можеше и не трябваше да се гледа с лошо око на Оуен Фостър. Беше попаднал в затруднение, разрешаването на което далеч не беше по силите му.

— Виждам, че се усмихвате, господин Ласитър — с огорчение въздъхна Фостър. — Мислете си за мене каквото искате. Смятайте ме за проклет страхливец и още по-проклет слабак. Нищо не мога да променя. За осигуряване безопасността на града не виждам никакъв друг изход, освен възможно най-бързото освобождаване на пустинните вълци.

— Не бива да се двоумим твърде дълго — настоя началникът на станцията, който за пръв път се намеси в разговора.

Ласитър и Ной се спогледаха, после кимнаха.

— Имам само едно условие — каза стария човек. — Бих искал да ги държим затворени, докато дойде пощенската кола от Запад. Вие казахте, че тя ще пристигне след два дни, нали, господин Рубенс?

Сам Рубенс кимна.

— Това е денят на пристигането по разписание. Пощенската кола минава отук веднъж на всеки две седмици. Понякога има закъснение. Но никога не е било повече от два дни.

— Защо искате да задържите пленниците дотогава, господине? — попита Оуен Фостър. — Имате ли някаква определена причина?

— Да, имам — отвърна белокосият старец. — Но не бих искал да говоря повече за това.

— Шушука се, че вие сте легендарният Властелин на пустинята — не се стърпя Фостър. — Има ли нещо вярно в това, господине?

Дали го наричаше „господине“ от уважение, или го правеше, защото не знаеше с какво име да се обърне към него? Струваше му се прекалено просташко да го нарича само Ной.

Олд Ной се усмихна благо.

— Успях да дочуя какво шушукаш хората — каза той. — Зная, че се носят слухове за някакъв тайнствен мъж, на когото са дали името Властелин на пустинята. Но за това нищо не мога да кажа. А също така

не съм склонен да разказвам повече за себе си. Джентълмени, можете да научите само толкова: живея на тайно място в пустинята, където има само няколко души. Аз съм отшелник, или пустинник, ако така ви харесва. Оттеглих се преди много години, защото животът сред толкова много хора беше прекалено напрегнат. Там намерих щастие и спокойствие. Не бих искал да заложа това щастие на карта. Надявам се, че ще проявите разбиране за положението ми, джентълмени — той направи малка пауза, преди да продължи: — Дошъл съм тук по съвсем определена причина. Очаквам един човек, който трябва да пристигне с тази пощенска кола. Тук съм, за да посрещна този човек. Когато уредя тази работа, ще напусна Девилс Пойнт. Има вероятност да не успея, ако пустинните вълци прекалено рано насочат вниманието си към мене. Те ще ме преследват безпощадно, защото предполагат, че притежавам големи съкровища. Но аз не съм богат. Единственото ми съкровище е животът, който вода. Но тези мъже никога не биха ми повярвали. Ще ме дебнат като лешояди и вече няма да имам нито минута спокойствие. Това, което направиха с мене тази сутрин, е само един вид предупреждение. Току-що го казах на Ласитър. Те нямаше да ме убият. Това беше само обикновен опит да ме накарат да проговоря. В крайна сметка щяха да ме отведат при големия бос. Едва там щяха да ме изтезават както трябва, за да им издам тайната на голямото съкровище. Вероятно накрая щяха да ме убият. От ярост, защото няма да мога да им дам това, което са очаквали от мене. Но те пак биха ме убили, ако имах това прословуто съкровище. В края на краищата, всичко би свършило по един и същи начин. Е, това е всичко, което мога да ви разкажа. Имате ли още въпроси, джентълмени?

Фостър и началникът на станцията Рубенс го гледаха замислено. Най-после Фостър се размърда.

— Сигурно много добре се ориентирате в пустинята, господине. Какво мислите за слуховете за така наречения Властелин на пустинята? Вярвате ли, че той съществува?

Олд Ной се усмихна и се облегна назад.

— Един набаб със съкровище от злато, сребро и скъпоценни камъни? Уверен съм, че такива неща има само в приказките. Дори и да имаше такъв Властелин на пустинята, откъде щеше да има тези съкровища, питам ви, господо? Земята тук е бедна. Няма богати хора, от които да могат да се откраднат съкровища. А земята в пустинята

също не дава нищо. Злато и сребро има в планините на запад и на север от пустинята. Да не би да вярвате, че Властелина на пустинята е натрупал богатствата си от въздуха?

Рубенс и Фостър смутено свиха рамене. Колко прав беше всъщност старият мъж? Досега не бяха се замисляли за това.

— Винаги съм казвал, че това е просто измислица — промърмори дебелият Фостър. — Питам се само защо пустинните вълци така твърдо вярват в съществуването на този мъж.

— Алчността им ги влудява — спокойно отбеляза Ной. — Но това няма да ме безпокои вече. Скоро отново ще изчезна. Там, където ще отида, никой няма да ме открие. А сега ви моля да ме извините за няколко минути...

Той се изправи и излезе от кръчмата през задната врата.

В същата секунда, когато тя се затвори, се отвори летящата врата откъм улицата. Ласитър видя да влизат двама мъже. Мислеше си, че става дума за хора от града. Не изпита ни най-малко съмнение.

Видя как мъжете се приближиха до бара и си поръчаха нещо за пиене.

Ласитър се обърна към шерифа и началника на станцията на Уелс Фарго. Щеше да е по-добре, ако беше насочил вниманието си към двамата новодошли.

Трябваше да бъде по-бдителен. Тогава щеше да разбере, че и отвън, на улицата, няколко души се бяха промъкнали към кръчмата.

Те също не бяха жители на Девилс Пойнт, както и двамата мъже, които току-що бяха влезли.

Хората от града го знаеха. Както знаеха също, че тук скоро отново ще става нещо. На никого обаче и през ум не му минаваше да се намесва.

Ласитър и загадъчният старец трябваше сами да изсърбат попарата, която бяха надробили.

— И вие ли сте на същото мнение, Ласитър? — попита Фостър. — Смятате ли, че е правилно толкова време да държим пленниците затворени тук?

Ласитър сви рамене и каза:

— Старецът си знае най-добре, че няма от какво да се страхува, докато оцелелите негодници не могат да предупредят останалите бандити. Той би искал да може необезпокоявано да изчезне в

тайнственото си царство. Няма да се тревожи заради вашите проблеми с пустинните вълци. Смятам, че е мъдър старец. И аз напълно го разбирам.

— Аз изпитвам страх от него — тихо каза шерифът. — Нищо не мога да направя — този мъж ме кара да се чувствам безкрайно притеснен. Не мога да го разбера. Крие нещо.

— Това той вече и сам го каза — Ласитър се усмихна безгрижно. Но в следващия миг вече не се усмихваше.

Нещо твърдо го подпираше между плешките. Без съмнение беше дулото на огнестрелно оръжие. При това от доста голям калибър, доколкото успя да прецени.

— Това е „Паркър“ — обади се скърцащ глас. — Зареден е със сечено олово, Ласитър. Ако си свия пръста, част от тебе ще хвъркне през бара.

Ласитър се вслуша в гласа. Звучеше му някак познат. Такъв неприятно дрезгав глас не можеше да бъде забравен лесно.

Но в този момент не можеше да си спомни откъде го познава. А пък и не беше толкова важно. В края на краищата, си имаше достатъчно други грижи.

Ласитър опря длани на бара.

Защото вътре не беше само онзи тип с пушката. В този момент двамата непознати, които бяха влезли преди една минута, се отдалечиха от бара и извадиха револверите си.

През летящата врата влязоха още няколко души. Всичките бяха заедно. С този, който стоеше с пушката зад Ласитър, ставаха шестима. Може би имаше и седми, който сигурно беше извън града при конете.

Един от негодниците при вратата пъкна два пръста в устата си и пронизително изсвири. Секунди по-късно се чу приглушен тропот на копита. Беше точно така, както бе предположил Ласитър. Тези типове бяха оставили конете си навън и бяха дошли пеша.

Беше попаднал в капан. Нищо не можеше да предприеме, поне на първо време. Той прочете по лицата им, че безпощадно биха го застреляли, ако се опиташе да се съпротивлява. Може би чакаха само да им даде повод да се нахвърлят върху него.

Ласитър обаче се държеше по единствено правилния начин. Седеше си съвсем спокойно.

— Колко съм чакал този момент — обади се неприятният скрибуцащ глас зад гърба му. — Отначало не можах да повярвам, когато чух, че си се появил по тия места. Сега вече знам, че не е било слух.

Той се засмя неудържимо. Едва успя да се успокои. Ласитър бавно извърна глава. Тогава видя лицето на мъжа.

И разбра, че е настъпил последният му час. Този мъж не би проявил никаква милост. Не трябваше да се надява на каквото и да било.

Беше Ханк Уебстър, Сипаничавия. Преди две години Ласитър го беше предал в ръцете на един шериф в Монтана. Тогава беше твърдо убеден, че Уебстър ще свърши на бесилката. Върху него можеше да бъде стоварена вината за толкова безобразия, че със сигурност щяха да стигнат за една дузина смъртни присъди.

А сега този криминален престъпник стоеше зад него жив и здрав. За Ласитър това беше една от най-ужасните изненади в живота му. По всяка вероятност и последната.

Сипаничавото лице на мъжа беше изкривено в отвратителна гримаса.

— Да не си си глътнал езика, а, Ласитър?

Ласитър кимна. Този тип имаше право. Кой ли не би си глътнал езика или поне не би се стъписал за няколко секунди, ако изведнъж се окажеше очи в очи с някого, отдавна смятан за мъртъв.

— Значи си успял да се измъкнеш, Ханк. Сигурно не са те пазили добре.

— Не беше никак трудно — изсмя се Сипаничавия. — Шерифът имаше двама направо тъпи помощници, които беше направил надзиратели в затвора. Когато от кантората си забеляза, че нещо не е наред, и поиска да им се притече на помощ, те вече бяха мъртви. Тогава свърших и с него. Вдигна се голяма пушилка. Нищо ли не си чул или пък прочел във вестника, Ласитър? За това се изписа доста мастило.

— Сигурно точно тогава съм си блъскал главата над нещо друго — отвърна Ласитър. — Може би тогава съм бил в Мексико.

— Това не е толкова важно — изръмжа Ханк.

Пред очите на Ласитър лицата се завъртяха в шеметен вихър. Той се мъчеше да не падне, но подсъзнанието му подсказваше, че е

загубил.

Вече не усещаше как бандитите го блъскаха от всички страни. Играеха си с него като с топка. Това им доставяше сатанинско удоволствие.

Биха могли да го довършат с един удар, но съвсем съзнателно не го направиха. Искаха да покажат на целия град, че тук те са пълновластните господари.

Ханк Уебстър беше едър мускулест мъж. Имаше огромни юмруци и беше силен като бик. Въпреки това не се беше осмелил да се бие с Ласитър, докато той беше на себе си.

Но сега си играеше с жертвата си, както си искаше.

Този подъл кучи син!

Беше мъчително да се наблюдава как той систематично пребиваше Ласитър.

Когато след това пребития мъж остана да лежи на мръсния под, изглеждаше, че и последната искрица живот в него е угаснала.

— Изнесете го навън — заповяда Сипаничавия. — И го завържете на онзи стълб. Аз най-напред ще изпия една глътка. Заслужил съм го...

Той гръмко се засмя.

Мъжете от Девилс Пойнт боязливо се свиха. Всички те предусещаха ужасен наказателен съд...

Мислеха, че тези негодници са от бандата на зловещите пустинни вълци. Ласитър също мислеше така — или по-точно беше мислил, докато все още можеше. Сега въобще не беше в състояние да мисли. Беше изключил.

Затова пък друг един мъж мислеше повече от друг път.

Мъжът, дошъл от пустинята, видя всичко от тъмния коридор към задния двор. Беше излязъл по нужда, но бързо му мина. За това се беше погрижило напрежението, което междувременно го обхвана.

Той слезе надолу към избата. В очите му проблясваха диви пламъчета. Лицето му беше като изсечено от гранит.

Ако някой го бе видял такъв, по всяка вероятност би настръхнал от ужас.

Ной отиде при пленниците в избата.

— Дошъл съм тук, за да ви направя предложение — започна да обяснява той с плътния си глас. — Слушайте...

Обясни им какво е намислил.

Те го наблюдаваха с огромно недоверие.

И се колебаеха.

Но накрая се убедиха, че ще споделят участта на Ласитър, ако не се съгласят с необикновеното предложение на загадъчния старец...

5.

Когато Ласитър дойде на себе си, откри, че е завързан на стълба, на който преди няколко часа беше изтезаван Олд Ной.

Имаше чувството, че е попаднал направо в преизподнята. Цялото му тяло гореше, като че ли се намираще по средата на буен огън.

Не можеше да си спомни някога да се е чувствал по-безпомощен от сега.

Освен всичко останало приближаваше краят. Неумолимо. В целия този проклет Девилс Пойнт имаше само един-единствен човек, на когото можеше да се разчита. Ной, мъжът от пустинята.

Но какво ли можеше да направи той? Беше сам, стоеше на губеща позиция. За него би било равносилно на самоубийство изобщо да предприеме нещо.

А и защо въобще да предприема каквото и да било? В края на краищата, въпреки че едва преди няколко часа заедно бяха преодолели опасността, за него Ласитър си оставаше един непознат.

Бандитите стояха близо до стълба и правеха вулгарни забележки. Искаха да го измъчват, като с наслаждение му описваха по какъв начин ще го убият.

Думите минаваха покрай ушите му. От подобни приказки отдавна вече не можеше да се развълнува.

Освен шестимата бандити, по пращната улица не можеше да се види жива душа. При това, в този град имаше поне три пъти по толкова мъже. Ако обединяха силите си, бандитите нямаха никакви шансове.

Но те нямаше да обединят силите си. Страхът им беше по-голям от всяка воля за себеутвърждаване. Познаваха жестокостта на пустинните вълци, които вече се бяха превърнали в почти непобедима сила тук, в Югозапада — земята на големите пустини и големите планини, която беше почти безлюдна. Тези дяволи постъпваха с жителите както си искаха. И най-лошото беше, че силите на държавата не стигаха, за да се разруши ужасното им господство.

Някъде на неизвестно място съществуваше тайна централа — един, така да се каже, сатанински разум, който направляваше всичките им действия с чудовищна пресметливост. Голямата общност на бандитите беше разделена на множество малки банди. Някоя от тях можеше да бъде заловена и негодниците да отидат в затвора или на бесилката. Но ставаше както с многоглавото чудовище в легендите — като отсечеш една глава, на нейно място веднага изникват няколко нови.

И така, малките успехи не решаваха проблема. Вече бяха изпращани армейски части, които в мащабни маневри кръстосваха цялата околност. Напредваха строго систематично и толкова внимателно, че през гъстата мрежа не можеше да се промъкне дори мишка.

Но подобни мащабни операции се оказаха преливане от пусто в празно. Как можеш да се бориш с бандити, когато не можеш да видиш и един от тях? Изчезваха като призраци в мига, щом усетеха, че е станало прекалено опасно за тях.

Трябваше да се атакува централата. Трябваше да се унищожи главата. А това беше по силите само на един-единствен мъж.

Това бяха основанията да бъде избран и изпратен именно Ласитър.

Тук не ставаше дума за наказателен отряд.

Чак сега за първи път това премина през главата му.

Той се питаше защо досега не са освободили пленените си приятели от избата под кръчмата. Би било напълно естествено. Защо не предприемаха нищо? Да не би да искаха да ги накарат да се поизпотят още малко, за да могат после още повече да ги подиграват?

Сипаничавият излезе от кръчмата. Имаше нещо брутално предизвикателно в стъпките му. Държеше се като някой, който се перчи, че би могъл да смаже всичко под ботушите си.

Той беше сатана в човешки образ.

Само човек като него би могъл да погледне с насмешка бесилката. Дявол като него винаги намираще спасителна пролука.

Това беше най-страшното при такива престъпници. Но понякога прекомерната им самоувереност ги подвеждаше да правят грешки. За щастие това се случваше често.

Чак сега нещо определено направи впечатление на Ласитър.

Странно! Преди това не беше забелязал.

Тези мъже не носеха жълтите наметала. Бяха облечени като всички останали. Във външността си не се отличаваха от тях дори и по най-дребни подробности.

Не бяха ли от бандата на пустинните вълци? Това ли беше причината да не се погрижат за пленниците от избата?

Ханк Уебстър се изправи пред Ласитър. Изсмя се злорадо.

— Е, как се чувстваш, Ласитър?

Ласитър не отговори. Само впери поглед в него.

Сипаничавият запали цигара и издуха дима в лицето на Ласитър.

— Знаех си, че ще се съпротивляваш, Ласитър. Моите хора бяха подготвени за това. От самото начало нямаше никакъв шанс. Но, моите уважения, ти поне се опита да се отбраняваш.

— Защо си хабиш думите? — промърмори Ласитър. — Защо просто не побързаш?

— Може би преди това ще ми разкажеш още нещо, Ласитър?

— Така ли?

— Интересува ме кой те е пратил тук.

— Може би вятърът.

— Да, знам — изсмя се Сипаничавия. — Вятърът на случайността — той презрително се изплю. — Наистина ли ме смяташ за толкова тъп, Ласитър? Ти все пак си по петите на нещо съвсем определено. Също както преди две години в Монтана. Не, човече, на мене не можеш да ми излезеш с тоя номер. През цялото време се ослушвах за тебе. Разправяй каквото си щещ. В моите очи ти си оставах хитра лисица, Ласитър. Работиш за правителството и прибираш тлъсти премии. Сега искаш да влезеш в дирите на пустинните вълци, така ли?

— Но ти не си от тях, нали? — каза Ласитър.

— Много правилно си разбрал, Ласитър. Ние сме нова организация. На пустинните вълци не им остава много време. Свършено е с тях. Скоро ще държим здраво в ръцете си всичко тук.

— Трябва да сте много силни.

— Такива сме, Ласитър.

— Колко души можете да съберете? Сто?

— Приблизително толкова. Мислиш ли, че не е достатъчно?

Ласитър сметна, че има малък шанс. Трябваше само да успее да предизвика любопитството на тези негодници.

— Бих могъл да ти разкажа доста работи, Ханк. Знам много неща, които ти не знаеш.

— Предлагаш ми сделка, а, човече?

— Имаш ли нещо против? В края на краищата, става дума за главата ми. А аз имам какво да предложа. Накарай ги да ме отвържат и ще поговорим подробно. Не казвай веднага „не“, Ханк! Със сигурност ще съжаляваш.

Сипаничавият се замисли. Това, което беше казал Ласитър, звучеше примамливо. Но кое беше по-силно у него? Омразата му или желанието да разбие прословутата банда на пустинните вълци?

— Виждам, че не можеш да решиш — започна да го подиграва Ласитър. — Мога да те разбера. Ти не си големият бос.

— Откъде знаеш?

Ласитър не знаеше. Просто беше решил да опита и беше попаднал право в целта.

— Както виждаш, Ханк, знам много неща. Бих могъл да ти окажа ценна помощ.

— И ние на тебе — изръмжа Сипаничавия. — С наша помощ да си разчистиш сметките с пустинните вълци, а накрая да се разправиш и с нас. Ти си способен да го направиш — както и твоите работодатели.

— Нямам никакви работодатели, Ханк. Работя за собствена сметка. Никога не е било другояче.

— Има хора, които твърдят, че работиш за правителството.

— Вече чувах подобни слухове — гласът на Ласитър беше пресипнал. Ставаше му все по-трудно да говори. Гърлото му беше толкова пресъхнало, че дори дишането му причиняваше болка. — Но няма никакви доказателства, Ханк. Винаги съм бил единак и такъв ще си остана. Но ти още не ми вярваш. Убий ме! Нищо не мога да променя. Не се противи на чувствата си!

Той се изсмя накриво. Това му причиняваше болка, защото лицето му беше подпухнало от юмруците на Сипаничавия Ханк.

Бандитът го гледаше, смръщил чело. Не му беше лесно да вземе решение. Ласитър знаеше това. Нарочно беше говорил толкова високо, за да могат останалите негодници да чуят всяка дума. Сега

Сипаничавия трябваше да държи сметка за това, че големият бос ще научи за станалото.

Осеяното с белези лице непрекъснато менеше изражението си. Ласитър затвори очи, не можеше непрекъснато да гледа към прежурящото слънце. Това почти го ослепяваше.

Не беше толкова важно какво е изражението на Уебстър. По-важно беше какво ще каже.

Най-после той каза нещо. Само една-единствена дума.

— Проклятие!

Той крачеше нервно насам-натам. Беше скръстил ръце на гърба си, а вътрешно се разкъсваше от съмнения.

Ако не послушаше Ласитър, можеше да се окаже грешка със смъртоносни последици. Големият бос не знаеше пощада, когато някой направеше нещо, противоречащо на интересите на цялата банда.

Достатъчно беше само да стигне до ушите му, че Ласитър е направил конкретно предложение. Само да чуе, че това е бил човек, който е показал, че знае някои неща за организацията на пустинните вълци. Може би също е знаел нещо и за зловещия им главатар в сянка, когото дори не всички членове на бандата познаваха.

Ласитър би могъл да им бъде много полезен в предстоящата схватка. Но е бил убит, защото един от главатарите на име Уебстър е поставил личното си желание да отмъсти над общите интереси.

За такова поведение можеше да има само едно наказание — смърт!

Такива бяха мислите, които измъчваха Сипаничавия Ханк, и Ласитър го знаеше. Сега всичко зависеше от решението на бандита.

Времето течеше мъчително бавно.

Ласитър си мислеше за Олд Ной. И за пленниците в избата под кръчмата.

Дали Сипаничавия Ханк изобщо знаеше каква драма се беше разиграла в Девилс Пойнт преди няколко часа? По всичко личеше, че не знае, в противен случай вече щеше да е предприел нещо.

Вероятно не беше чул нищо и за стареца от пустинята, който се беше бил толкова смело заедно с Ласитър. Иначе любопитството му вече щеше да е събудено.

Или може би си мислеше, че по-късно ще му остане време да се погрижи и за това? Дали не смяташе, че е само малка подробност,

която все още може да се уреди?

Ханк отново се изправи срещу Ласитър.

Слънцето стоеше ниско, непосредствено над пустинята на запад.

Най-късно след половин час над земята щеше да падне здрач.

— Ти събуди любопитството ми, Ласитър.

— Така си и знаех.

— Ще те заведа при големия бос.

— Всичко е наред.

— Надявам се само, че тогава наистина ще имаш какво да предложиш, Ласитър.

— Остави ме да те изненадам, Ханк!

— Не бързай да се радваш, Ласитър! Босът трудно може да бъде учуден. Трябва наистина да имаш какво да предложиш.

— Имам. Не се тревожи за това. Какво ще кажеш сега най-после да вземеш един нож? Тогава ще мога да ти разкажа някои неща, които сигурно те интересуват.

— Дотогава има още няколко часа — изръмжа Сипаничавия, който не беше доволен от собственото си решение. — Ще потраеш още малко, кучи сине.

— Отмъщението е сладко, нали? — изсмя се Ласитър.

— Някой ден все пак ще те пратя в ада — процеди през зъби Уебстър. — Все ми е едно какво ще се случи в следващите дни. Дори босът да те признае за най-големия герой! Все ще се намери удобен случай да ти тегля куршума, гаден кучи сине!

Беше се привел напред и изсъска заплахата си толкова тихо, че никой, освен Ласитър не можа да го разбере.

— Добре е, че го знам — изтощено каза Ласитър. — Сега поне ме остави за малко на мира!

Но никой не можа да намери спокойствие.

Най-напред Сипаничавия отиде при другите бандити и тихо им каза нещо. Двама от тях трябваше непрекъснато да държат под око Ласитър и веднага да го застрелят, ако направи нещо подозрително.

Възможно беше някой да се опита да го освободи.

Ласитър вече мислеше за близкото бъдеще. Може би съвсем не беше толкова лошо, че историята претърпя такъв обрат. Сега имаше възможност да се опита да прогони дявола. Останалото щеше да се разбере по-късно.

По такъв начин той винаги печелеше. Пред него се откриваха неочаквани перспективи.

Олд Ной и без това не би му помогнал. Старият самотник се интересуваше единствено от уединения си живот някъде в сърцето на необятната пустиня.

Това обаче беше голяма заблуда.

Мракът бавно се спусна над земята. Най-напред на кадифено черното небе проблеснаха звезди. После изгря луната. Полумесец. Въпреки това светлината беше забележително ярка.

В нощта безмълвно се движеха сенки.

Сипаничавия каза:

— Двама души остават тук на пост! Останалите могат да дойдат с мене в кръчмата. Може би ще прекараме весела нощ. Дори в дупка като Девилс Пойнт би трябвало да има няколко що-годе симпатични жени! Как мислите?

Той се засмя, а останалите се присъединиха. После решиха кой ще пази Ласитър в следващите два часа. Искаха да се редуват.

Така и не взеха решение.

Един от мъжете внезапно изкрещя:

— Внимание, шефе!

Мъжът беше забелязал раздвижване между къщите. Всички извадиха оръжията си, готови за схватка.

В мрака отекна твърд глас:

— Предайте се! Обкръжени сте!

Беше Олд Ной. Гласът му не можеше да бъде сбъркан с никой друг.

Сипаничавия Ханк и неговите бандити веднага откриха силен огън по посока на гласа.

Само след няколко секунди на нощната улица в Девилс Пойнт настана страхотна бъркотия.

Изстрели гърмяха и свистяха в диво стакато. Мъже ревяха един през друг и залитаха, улучени от куршуми.

Нападателят стреляха безпощадно. Но бандитите се отбраняваха със същата твърдост и безцеремонност.

Нямаше какво да губят. Ставаше дума само и единствено за живота и всички действаха по един и същ начин.

Ласитър стоеше в суматохата, завързан на стълба, и трябваше безучастно да наблюдава какво става около него. Най-лошото беше, че дори не можеше да се наведе, и куршумите профучаваха опасно близо до ушите му. Беше истинско чудо, че още не са го улучили.

Навсякъде около него цареше ужасна бъркотия. Беше невъзможно да се различат приятели от врагове.

Постепенно стрелбата отслабна. Ставаше все по-тихо.

Накрая само тук-там се чуваха стенанията на ранените.

Пред Ласитър се появи едрата фигура на Ной. Бялата му коса блестеше като сняг на лунната светлина. В силната ръка на стареца проблесна дълъг нож.

Няколко секунди по-късно Ласитър беше свободен. Зави му се свят, когато кръвта нахлу в изтръпналите крайници. Задържа се с две ръце за стълба.

— Благодаря — пресипнало каза той. — Каква изненада, Ной. Не се надявах на това.

— Дължах ти го, приятелю.

Той подаде на Ласитър бутилка. Беше уиски, разрежено с чиста вода. Подейства му дяволски добре.

Погледна към стареца.

— Кой...

Ной неопределено сви рамене. Изглежда, не му беше особено приятно да отговори. Явно се чувстваше неловко, когато гледаше Ласитър в очите.

— Пленниците от избата — след кратко колебание отвърна той. — В това виждах единствената възможност, Ласитър. Дано не се окаже грешка.

— И какво става с тях сега?

Ной отново сви рамене.

— Изглежда, имат неприятности — каза той. — Да проверим.

Необходимо им беше известно време, докато успеят да открият мъжете там, където се бяха строполили. Някои бяха още живи. Но на никого вече не можеше да се помогне. Навсякъде раните бяха прекалено тежки.

Внезапно извън града отекна тропот на копита.

Ласитър и Ной се спогледаха. Знаеха какво означава това. Конникът, който бягаше, можеше да е само Сипаничавия. Беше

единственият, когото досега не бяха открили сред ранените и убитите.

— Водачът на глутницата — каза Ной. — Без съмнение е той.

— Тези не са от пустинните вълци — каза Ласитър.

Ной кимна.

— Зная. Не носеха жълти наметала. Затова отидох в избата при пленниците. Убедих ги, че това е единственият им шанс. Без тяхна помощ нямаше да успея да те измъкна.

Настана тишина. Ранените вече не се чуваха.

Още веднъж двамата мъже ги огледаха. Всички бяха мъртви.

— Трябваше веднага да стреляме — мрачно отбеляза Ной. — Беше грешка от моя страна да се обаждам. Но си мислех, че ще се предадат. Не можех да предположа, че ще се съпротивляват така ожесточено. Трябваше да разберат, че нямат никакъв шанс.

— Станалото — станало — каза Ласитър. — Какво смяташ да правиш сега? Още ли искаш да чакаш пощенската кола?

Старецът кимна.

— А ти, Ласитър? Какви планове имаш?

— Още не съм мислил.

— По поръчение на правителството ли си тук?

— Не.

Ласитър изпитваше искрено доверие към стария мъж. Въпреки това премълча истината. Това беше основно правило на Бригада Седем — никога на външен човек да не се поверява информация, дори и на най-добър приятел, на когото може да се разчита. Дори и такъв човек би могъл да прояви слабост, когато го изтезават.

Всеки служител на Бригада Седем винаги е разчитал само на себе си. Не можеше да очаква помощ даже от шериф или съдия-изпълнител, дори и в специални случаи. Нямаше право да се представя като специален агент на секретен правителствен отдел.

Защото и между хората, носещи звезди, можеше да има предатели.

Благодарение на тези правила, досега Бригада Седем винаги работеше добре. По този начин бяха успели да разкрият такива престъпници, които никой никъде не би заподозрял. Сред тях се бяха оказали дори висши правителствени служители.

— Аз си го мислех — усмихна се Ной. — Но това не ме засяга. Съжалявам, че изобщо те попитах.

— Всичко е наред, Ной. Мисля, че ще изчезна възможно най-бързо. Така или иначе ме влече на юг. А и ти отново ще се оттеглиш в усамотение.

— Не искаш ли още малко да ми правиш компания? — попита Ной. — Може би докато пощенската кола от Запад пристигне. Или бързаш да изчезнеш на юг?

— Не съм беглец, ако това имаш предвид.

— Тогава остани още няколко дни!

— Имаш нужда от помощта ми?

— Така е — призна Ной. — Смятам, че си човек, на когото може да се разчита. Освен това ти си добър събеседник. Мъж като тебе се среща рядко. Бих искал да ти направя едно предложение, Ласитър. Със сигурност няма да съжالياш.

— Любопитен съм да чуя.

— При определени обстоятелства съм готов да те посветя в тайните си, Ласитър. Остани при мене, заслужава си — гласът му беше преминал в шепот. Всяка негова дума звучеше като заклинание. — Повярвай ми, приятелю. Няма да съжالياш!

— Звучи дяволски интригуващо — усмихна се Ласитър. — Не искаш ли да ми разкриеш още нещо?

Олд Ной поклати глава.

— Би било прекалено рано, приятелю. Имай търпение. Когато настъпи моментът, ще научиш всичко.

Ласитър се престори, че още се колебае. В действителност отдавна беше взел решение.

Искаше да остане с тайнствения мъж от пустинята. Той със сигурност знаеше много повече, отколкото беше казал. Ласитър беше почти сигурен, че чрез него би стигнал до гореща следа.

— Е, добре — бавно каза той. — Успя да събудиш любопитството ми, Ной. Може ли поне да науча кого очакваш с тази пощенска кола?

Олд Ной се усмихна замислено.

— Една жена — прошепна той. — Една от най-красивите жени, които някога си виждал, приятелю.

Не звучеше лошо. И интригуващо, освен това. Вече много дълго време Ласитър не беше виждал красива жена. Но на първо място го интересуваше каква е връзката.

Тук със сигурност се криеше още нещо. Ласитър го усещаше инстинктивно.

Може би Ной наистина беше този легендарен Властелин на пустинята и се нуждаеше от някого, който да му помогне да опази съкровищата си и в случай на нужда да ги защитава.

Защо иначе бяха по петите му, както дяволът след някоя бедна душа! Това можеше да бъде единственото обяснение.

Ной го погледна и приятелски му се усмихна.

Ласитър се почувства като малко момче, хванато да тършува за сладкиши — струваше му се, че Ной е отгатнал мислите му.

В този момент дочуха приближаващи стъпки.

Рубенс и Фостър се приближаваха. Фостър беше разкопчал якето си, за да се вижда звездата на ризата му.

— Мисля, че вече стига — каза той. — Напуснете града! Вие двамата не носите нищо друго, освен нещастие!

Ласитър беше готов с язвителен отговор, но Ной го изпревари:

— Имате право, Фостър — каза той. — Ние наистина нямаме какво да търсим тук. Хайде, Ласитър, да изчезваме...

Малко по-късно те напуснаха малкия град...

6.

Три дни по-късно от Запад пристигна пощенската кола. Движеше се с един ден закъснение. Ласитър и Ной още отдалече я видяха да се приближава през ослепителния блясък на пустинята.

Ласитър беше любопитен да разбере какво ще се случи. Бяха прекарвали цялото време в голата планина северно от Девилс Пойнт. Дори бяха разполагали с достатъчно вода. С абсолютна увереност Олд Ной беше започнал да копае на определено място и беше попаднал на водна жила. Даже за човек като Ласитър с опит в пустинята това граничеше с чудо. Той никога не би предположил, че в тази сушава местност би могло да има вода.

Белокосият мъж от пустинята само се беше усмихнал скромно. За него това не беше нищо особено.

Той отдавна се беше превърнал в част от тази земя и знаеше как да го докаже.

— Сега съм любопитен да видя как изглежда тя — изпълнен с очакване прошепна Ной. — Дали изобщо е в колата.

— Мислех, че я познаваш! — изненадано каза Ласитър.

— Кога съм твърдял подобно нещо?

— Ти каза, че била много красива.

— Така ме осведомиха. Имам дори нейна фотография, но тя е отпреди няколко години. За толкова време дори и млад човек може да се промени.

— Знаеш ли поне как се казва?

— Да, разбира се. Казва се Мара. Мара О'Съливан.

— И защо пристига?

— Защото аз я помолих.

— Ще може ли постепенно да науча малко повече?

— Защо си толкова припрян, приятелю? — каза Олд Ной меко.
— Всичко ще научиш. Трябва само да имаш още малко търпение.

— Но аз искам да зная сега! Дявол да го вземе, искаш ли да ми бъдеш партньор или не? Ти ми обеща, че ще ми разкажеш всичко, щом

видим, че пощенската кола се задава.

— Наистина ли съм ти обещал? — престори се на учуден Ной. После кимна. — Е, добре, Ласитър. Тогава ще удържа думата си. Мара е моя внучка. А цялото ми име е Ной О'Съливан. Преди около трийсет години се оттеглих от шумния свят. Разделих се с жена си. Но ги оставих добре осигурени. Нея и нашата малка дъщеря. Имах съвсем лични основания. Никога не ми е харесвал шумният, напрегнат живот в големия град сред толкова много хора. Стремях се към съвсем различен живот. Отначало ме вълнуваше мисълта да се оттегля в манастир, но после предпочетох пустинята. Няколко години живях сред индианците. От тях научих как да се справям в пустинята. Ето така намерих моя свят. Бях щастлив през всичките тези години. Сега лека-полека краят ми приближава. Това е факт, пред който човек не може да си затвори очите. След толкова много години си зададох въпроса какво е станало със семейството ми. Във Финикс наех един частен детектив. Жена ми и единствената ми дъщеря са отдавна мъртви. Жена ми е починала от коварна болест, а дъщеря ми е загинала при злополука. Мъжът ѝ също. Мара е израснала в сиропиталище. Детството ѝ не е било леко. Много хора са ѝ пречили. Но е успяла да се наложи с голямото си усърдие. Не е забогатяла, но все пак е започнала малък бизнес. Като шивачка. С помощта на адвокат успях да се свържа с нея. Тя все още няма понятие, че ще получи огромно наследство. Не бива и да научава предварително. Така че нито дума, Ласитър! Обещавах ли ми?

— Всичко е наред — каза Ласитър. — Искаш да я поставиш на изпитание, нали?

— В никакъв случай не бих искал да ме приеме за свой дядо само заради богатството ми.

— Може би от любов? — с лека ирония попита Ласитър. — За нея ти си един непознат. Никога не сте се срещали. Как би могла да съществува някаква духовна връзка? Как си го представяш, Ной? В живота на един млад човек изневиделица се появява един приказно богат дядо. Първо трябва да свикне с тази мисъл.

Олд Ной кимна замислено.

— Имаш право, Ласитър. Затова си помислих, че ти би могъл да ми помогнеш. Ти си точно мъжът, който ми трябва. При тебе моето наследство ще е на сигурно място. Ти ще имаш грижата внучката ми

да е в добри ръце. За да не се появят лешояди и да измъкнат от нея съкровищата, които аз съм събирал.

— Съкровища? Значи все пак е вярно?

— Кое?

— Че ти си легендарният Властелин на пустинята.

Олд Ной се усмихна загадъчно и се загледа пред себе си. На изразителното му лице беше изписана мъдростта на възрастта.

— Властелин на пустинята — прошепна той след малко. — Властелин на пустинята... Никога не съм се смятал за такъв, приятелю. Не зная също кой е измислил това име. Един ден то внезапно се появи. Може би причината се крие в това, че по време на моето странстване понякога съм се срещал с хора, изпаднали в беда. Да, помагал съм тук и там. Също и с пари. Скоро започнаха да се носят най-невероятни легенди. Не исках да се научава за мене. В противен случай много скоро щях да изгубя спокойствието си...

Той погледна Ласитър настойчиво, почти заклинателно.

Пощенската кола приближаваше. Но щеше да мине още около половин час, докато пристигне в Девилс Пойнт.

— Ти си първият човек, на когото разказвам всичко това, Ласитър. Сега знаеш тайната ми. Закълни се, че ще я запазиш само за себе си. Вдигни ръка и се закълни, Ласитър!

Всичко това му изглеждаше доста патетично, но той се подчини на желанието на белокосия мъж. Вдигна дясната си ръка и каза просто:

— Заклевам се, че няма да издам пред никого това, което ти току-що ми довери, Ной.

— Благодаря ти — каза старецът. — На тебе залагам големи надежди, приятелю.

Беше ясно за какво говори Ной — желаше Ласитър да остане при внучката му Мара. Но той не можеше да удовлетвори това желание на стария мъж.

Знаеше го още сега. Но не трябваше да бърза да му го каже.

— Ти искаш да разбереш откъде съм натрупал богатството си — продължи Ной. — Прав ли съм?

Ласитър кимна, без да се колебае. Старецът трябваше да продължи да се надява. Ласитър беше доволен, че разговорът тръгваше в такава посока. В противен случай можеше пак по очите да прочете истинските му намерения.

Способността на този мъж от пустинята да чете мисли вече всяваше страх у Ласитър.

— Да — каза Ласитър. — Питал съм се за това. Но не е нужно да ми разказваш. За мене това не е особено важно. Не ми се вярва да си натрупал съкровищата си по нечестен път.

Олд Ной се усмихна със задоволство.

— Точно такъв отговор очаквах, Ласитър. Ти се интересуваши от богатствата на тази земя точно толкова малко, колкото и аз. Намираши за по-важни други ценности. Само те имат смисъл за тебе. И двамата мислим по един и същи начин. Въпреки това, трябва да знаеш защо съм станал доста заможен. Когато се сбогувах с цивилизацията, вече притежавах известен капитал. Превърнах голяма част от наличните си пари в златни монети. После отново вложих част от това злато. Аз самият търсих злато и продавах права за разработване на находища. Най-богатите находища разработвах сам. Имах късмет. Започнах да събирам скъпоценни камъни и скъпи бижута. Сред тях има много великолепни екземпляри от Мексико. Ще има да се чудиш, когато ти покажа моята пещера. Тя е като в приказките от хиляда и една нощ. Обаче...

Той махна пренебрежително с ръка.

После се засмя.

— Ще си помислиш, че всъщност съм се побъркал, Ласитър. Да, така е наистина. Не исках да имам нищо общо с презряното богатство, но въпреки това пак се увлякох. Сам не зная как се стигна дотам. Естествената причина беше тази, че все още притежавах известен капитал. Трябваше въобще да не вземам нищо със себе си в пустинята. Да, не бях напълно честен към себе си. От самото начало. За съжаление трябва да го призная. Попаднах във властта на една страст и напразно се опитвах да се преборя с нея. Междувременно станах много по-уравновесен. Затова и започнах да се замислям за бъдещето. И така стигнах до идеята да поръчам да направят издирвания за евентуални наследници. По такъв начин открих Мара, моята внучка. О, Ласитър, изобщо не можеш да си представиш колко много ме вълнува това — той стана и протегна мускулестото си тяло. Засмя се някак облекчено. — Сега съм доволен, че ти разказах всичко, Ласитър. Със сигурност това е най-дългата реч, която някога съм държал. Дано не съм те отегчил.

— Напротив — каза Ласитър. — Ти ми разказа една от най-интересните истории, които някога съм чувал. А сега съм любопитен, също както и ти, да се запозная с внучката ти Мара.

Пощенската кола приближаваше.

В колата седеше убийцата Шейла О'Рурк, която отскоро носеше името Мара О'Съливан. Беше се подготвила усърдно за новата си роля и всичко ѝ се бе удало с лекота.

Колко много ѝ бе помогнала случайността!

Приликата ѝ с Мара беше наистина поразителна. Освен това този легендарен дядо никога не беше виждал внучката си. Нямаше да е трудно да го заблуди.

И в това Магьосницата на покера се беше специализирала. По време на напрегнатите партии покер тя бе успяла да се научи майсторски да се преструва. Умееше на мига да се засмее или разплаче — според случая. И го правеше с такова съвършенство, че всичко изглеждаше напълно естествено.

Междувременно беше успяла да научи всичко важно, което трябваше да знае за убитата Мара.

В багажа ѝ намери някои писма и документи. Без усилие прибра всичко. Никой не се усъмни.

Беше толкова естествено да се погрижи за погребението. Пое всички разноски, като увери агента от погребалното бюро, че няма да се скъпи за нищо.

Това направи впечатление на хората.

Магьосницата на покера не забрави да се самообвинява и да съжалява за случилото се. Всеки, който я чуеше, бързаше да я увери, че няма вина.

Разбира се, всички я утешаваха:

— Но вие не бива да се обвинявате.

— Не го вземайте толкова присърце!

— Тази бедна жена е за съжаление! Да има такъв развейпрах за съпруг, е проклятие само по себе си.

Магьосницата на покера се наслаждаваше на тайния си триумф. Сега дори се показва и като благодетелка.

Беше поръчала истински надгробен паметник. На него бяха изписани имената *Мара* и *Фредерик Джентри*.

А името *О'Съливан* сега принадлежеше на Магьосницата на покера.

Беше малко неспокойна, когато пощенската кола наближи градчето на края на пустинята. Но никой не забеляза. Трябваше човек да я познава много добре, за да може да забележи нещо.

„Нищо не би могло да се случи!“ — повтаряше си тя от време на време. Всичко беше наред. И дори от незнание да допуснеше някоя дребна грешка, би могла бързо да оправи всичко. Това тя майсторски умееше.

Грижи ѝ създаваше единствено мъжът, с когото живееше от години — Алекс Фъргюсън. За него вече нямаше място в плановете ѝ. Най-добре щеше да бъде, ако вече беше се преселил в ада, но да го пратиш на оня свят беше работа, свързана с доста трудности. Най-напред трябваше да намери мъж, който да ѝ направи тази услуга.

За нея Алекс се беше превърнал в досаден паразит, от който не можеше да се отърси така лесно.

Дали той се досещаше, че тя вече няма нужда от него? Ако това беше така, трябваше да бъде още по-предпазлива. Щеше да намери начин да я натопи пред онзи старец Ной *О'Съливан*. Само за да може по такъв начин да се наслади на провала ѝ. Или пък като отмъщение за това, че не му е позволила да се възползва от новото ѝ неочаквано богатство.

Но дали действително имаше съкровище?

Дали този Олд Ной беше наистина легендарният Властелин на пустинята?

Разбира се, този въпрос продължаваше да тревожи Магьосницата на покера. Картите още не бяха раздадени.

Алекс Фъргюсън беше изминал пътя на кон. Вероятно беше пристигнал. Тя не знаеше. Само като си помислеше за него, я обземаше ярост. Като телохранител в игралните салони той беше вършил добра работа. Но за такава деликатна сделка той беше направо неподходящ, твърде тъп според нея. Това, което предстоеше, беше партията покер на живота ѝ. Можеше да я спечели само с изключително фин усет.

Вече се виждаха първите къщи на малкото градче.

През прозорчето на колата тя видя двама ездачи, които се приближаваха към къщите. И двамата бяха едри и снажни. Бяла коса като лъскава грива се спускаше под шапката на единия.

Никой не би могъл да ѝ каже как изглежда той. Но от първия миг беше убедена, че това е Властелина на пустинята. Трябваше да е той. Точно така величествен беше си го представяла. Конят му също беше едно от най-красивите животни, които някога беше виждала.

Но и мъжът до белокосия спонтанно привлече вниманието ѝ. Сърцето ѝ затупка по-бързо, а това вече означаваше нещо при тази студена като лед, пресметлива жена.

Не беше ли точно това мъжът, когото винаги си беше представяла в мислите?

Да, това беше той!

Нямаше никакво съмнение!

Почувства го, макар че още не можеше да различи чертите на лицето му под широкополата шапка. Но тя имаше остър поглед. Поглед на лешояд, можеше да се каже. С всяка изминала секунда я обземаше познатата страст.

Страстта на преследвача!

Страстта на играча!

Внезапно отново я обзе познатото чувство, което се появяваше при оспорвани и опасни партии покер. Всеки път беше като опиянение, което тя не можеше да преодолее.

Прекара език по устните си. На иначе благото ѝ лице се изписа алчна усмивка.

Тя знаеше, че има лице на ангел. Достатъчно често ѝ го бяха казвали. Лицето беше част от капитала ѝ. Противниците ѝ я подценяваха, когато се показваше кротка.

Осъзна, че се усмихва. Бързо извади малко огледалце от дамската си чанта и се огледа. Беше извънредно важно чертите ѝ отново да добият „правилната си форма“.

За спътниците ѝ беше напълно естествено, че тя се пооправя, преди да слезе от пощенската кола. Повечето жени го правеха.

Двамата ездачи изчезнаха от погледа ѝ. Би трябвало да се наведе напред, за да може да ги вижда, но тя благоразумно се отказа.

Отново се владееше напълно.

Пощенската кола спря пред станцията на Уелс Фарго. Първите любопитни бяха вече тук. Пристигането на колата всеки път се превръщаше в събитие. Хората бяха жадни за новини. С колата винаги пристигаха и няколко вестника. Най-често бяха с по-стара дата, но това нямаше никакво значение за читателите. Главното беше, че научаваха нещо и си намираха една или друга тема за разговор.

Кочияшът занарежда обичайното си слово от капрата:

— Девилс Пойнт! Дами и господа, почивката трае един час. В сградата на станцията можете да се освежите и малко да си отдъхнете от негодите по пътя. След един час продължаваме!

Пътниците слязоха. Освен Магьосницата на покера, в пощенската кола имаше трима мъже и две жени. Шейла слезе последна. Нарочно си остави време.

Двата коня, на които седяха Ласитър и Ной О'Съливан, бавно се приближиха.

Те спряха, когато жената слезе.

Тя стоеше там някак объркана. Беше облечена в обикновена затворена рокля, която стигаше до глезените ѝ. Носеше предизвикателно вирната шапчица върху червената си като мед коса, която беше прибрала в стегнат кок.

Човек можеше да изпита жалост към нея, като я видеше да стои там с малко смутена усмивка на ангелското лице. Но тя изглеждаше така, че човек я приемаше в сърцето си от пръв поглед.

Такава забележителна скромност! И същевременно такава красота! Всяко мъжко сърце се разтапяше още от първия миг.

Ласитър не правеше изключение от другите мъже, които се бяха събрали тук.

Тя погледна белокосия Ной и се усмихна, стана сериозна, усмихна се и отново стана сериозна. Горката, изглеждаше абсолютно неуверена в тази непозната среда!

Не беше ли съвсем естествено, че беше смутена? В това непознато, напълно необичайно за нея място. След такова, със сигурност, нелеко пътуване!

Ной О'Съливан се упъти към нея. Гледаше я с възхита.

После разтвори ръце.

— Ти си! — засмя се той. — Да, ти си Мара, моята внучка! Изглеждаш почти точно така, както и на снимката, която получих. Въпреки това кажи ми сама, че наистина си ти! За да не се получат недоразумения.

Тя се раздвижи, бавно свали дясната си ръкавица. После повдигна ръката си. На пръста ѝ проблесна скъпият пръстен със смарагд.

— Значи вие, вие сте...

Тя безмълвно кимна с глава. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Няколко сълзи се търкулнаха по бузите.

Ной предпазливо сложи силните си ръце върху крехките ѝ рамене, сякаш се боеше да не я счупи. И той беше видимо развълнуван.

— Мара — прошепна той. — Ти си наистина...

Наоколо беше станало съвсем тихо. Всички бяха обхванати от вълнението, което се носеше във въздуха. Ласитър също не можа да устои...

Беше наистина възхитителна гледка.

Най-напред той хищно изръмжа. Свали далекогледа от очите си и избърса окуляра с ръкава на ризата. После отново погледна през него. И отново поклати глава.

— Май ме е ухапал койот — процеди през стиснатите си зъби. — Това е най-невероятното нещо, което някога съм виждал. Просто главата ми не го побира!

Той видя през далекогледа как Ной О'Съливан пое в обятията си мнимата внучка и как тя с известна боязън и донякъде с удоволствие го изтърпя.

— Тази кучка! — изръмжа наблюдателят на сцената. — Какво търси тя тук? От мили разстояние мирише на сензация!

Мъжете, които стояха зад него между скалите, се спогледаха с недоумение. Не знаеха какво има предвид босът им. Нямахте да знаят, дори ако бяха погледнали през далекогледа. Защото никой, освен него, не познаваше Магъосницата на покера.

Босът се наричаше Марк Андерсън и той беше мъжът, който искаше да заграби за себе си властта над пустинята Мояве и земите

наоколо. Преди няколко седмици събра главатарите на бандите си. Посочи с пръст определеното място на картата и им събщи решението си.

Тогава все още бяха в Невада, но почвата под краката им беше станала твърде гореща. Все повече и повече законът влизаше във властта си и бандитите не можеха лесно да плячкосват, както им е угодно. Освен това там се образуваха комитети за безопасност, които вършеха доста работа. Добрите времена в Невада свършиха и беше настъпил моментът да се смени мястото.

Тук надолу, в Югозапада, все още можеха свободно да се разпореждат. Имаше само една трудност — тук вече съществуваше мощна организация и тя щеше ревностно да бди да не би някоя банда отвън да се опита да действа на нейна територия.

Е, скоро нещата щяха да се променят. Така беше решил Марк Андерсън. Беше направил и необходимите приготовления. Не за първи път предприемаше битка с друга банда. В тези работи той имаше опит.

Всъщност изобщо не беше планирал да се спира в тази дупка Девилс Пойнт. Неговата цел се намираше много по-далече — на юг, в местата, където предполагаше, че се намира централата на пустинните вълци, а заедно с това и прословутият непознат бос, който и до днес правеше на глупаци и най-опитните служители на закона. Марк Андерсън искаше да го предизвика на двубой и да му покаже кой отсега нататък ще бъде господарят на тези земи.

Но тогава във временния им лагер в планината се върна от разузнаване Сипаничавия Ханк. Беше единственият оцелял след схватка с някой си Ласитър. Ханк беше описал тази престрелка в най-ужасяващи мрачни краски и, разбира се, не така, както беше в действителност. Иначе Сипаничавия трябваше да очаква и по-лоши неща.

Неговата версия за случилото се гласеше, че са били нападнати неочаквано в гръб, когато те — естествено нищо неподозиращи — пристигнали в Девилс Пойнт.

Сипаничавия беше разказал и за един стар белокос дявол и всичко това караше Андерсън да изгаря от любопитство. В това той надушваше някакви връзки, които биха могли да бъдат от значение за бъдещите му планове.

А сега видя и тази жена.

— Всичко е толкова объркано — мърмореше той. — Нищо не разбирам. Какво търси тук тази кучка?

Той погледна към Сипаничавия Ханк и го повика настрана. Останалите още не трябваше да научават какво се е случило. Андерсън смяташе, че така е по-добре. И без друго щяха прекалено рано да разберат. Това, което ставаше долу, му се струваше толкова важно, че искаше най-напред да го обсъди на четири очи.

Разказа на Сипаничавия какво е видял.

— За мене няма никакво съмнение, че това е тя — заключи той. — Макар че не съм я виждал повече от две години, не бих могъл да се заблудя. Това е тя! Магьосницата на покера!

— Вярвам ти, бос! — каза Сипаничавия. — Но какво значение има това според тебе?

— Там, където се появи тя, винаги има нещо за плячкосване — изръмжа Андерсън. — И то немалко. Тя има ненаситно гърло, Ханк. Винаги избира за себе си само най-доброто.

— Затова и Ласитър е по тези земи — замислено каза Сипаничавия. — Той също се появява само там, където плуват най-едриите риби.

— Той е акула, така ли?

— Най-голямата, която познавам — изпълнен с омраза изръмжа Сипаничавия. — Трябва да слезем долу и да ги нападнем. Изобщо да не им оставим възможност да действат. Чак тогава ще намерим спокойствие.

Андерсън го изгледа с презрение.

— Идиот!

Сипаничавия посърна. Той се смали под този унищожителен поглед, като че ли очакваше смъртната си присъда. Опита да поправи грешката си, макар че беше на мнение, че изобщо не е сгрешил. Но без съмнение беше по-добре да се държи така, сякаш вече е разбрал какво мисли големият бос.

Ако Андерсън забележеше, че нещо в разсъдъка на може би най-добрия му човек не е съвсем в ред, бързо щеше да се погрижи да си осигури някой по-добър. Нямахше да го разжалва, защото така би признал пред цялата банда, че е допуснал грешка. Значи трябваше да търси друг начин да го премахне от пътя си.

Сипаничавия Ханк беше достатъчно съобразителен, за да проумее това навреме. Затова се държеше по подобаващ начин.

„Но какво е намислил босът?“ — отчаяно се питаше той.

Ласитър и този белокоп старец все пак бяха опасни противници. Вече го бяха доказали. Ако успееха да ги премахнат, нямаше от какво повече да се страхуват.

А с тази расова жена можеха да изживеят удоволствия.

Дали Андерсън не мислеше за нещо такова?

— Там долу е в ход нещо много голямо — Андерсън разкри част от най-тайните си мисли. — И точно това трябва да разберем. Там, където Магьосницата на покера се намеси в играта, се готви нещо много специално. А как стоят нещата с Ласитър, ти сам току-що ми каза, Ханк. Само за този старец още нищо не знаем. Ти нямаш ли представа какъв е?

Сипаничавия Ханк сви рамене.

Не беше минало много време, откакто бяха по тия места. Затова и не бяха чували нищо за легендарния Властелин на пустинята. В противен случай Андерсън би разработил план, напълно различен от този, който сега изложи пред помощника си:

— Ще изпратим Чарли като шпионин — каза той. — Той е най-подходящ за тази работа. Ще направи най-малко впечатление. Освен това знае как да се държи.

Сипаничавия Ханк се осмели да прояви недоверие.

— А какво ще стане, ако пак се напие, шефе?

— Тогава ще му отскубна ушите. Когато разбере колко е важна задачата му, ще се вземе в ръце. Впрочем той не е такова дрънкало като другите. Може да се владее, дори когато е пиан.

— А неговите женски истории — замислено подхвърли Ханк.

Андерсън се разсмя от сърце. Последната забележка на Сипаничавия явно беше повдигнала настроението му.

— Ти вярваш ли на приказките му, Ханк? Велики боже, колко работи само е надрънкал! Би могло да се напише доста дебела книга. С тези истории той сам се развеселява. В неговата плешива глава вече никоя жена не би могла да се влюби — той отново стана сериозен. — Хей, Чарли! Я ела насам!

Един среден на ръст мъж се отдели от останалата група, която през цялото време беше наблюдавала с любопитство двамата.

Казваше се Чарли Лулата. Носеше шапка без периферия, а от ъглите на устата му се спускаха дебели мустаци. Имаше дружелюбно кръгло лице и направо внушителен корем. В последно време толкова беше надебелял, че вече не можеше да закопчава раирания си редингот. Върху него беше препасал широк колан. От кобура му се подаваше армейски „Колт“ с изтъркана дръжка. От бавната му походка по нищо не личеше, че може да бъде страхотно бърз и точен в стрелбата с тежкия пистолет.

Можеше да бъде взет за един от онези смахнати златотърсачи, които кръстосваха навсякъде из пустинята в търсене на подземни богатства. Някога той наистина е бил такъв, преди да вземе решение да стане бандит, тъй като вечното търсене на съкровища се беше оказало неблагоприятна работа.

— Шефе?

Андерсън посочи с брада към Девилс Пойнт.

— Ще изиграеш номера си долу, Чарли — каза босът и с пълни подробности му обясни какво очаква от него.

— Всичко е наред, шефе. Не се тревожи, ще се справя.

— И нито дума на никого от останалите, Чарли. Не забравяй, че това е тайна мисия.

— Можеш да разчиташ на мене, шефе.

Чарли Лулата се упъти към мястото, където бяха оставени конете.

— На него действително може да се разчита — каза Андерсън. — Неведнъж е изпълнявал такива поръчки. Сега ни остава само да се въоръжим с малко търпение. По моя преценка — до утре сутринта. Чарли знае, че в такива случаи не трябва да се действа прибързано. Хей, какво е пък това сега?

Отново беше вдигнал далекогледа пред очите си.

От изток към Девилс Пойнт се приближаваше самотен ездач.

— Койотите започват да се събират — сдържано каза той. — Обзалагам се, че този там е само един от многото. Изглежда, наистина има тлъста плячка. Още една причина просто да изчакам. Отсега нататък трябва да бъдем двойно по-предпазливи. Никой не трябва да забележи, че още сме тук. И тогава в подходящия момент ще нападнем. Ще трябва само да вземем това, което е останало.

Той се засмя подигравателно.

— Как се казва този, шефе? — попита Сипаничавия Ханк.

— Алекс Фъргюсън. От години работи заедно с Магъосницата на покера. Ясно е, че двамата са се уговорили. Обаче никой не трябва да забележи, че играят комбина. Хвърлили са око на стареца. Дявол да го вземе, какво общо има Магъосницата на покера с това? Дали този не е някой от онези тъпкани с пари типове, които тайно си вземат метреси?

— Струва ми се, че скоро ще разберем.

— Вече нямам търпение — каза Андерсън с нескрита алчност...

7.

Момичето от Фриско беше преодоляло първоначалната си плахост. Сега тримата седяха в кръчмата и никой не им пречеше. Този път шерифът, мирови съдия и кмет Оуен Фостър се отказа да ги кара да напуснат града в интерес на общата безопасност. Разчиташе на това, че много скоро те сами ще се махнат.

Това щеше да стане на следващия ден, разбира се, ако не се случеше нещо непредвидено. Така му беше казал Ной. Той би напуснал веднага града, заедно с внучката си, ако не беше пропуснал да вземе предвид нещо много важно.

Мара едва можеше да се крепи на седлото. В Сан Франциско изобщо не бе имала възможност да язди. По тази причина за нея беше необходима кола.

Рубенс от Уелс Фарго имаше в двора си една бракувана пощенска кола. Макар че, все пак ставаше дума за собственост на Уелс Фарго, Ной беше готов да плати каквато и да е цена, без да се замисля. Сам Рубенс прибра добри пари, без да го е грижа дали някога работодателите му ще си спомнят за колата. В края на краищата, подобно нещо едва ли можеше да се очаква, така че началникът на станцията още сега можеше да бъде сигурен, че е сключил една от най-успешните сделки в живота си.

Трябваше само колата да бъде ремонтирана. При други обстоятелства това би продължило няколко дни, но тъй като ставаше дума за клиент, който не жалеше парите, бързо се намериха необходимите майстори и помощници. Всички се натискаха да получат тази поръчка, още повече че Ной беше обещал извънредна премия, ако колата бъде направена възможно най-бързо.

— Още не мога да разбера, дядо — каза мнимата Мара, преливаща от щастие. — Може ли да попитам къде ще ме водиш сега?

— На едно чудно хубаво място сред пустинята — с топла усмивка отвърна той. — Ще има да се чудиш и маещ, когато видиш всичко. Моят нов приятел Ласитър също ще ококори очи.

Погледът ѝ с учудване се местеше ту към единия, ту към другия.

— Твоят нов приятел ли, дядо? Мислех, че се познавате от цяла вечност.

— Не, само от три дни, Мара — заразказва той. — Това е страхотна история. Но не зная дали е подходяща за твоите уши.

— Не бива да се безпокоиш за мене, дядо.

Той се подсмихна.

— Точно такава си те представях, Мара. Истинска О'Съливан. Винаги да гледаш без страх право напред, никога да не извъръщаш поглед. Е, добре, ще ти разкажем всичко — Ласитър и аз. Но най-напред трябва да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Повече никога не ме наричай дядо — засмя се той.

— Но ти си.

— Да, да, аз съм твой дядо — усмихна се той. — Но изобщо не се чувствам като дядо. Когато ме наричаш така, се чувствам ужасно стар. Наричай ме просто Ной. Става ли?

Тя се наведе към него, сложи ръка на мускулестите му рамене и го целуна по бузата, която беше тъмна като на истински индианец. Всъщност, с цялата си външност той много приличаше на индианец. Беше жилав, загорял от слънцето и сух като пустинен вълк. А аристократичният му орлов нос придаваше на лицето му израз на горда величавост.

— Всичко е наред, Ной.

Тя се усмихна нежно и замечтано.

Всичко изглеждаше толкова идилично, по-хубаво не би могло и да бъде.

Дори Ласитър го почувства.

Никой от двамата мъже не би се усъмнил, че нещо с това момиче не е наред. Никой не би предположил, че тя е хладнокръвна убийца.

Ной също сложи ръка на рамото ѝ и я притисна към себе си. Той беше направо захласнат по мнимата си внучка.

Кръчмарят и жена му донесоха храната. Бяха се постарали изключително много. Вече бяха разбрали, че този мъж от пустинята е щедър клиент.

— Стаята е приготвена — каза пълничката жена на кръчмаря. Тя погледна към Ной. — Не бихте ли желали стая и за себе си, господине?

Старецът усмихнато махна с ръка.

— Не, благодаря. Имам къде да спя. Но може би приятелят ми...

Ласитър поклати глава.

— Не бихме искали да ви притесняваме, госпожо Тейлър.

— О, това ни най-малко няма да ни затрудни. Дори би било чест за нас, господин Ласитър.

Колко любезни бяха станали изведнъж хората! Но така беше в деловия свят. Тук можеше да се извлече добра печалба. Заради това собствениците бяха приготвили за Мара собствената си спалня. Истински стаи за гости в къщата си те нямаха.

Можеше да се приготви и стая за двамата мъже, но те не пожелаха поради добре обмислени съображения. Трябваше да не забравят за бандитите. Или пустинните вълци, или пък другата банда, към която принадлежеше Сипаничавия Ханк.

И преди това бяха говорили за тях. Намираха за странно, че бандитите още не са напомнили за себе си.

Но тези негодници бяха непредсказуеми. Появяваха се тогава, когато най-малко ги очакваха. А Ласитър и Ной искаха да са подготвени за подобен случай. От лагера си в планината много добре можеха да наблюдават Девилс Пойнт и цялата околност. Чак до планините на юг в пустинята.

За жалост не бяха забелязали, че от тази посока се беше появила банда. Тези нехранимайковци се бяха промъкнали предпазливо като дебнещи лисици. Знаеха какво залагат в играта.

Марк Андерсън и хората му явно бяха от калибър, различен от този на пустинните вълци, които искаха да свършат всичко с един, но бърз и открит удар.

Тримата ядяха с голям апетит. Около бара се струпаха много любопитни.

— Май ще се погрижим за съживяването на бизнеса — сухо отбеляза Ной.

— Ще се радвам, когато най-сетне се махнем оттук — каза Магъосницата на покера и забележката ѝ беше напълно искрена. Тя седеше върху жарава. Възможно беше чрез някоя дяволска случайност да стане така, че някой, който вече я е виждал в града на другия край на пустинята, да я познае.

Отвън се появи самотен ездач. Можеше добре да се види през прозореца. В първия момент жената изпита истински ужас. Стори й се, че вижда познато лице.

Тя си отдъхна с облекчение, когато разбра, че се е заблудила. А и този пътник в никакъв случай не изглеждаше опасен. Седеше доста накриво на седлото и приличаше на нещастна смесица от златотърсач и професор, един от онези най-често смахнати учени, които кръстосваха насам-натам, за да изследват в пустинята растения, редки животни или останки от индианска цивилизация.

Конят на чудноватия ездач беше сив и мършав, но преди всичко доста грозен. На седлото висяха закачени лопата и кирка. От калъфа се показваше старовремска пушка тъпкалия. Старият револвер на широкия колан изглеждаше като чуждо тяло на тлъстия корем на новопристигналия.

Той напои нещастното животно с отдавна невчесвана грива, свали седлото му и най-после с тежка стъпка влезе в кръчмата. Между зъбите си стискаше безформена лула от царевичен кочан, която димеше като комин.

Беше Чарли Лулата. Истинското му име никой не знаеше, може би той самият отдавна го беше забравил. Веднъж го бяха нарекли така, защото лулата му сякаш никога не угасваше, и прякорът направо му залепна. Той се беше примирил. Не можеше нищо да промени. Изобщо беше равнодушен човек. Всеки, който го видеше, вярваше, че е такъв. Толкова по-изненадващо бе, когато веднъж кипна. Това дори коства живота на един човек.

Чарли се присъедини към мъжете на бара и като за начало си поръча уиски и една бира за утоляване на жаждата.

След като ги изпи, вдигна два пръста и така обясни на кръчмаря, че иска още веднъж същото. Същевременно остави няколко монети на месинговия плот. Това беше обичайно по тези места. Никой барман не обичаше да сервира, преди да се е уверил, че клиентът е в състояние да си плати.

— Не се бой — добродушно обясни той на собственика. — Аз съм Чарли Лулата, Златотърсача. Може би вече си чувал за мене.

Не, тук никой не знаеше това име, но сега вече всички със сигурност познаваха добродушния особняк.

Той лакомо погледна към масата отсреща, на която се хранеха двамата мъже и момичето.

— Хм, изглежда вкусно. И как хубаво ухае. Дали не ви е останала още една порция?

Кръчмарят извика нещо в кухнята и пет минути по-късно Чарли Лулата също седеше и похапваше с апетит.

Беше седнал само през две маси от тримата и се заслуша в разговора им. Беше известен с острия си слух и това беше една от причините да бъде смятан за най-добрия разузнавач в голямата банда на Андерсън.

Той успя да дочуе част от онова, което си говореха тримата. Момичето наричаше белокосия Ной, а другият се казваше Ласитър. Няколко пъти тя се обърна към Ной с дядо и ето че Чарли Лулата вече знаеше нещо повече.

След вечерята той се прояви като веселяк, който знаеше цял куп вицове и майсторски умееше да прави фокуси с карти. Скоро около неговата маса се натрупаха много мъже. Ласитър, Ной и момичето също го наблюдаваха известно време, докато показваше фокусите си. Някои неща напомняха на магия, но Магьосницата на покера изпитваше такава досада, че имаше желание да се прозине.

Външно обаче тя изглеждаше заинтригувана и очарована като всички останали.

Отвън пристигна още един непознат. Беше облечен като каубой и изглеждаше съвсем обикновено. Никой не му обърна особено внимание. Кръчмарят го попита дали не би желал да получи първокласна вечеря на изгодна цена. Това беше чудесен начин да се освободи от остатъците в кухнята.

Непознатият каубой с благодарност прие специалното предложение. Стовари се върху един стол и започна да яде с охота.

Мъжът беше Алекс Фъргюсън. По-рано той наистина беше работил като говедар и от това му бяха останали характерните белези от ласо по ръцете. Белезите бяха подробност, която чудесно се вписваше в ролята, която искаше да играе сега.

Само един-единствен път той и Магьосницата на покера си размениха светкавични погледи. В нейните очи се четеше гняв. Не ѝ се нравеше, че така се влачи по петите ѝ.

Алекс Фъргюсън усет как в него се надига ярост.

По дяволите! Шейла му принадлежеше! Никой друг нямаше права над нея. Защо иначе трябваше години наред да се прави на неин телохранител!

А сега тя се занасяше с този непознат!

Що за човек беше той?

Може би телохранител на дядото?

Фъргюсън го мразеше. Мразеше ги и двамата. Стареца, защото той беше причина целият живот на Алекс да излезе извън релси, а другия, защото Шейла му правеше мили очи.

— О, Ласитър! — тъкмо извика тя весело. — Това е най-хубавият комплимент, който някога съм чувала. Вие, изглежда, сте опасен ласкател.

Тя шеговито размаха показалец.

Фъргюсън никога не я беше виждал толкова нежна и любвеобилна. Изглеждаше така, като че ли се беше превърнала в ангел.

И по всичко личеше, че се е заплеснала по този Ласитър.

Този жалък кучи син!

Алекс Фъргюсън вътрешно кипеше от гняв. С много усилия успя да се овладее. Не трябваше да допуска никакви грешки.

Но вече твърдо беше решил.

Ласитър трябваше да умре!

И тогава той щеше да заеме мястото му. Той, Фъргюсън. Можеше да бъде сигурен във верността на любовницата си, когато Ласитър се махнеше от пътя му.

Магьосницата на покера си мислеше в общи линии същото, както и Фъргюсън. Само че от нейната гледна точка то изглеждаше малко по-различно.

„Този става прекалено досаден — мислеше си тя. — И прекалено опасен. По някакъв начин трябва да се отърва от него! Е, почакай, Алекс! Все нещо ще ми дойде наум.“

В този момент тя не можеше достатъчно добре да обмисли проблема. Трябваше да се концентрира напълно върху разговора с Ной и Ласитър.

Старецът искаше да научи дяволски много неща за нея. Отчасти това бяха въпроси, от които й ставаше доста горещо. Въпроси за нейното минало.

Но тя успя умело да се измъкне. Знаеше повечето важни неща за истинската Мара О'Съливан от писма и от един изтъркан дневник, който беше намерила.

Видя как Фъргюсън се присъедини към мъжете около масата на Чарли Лулата. Там от дума на дума се стигна до споразумение да прекарат част от времето в истинска игра на карти.

Мнимата Мара стана неспокойна, като видя това.

В нея се надигаше желанието за игра. Истинската ѝ природа искаше своето. Страстта ѝ към играта на покер беше преминала в плътта и кръвта ѝ.

Ной разказа на мнимата си внучка какво се беше случило в Девилс Пойнт преди няколко дни. Той го направи възможно най-предпазливо. Не искаше да я сблъсква с цялата твърдост и безпощадна бруталност. Смяташе, че трябва да се съобразява с нежната ѝ душа. Ной беше толкова добродушен човек!

Това също беше черта на характера му, която Ласитър особено ценеше. Колкото по-отблизо се опознаваха двамата, толкова по-симпатичен му ставаше Ной.

Момичето също беше очаровало Ласитър. Още от първия миг, в който я видя, я беше приел в сърцето си. Тя беше съвсем по вкуса му. Такова чисто, естествено, скромно същество не можеше да се намери често тук в суровия Запад, в този мъжки свят, в който жените волюневолю ставаха груби, за да могат да оцелеят!

— О, господи — с ужас прошепна Мара, след като беше чула цялата история. — Истинско чудо е, че вие изобщо сте още живи. Сигурно сте имали ангел пазител.

— Цяла армия от ангели пазители — усмихна се Ной. — Един със сигурност не би бил достатъчен.

— А сега не бива да забравяте, че ще се появят и други бандити — боязливо каза тя. — Трябва да се постареем колкото е възможно по-бързо да се махнем оттук.

— Утре сутринта колата ще бъде готова — каза Ной. — Ще потеглим веднага. Не трябва да се боиш от нищо, Мара.

Тя се помъчи да остане храбра. Във всеки случай поне така изглеждаше.

— Докато вие двамата сте край мене, със сигурност няма от какво да се боя — каза тя и същевременно в главата ѝ проблесна една

съвсем определена мисъл. — Ако поне единият от вас постоянно е наблизо — с въздишка добави тя.

Ной и Ласитър размениха замислени погледи.

— Мисля, че Мара има право — каза Ной след това. — Един от нас би трябвало да остане тук, в града. И това ще бъдеш ти, Ласитър. Аз ще отида на старото място в планината. Така дори ще е по-добре. Ако наистина дойдат неприятели, ще можем да ги нападнем от две страни.

Ласитър кимна.

— Идеята е добра — каза той, като при това нямаше никакви скрити намерения.

Не, към това непорочно момиче той не би посегнал, колкото и да му харесваше. Та той би се чувствал като подъл прелъстител.

Дори и Ласитър можеше да се заблуждава. Като всеки друг мъж. Магьосницата на покера държеше всичко в ръцете си. Тя продължаваше убедително да играе играта си.

Единствено присъствието на Алекс Фъргюсън ѝ пречеше.

Как би могла най-лесно да се отърве от него?

Може би на следващия ден, когато заминат. Не би могъл току-така да ги последва. Това би направило впечатление. Но въпреки всичко със сигурност щеше да предприеме нещо.

Тя се питаше какви ли дяволски мисли се въртят сега в главата му.

Настъпи вечерта и Ной, яхнал великолепия си кон, напусна града.

Марк Андерсън го наблюдаваше на лунната светлина през далекогледа си.

Сипаничавия Ханк стоеше до него.

— Трябваше да го пипнем, шефе.

— Не, по дяволите! Колко пъти искаш да ти повтарям?

Ханк отново посърна. Както и по обяд, когато вече веднъж беше поставен на място.

— Аз мислех, че би...

— Най-добре ще е, ако оставиш мисленето на мене! — изръмжа Андерсън. — За тая работа в бандата не е отговорен никой друг. Ще

изчакаме напълно спокойно, докато Чарли Лулата се върне. Сигурен съм, че тогава ще знаем значително повече.

Напрежението го правеше все по-раздразнителен. Той самият едва се сдържаше да не предприеме нещо прибързано.

Ной изчезна сред хълмовете на север. В града всичко беше спокойно. Андерсън и Сипаничавия Ханк се върнаха при останалите бандити. Бяха двайсет мъже. Общо бандата наброяваше над петдесет души. Другите, разделени на по-малки отряди, бяха на разузнавателни походи. Трябваше да осведомяват за всичко, което по някакъв начин би могло да се окаже важно. Едва когато всичко беше точно планирано, Андерсън щеше да предприеме големия удар.

Но преди това искаше да научи решението на загадката от Девилс Пойнт. Непогрешимият инстинкт му подсказваше, че там вече назряваше някаква развръзка.

Трябваше да се съобразява с това.

Още тази нощ щеше да се случи нещо.

И то в кръчмата в Девилс Пойнт.

Но в този час още никой нищо не подозираше. Алекс Фъргюсън все пак възнамеряваше да предприеме нещо срещу Ласитър, но вероятно не през тази нощ. Искаше най-напред основно да сондира почвата. Искаше хладнокръвно да дочака най-добрия си шанс.

Ласитър поседя още известно време с момичето. Хапнаха лека вечеря. На някои маси се играеше. В повечето случаи ставаше дума за малки залози, играеше се повече, за да се убие времето.

Не така беше на масата, на която седяха Чарли Лулата, Алекс Фъргюсън и още неколцина мъже.

Тук ставаше дума за истински залози.

Магьосницата на покера усещаше как я засърбяват пръстите. Едва успяваше да седи спокойно.

Това направи впечатление на Ласитър.

— Познаваш ли тези игри?

Очите ѝ блеснаха.

— Често съм играла с приятели във Фриско. Но само колкото да убием времето. Никога за пари.

— Без залози?

— Е, зависи как ще се приеме. Веднъж залогът беше за една целувка — тя сведе поглед — изглеждаше истински смутена. Той се

усмихна развеселен. — Сега ще ми се подиграваш — нацупи се тя.

— Ами.

Тя го погледна замислено. Изглеждаше наистина сладка, когато бръчкаше чело.

„Прилича на малко дяволче — помисли си Ласитър. — Сигурен съм, че в някои отношения не е толкова безобидна, колкото изглежда.“

— Аз... аз искам да те попитам нещо, Ласитър — колебливо проговори тя. — Може ли да ти се доверя?

Беше обхваната от желание да се включи в играта на масата отсреща. Не можеше да устои повече. И ѝ се струваше, че е намерила най-добрия начин да даде правдоподобно обяснение пред Ласитър.

— Нали няма да ми се смееш, Ласитър?

— Разбира се, че не.

— Закълни се!

— Заклевам се.

— Е, добре тогава — тя се приведе напред. Очите ѝ проблясваха авантюристично. — Бих искала да участвам в истинска игра. Веднъж наистина да рискувам. Може би на масата отсреща? Как мислиш, Ласитър?

— Хм. Защо не? Мислиш ли, че разбираш достатъчно?

— Не зная. Но ти можеш да седнеш до мене и да ми дадеш някои добри съвети.

— С удоволствие.

Дяволът се беше вселил у нея. Тя просто не можеше да устои. Но Ласитър не подозираше нищо. Какво толкова чудно имаше. Тя искаше да опита. Нека опита. Тези мъже със сигурност нямаше да ѝ одерат кожата. Благоприличието го изискваше. Впрочем Ласитър щеше зорко да следи цялата работа. Не би могло да ѝ се случи абсолютно нищо.

Той стана и отиде до отсрещната маса, където седяха двамата мъже, които изглеждаха доста безобидни. Междувременно само те двамата продължаваха да играят. Всички останали се задоволяваха само с гледане. Играта беше станала прекалено напечена за тях. Сумите бяха нараснали толкова много, че те не биха могли да ги платят. Изглежда, само двамата новодошли имаха купища долари.

Те вдигнаха глави, когато Ласитър пристъпи към масата им.

— Не бих искал да преча — учтиво каза той. — Идвам по молба на госпожица О'Съливан. Тя изгаря от желание да играе истински

уестърн-покер. Бихте ли се съгласили?

Чарли Лулата кимна веднага и беше въодушевен.

„Каубоят“, наречен Алекс Фъргюсън, се колебаеше. Дори за кратко изглеждаше напълно объркан.

Най-после той кимна и каза, че не би имал нищо против да посвети дамата в тайните на твърдия покер.

— Но защо не играете и вие с нас, Ласитър? — каза той и направи подканващ жест. — Така ще можете в същото време да внимавате госпожица О’Съливан да не прави прекалено груби грешки.

— С удоволствие — отвърна Ласитър. — И...

Той смигна на двамата и те го разбраха.

„Всичко е наред“ — отвърнаха му с поглед.

Ласитър доведе Мара на масата. Все още нямаше ни най-малка представа, кое е всъщност това момиче.

Беше се превърнал в приятел на Магъосницата на покера и дори се беше влюбил в нея.

Фактът, че можеше да се случи дори на толкова опитен мъж като Ласитър, вече означаваше нещо.

Представиха се едни на други, макар че вече знаеха имената си. В кръчма като тази, в която всеки говореше с всички, това можеше и да не се прави. Въпреки това беше обичайно хората да се представят едни на други. Всичко беше уредено много бързо. Играта можеше да започне. Ласитър беше любопитен да види как ще се представи момичето. Беше подготвен за най-лошото.

Но скоро не можеше да преодолее почудата си. Отначало тя наистина държеше картите малко несръчно и ѝ беше необходимо известно време, за да ги подреди. При първите раздавания Ласитър ставаше и ѝ помагаше.

Скоро обаче това вече не беше необходимо. Тя беше станала много усърдна и всеки път надаваше ликуващи възгласи като малко момиченце, което страшно много се радва на получения подарък.

Чарли Лулата пушеше непрекъснато. Тютюневият дим обгръщаше цялата маса, но въпреки това Мара сякаш изобщо не го забелязваше.

Ставаше все по-усърдна. И разпалена.

— Да, и във Фриско винаги сме играли така. Искам да кажа — почти така. Нашите правила бяха малко по-различни. Но сега вече

разбрах и тези тук. Ха, това е вълнуващо!

Чарли Лулата се усмихна под мустак.

Алекс Фъргюсън правеше гримаси, които трябваше да приличат на усмивка, но усилията му бяха напълно безрезултатни.

Отначало ставаше дума за центове, после за четвърт долари, а накрая за цели долари. Жената беше обхваната от страст за игра, която Ласитър изобщо не бе очаквал.

Тя ту губеше, ту печелеше. Накрая всичките пари, които тя беше искала да рискува, свършиха.

Мара отправи въпросителен поглед към Ласитър.

— Ти как би постъпил?

Той сви рамене.

— Трябва сама да решиш, Мара.

Тя се поколеба още малко, после решително взе портмонето си и извади няколко банкноти.

— Това е всичко, което ми остана от парите за път, изпратени от дядо ми — засмя се тя. — Харчих ги много пестеливо. Значи сега мога още веднъж да рискувам — тя целуна Ласитър по бузата. — За да ми донесеш късмет, скъпи.

Беше изпила вече няколко чаши вино. На това той отдаваше прекаления изблик на чувства. Но нямаше нищо против целувката и обръщението „скъпи“. Тъкмо напротив.

Фъргюсън обаче кипеше от гняв. Вече едва успяваше да се владее. Беше готов да скочи и да стисне Ласитър за гърлото. Но успя да се сдържи.

Играта продължи.

Чарли Лулата все по-често доволно се усмихваше под мустак. От известно време късметът не го напускаше, но не това беше причината за задоволството му. Работата беше в това, че научи много повече, отколкото очакваше. Беше запомнил всяка дума. Сега вече много връзки и зависимости му бяха станали ясни.

Само не успя да разбере кой беше този Фъргюсън. За него босът не му беше разказал нищо. Че с този преоблечен каубой нещо не е наред, отдавна му беше станало ясно. Но Чарли Лулата смяташе, че в това не би могло да има нищо тревожно.

Не мислеше, че Фъргюсън би могъл да бъде особено опасен. За такава нещо той допускаше прекалено много и глупави грешки.

Как би могъл да знае какво става около този „каубой“!

Алекс и при най-добро желание не успяваше да се съсредоточи и често трябваше да търпи смеха на Магъосницата на покера. В неговите уши той звучеше като хаплив присмех, макар че тя изобщо не се смееше иронично, а само даваше израз на своята радост.

„Като малко момиченце, което се е заиграло“ — мислеше си Ласитър. И беше на мнение, че трябва да я остави да се наслаждава на това удоволствие.

Тя дори спечели, макар и не кой знае колко. Може и да имаше към петдесет долара. За сметка на това Чарли Лулата беше прибрал около триста долара, а при Ласитър загубите се уравниряваха с печалбите. Губещият беше Алекс Фъргюсън.

Той беше първият, който се отказа.

— Когато човек има толкова лош късмет, най-добре е да престане — каза той. — Освен това се чувствам дяволски уморен. Лека нощ.

Той стана и напусна кръчмата. Ласитър, Чарли Лулата и Магъосницата на покера останаха още известно време и разговаряха. Повече не играха.

Чарли Лулата разказа за живота си на златотърсач. Можеше да се похвали с куп забавни приключения. Обясни, че пътува на юг. Искал основно да се поогледа в Сиера Мадре. Някой му бил дал чудесни съвети.

Всички бяха в добро настроение и съвсем между другото златотърсачът разпита момичето. Но от нея не можа да научи кой знае колко. Тя даваше само повърхностни отговори. Далеч не беше толкова наивна, колкото си мислеше Ласитър. Знаеше как да отговори любезно и в същото време да не каже нищо съществено.

Накрая Чарли Лулата също се сбoguва. Каза, че ще се устрои за нощуване извън града. В края на краищата, така беше свикнал, а тук и без друго нямаше да получи стая.

— А сега ще ме заведеш в стаята ми, Ласитър! — весело каза тя и склучи ръце около врата му. — Моля те, бъди така мил. Боя се, че сама няма да успее да се кача по тясната стълба.

Беше малко пияна, макар че не беше пила чак толкова много. Ласитър беше сигурен, че тя би се качила по стълбата и без негова помощ, но междувремето го споходиха някои скрити намерения.

Наистина, не искаше в никакъв случай да прелъстява момичето, но въпреки това щеше да направи малък опит за сближаване. Не можеше да се откаже от това удоволствие.

Беше любопитен да разбере как ще реагира тя.

Може би съвсем не бе толкова невинна, колкото изглеждаше. Ласитър искаше да разреши тази загадка. Момичето беше предизвикало любопитството му.

И така, той я придружи до стаята ѝ. През цялото време, докато се изкачваха по стълбата, тя здраво го държеше с една ръка. Толкова здраво, че той повече от ясно усещаше всяка извивка на тялото ѝ.

Нещо в него започна да се вълнува. Тази малка хитруша имаше страхотно излъчване. Смехът и физическата ѝ близост бяха огромно предизвикателство за Ласитър.

Той не можеше повече да устои и влезе заедно с нея в стаята ѝ.

Мара така ритна вратата, че тя с трясък се затвори.

След това прегърна Ласитър. Направи го със страст, която той не беше очаквал.

Хиляди дяволи, какъв темперамент имаше това момиче!

— Сега трябва да научиш какво си пожелах още в първия миг, когато те видях — възбудено шепнеше тя. — Още щом те зърнах, се влюбих в тебе, Ласитър. Аз горя, Ласитър! Аз съм луда, знам. И ако сега почакаш още малко, съвсем ще си загубя разума.

Естествено, Ласитър не можеше да се съдържа повече. А и защо ли трябваше? Та тя беше зряла жена и не той я прелъсти, а тъкмо обратното. Не беше необходимо да си налага въздържание.

Хвърли се заедно с нея в леглото. Съблече я. Трябваше все пак да ѝ помогне да преодолее стеснителността си.

Какво тяло имаше! Беше по-хубаво, отколкото си го беше представял.

А от стеснението и неопитността ѝ не беше останала и следа. Това момиче беше съвършената любовница. Сигурно природата се беше погрижила за това.

Ласитър изобщо не си помисли друго.

Кой мъж в подобна ситуация би се занимавал с такива отвлечени мисли? За такова нещо сега изобщо не беше време — а и нямаше никакъв повод.

Двамата бяха просто щастливи. В такива мигове нямаше място за мисли — не би могло да има.

Мара беше не само с пламенен темперамент, но също толкова нежна и гъвкава. Всяка нейна целувка носеше блаженство. Ласитър просто се остави да бъде воден от чувствата си.

И при нея изглеждаше, че е същото.

Но това беше огромна заблуда.

Магьосницата на покера скрито ликуваше. Чувстваше, че е постигнала целта си.

В този миг внезапно в стаята се появи нечия фигура. Мъжът беше влязъл съвсем безшумно. Не беше никак трудно да го направи, понеже двамата бяха забравили да спуснат резето на вратата. Мисълта за това им беше убягнала под бурния порив на чувствата.

Беше Алекс Фъргюсън.

Те не го забелязаха. Бяха прекалено заети със самите себе си.

С изкривено от ярост лице той се промъкна към леглото. В лявата си ръка стискаше револвер, а в дясната — дълъг нож.

Револверът беше предвиден само в случай на нужда, Фъргюсън искаше да убие безшумно, за да се освободи от трупа на омразния си съперник, без да прави впечатление.

Тогава отново щеше да държи здраво жената в ръцете си. Тя трябваше да му се подчини, за да не бъде разкрита и злепоставена от него. Имаше власт над нея, защото знаеше много.

Ласитър беше обърнат с гръб към него.

Фъргюсън се приготви за смъртоносен удар...

8.

Тя беше затворила очи и блажено се усмихваше. Жълт сноп лунна светлина се процеждаше през тесния прозорец и падаше над леглото. Голият гръб на Ласитър се виждаше ясно.

По него се открояваха много белези.

„Този път вече няма да има белези“ — мислеше си убиецът зад него. Никакви спомени за преодолен опасности. Смъртта щеше да заличи всичко.

Фъргюсън си беше представял всичко много по-сложно. Искаше му се да крещи от радост.

Той затаи дъх, но въпреки това не можа да потисне лекото си задъхване. Непоносимото напрежение на убиеца трябваше да намери някакъв израз.

Не беше никак просто да се убие човек по такъв начин. Куршумът би бил много по-неутрален, по-безличен. Убиецът нямаше да има пряк контакт с жертвата си.

Лекото засъхване не убягна на Ласитър.

В същото време забеляза сянката, падаща зад леглото.

Реагира светкавично. Пусна момичето и се хвърли настрани.

— Внимавай, Мара!

Едновременно с това я бутна, така че тялото ѝ се свлече от леглото. А там беше столът, на чиято облегалка беше праметнат коланът с револвера на Ласитър.

Но Ласитър беше прекалено далече от оръжието си, за да може да се отбранява.

Това, което се случи, трая не повече от три секунди.

Дългото острие на ножа сякаш потъна в тялото му и Фъргюсън нададе необуздан ликуващ вик.

Но той се заблуждаваше. Голата стомана се беше плъзнала между дясната ръка и гръдния кош на Ласитър. На разсеяната лунна светлина това не можеше да се види добре.

Само по кожата на Ласитър се появи разрез, но тази рана за него не означаваше абсолютно нищо.

Той се извъртя, скочи на пода и бързо се наведе.

Фъргюсън изкрещя и стреля с револвера. Не можа да предотврати шума, макар че толкова много искаше.

Ласитър видя как дулото проблесна над главата му, а след това експлозията от изстрела отекна като гръм в ушите му.

Блъсна с всички сила краката на убиеца и той политна. Оръжието на Фъргюсън отново гръмна и този път куршумът профуча толкова близо до главата на Ласитър, че пламъкът от дулото близна косата му.

От тласъка револверът беше променил посоката си. И този път Ласитър беше имал късмет.

Той блъсна ръката на Фъргюсън отдолу нагоре. Ударът беше толкова силен, че нещастникът изскимтя и неволно изпусна револвера.

Точно в този момент отекна нов изстрел. Ласитър, който тъкмо се канеше да се хвърли върху Фъргюсън, за да успее да го хване жив, замръзна на мястото си.

Вгледа се във Фъргюсън, който стоеше неестествено неподвижен. По лицето му беше изписан ужас. Движеше устните си, без да може да издаде нито звук.

Изуменият му поглед беше насочен към ъгъла, където се беше свила Мара.

С неописуемо стенание Фъргюсън падна по гръб, широко отворил очи. Беше още жив и искаше да каже нещо.

Ласитър виждаше как мъжът се бори със смъртта.

— Аз... трябва... да ти кажа... още нещо, Ласитър. Ти... трябва...

— Не! Не! — чу се пискливият глас на Мара. — Аз не исках. Не, о, не! Нямах такова намерение. О, боже мой, какво направих само. Ласитър, помогни ми...

Тя се приближи до него и хълцайки, се хвърли в обятията му. Не му оставаше нищо друго, освен да я прегърне за няколко секунди и да се опита да я утеши.

— Спокойно, Мара — каза тихо, но настоятелно. — Станалото — станало. Ти нямаш никаква вина.

— Но аз го застрелях! — ридаше тя. — Аз убих човек!

Тя здраво се притисна към Ласитър. Изглежда, преживяваше ужасен шок.

Само ако Ласитър знаеше!

Той погледна Фъргюсън през рамото ѝ. Очите му сякаш искаха да предадат последно послание. Това изражение му беше познато. В последната си минута, преди смъртта да го накара завинаги да замлъкне, човекът искаше да се освободи от нещо, което му тежи.

— Хайде, легни си! — каза Ласитър и отнесе момичето обратно в леглото. Искаше само за малко да я остави сама, но тя се вкопчи в него така здраво, че той би могъл да се освободи единствено със сила.

Откъм пода в ушите му отекна гласът на умирация Фъргюсън:

— Ласитър, бъди предпазлив. Тя...

Останалото не можа да се разбере. Защото Магъосницата на покера отново започна да плаче и хълца. Изглеждаше, че случилото се е помрачило напълно разсъдъка ѝ.

Ласитър я разбираше. Дори изпитваше съчувствие.

Постепенно тя се успокои. Но лицето ѝ беше още разстроено. Щеше да е нужно доста време, докато отново поне отчасти се съвземе.

— Веднага ще се върна — каза Ласитър и тя най-послед го пусна.

Той отново коленичи до Фъргюсън.

Гледаше го замислено.

Зад гърба му мнимата Мара се усмихна със сатанинска усмивка. Успя да предотврати най-лошото.

Беше отличен стрелец. В занаят като нейния това беше задължително и затова редовно се упражняваше. Беше се целила право в сърцето на Алекс и беше напълно сигурна в точността на изстрела си. Въпреки това знаеше, че дори толкова тежко ранен човек често все още е в състояние да каже няколко думи или дори изречения.

В действителност той се опита да направи точно това, но тя беше запазила присъствие на духа и насочи вниманието на Ласитър върху себе си.

Беше успяла. Ако не ѝ беше хрумнала идеята да крещи и да се вайка, Алекс щеше да разкрие тайната ѝ.

И всичките ѝ мечти с един замах щяха да отидат по дяволите.

Видя как Ласитър се изправи и отново стана сериозна. Когато той се обърна към нея, беше захлупила лице в шепите си и плачеше.

— Още не мога да повярвам, Ласитър. Това е толкова ужасно! А аз стрелях. Изобщо не мога да го проумея. Толкова много се страхувах. Не виждах револвера пред очите си и просто натиснах спусъка. Без да се целя. Просто не мога да повярвам...

И отново започна горчиво да плаче.

— Ти наистина не бива да се укоряваш — утешаваше я Ласитър. — А сега си облечи нещо. Скоро ще дойдат хора. Ще искат да знаят какво се е случило.

Той взе нещата си. Мара просто облече една рокля на голо. После се хвърли в леглото и отново скри лице в шепите си.

— Никога не бих повярвала, че Фъргюсън е способен на такова нещо — стенеше тя. — Когато седяхме на масата за покер, точно за него си мислех, че е особено мил човек. Можеш ли да си го обясниш, Ласитър? Защо е искал да те убие?

— Вероятно е член на една от двете банди, с които си имахме неприятности — предположи Ласитър. — Сигурно са го изпратили като разузнавач, а той е искал веднага да заслужи златните шпори. Мисля, че след това е искал да те отвлече. А после чрез тебе да изнудва дядо ти.

— Боже мой! Може да стане още по-лошо! — изстена тя.

— От това се боя и аз — невъзмутимо каза Ласитър. — Но ще се разбере по-късно. Вече е крайно време да изчезваме оттук.

— Те ще ни преследват.

— Ной знае много хитрости. Превърнал се е в част от тази пустиня. Когато тръгнем на път, ще води за носа всички бандити. Във всеки случай поне аз мисля така.

— Надявам се да имаш право.

Отвън се чуха стъпки. Някой потропа на вратата.

— Господин Ласитър! Госпожице О'Съливан! Какво се е случило?

Ласитър отиде до вратата и я отвори. Кръчмарят и жена му стояха насреща и уплашени погледнаха към убития.

— Той искаше да ме убие — каза Ласитър. — Действах при самоотбрана. Тейлър, ако обичате, доведете шерифа, за да бъде всичко наред, и съобщете на гробаря.

Стопаните бяха онемели от ужас. Тръгнаха бързо, без да проронят нито дума.

— Благодаря — измъчено каза Мара.

— За какво?

— За това, че им каза, че ти си го убил.

Тя погледна към убития.

— Така ще кажем и по-късно — каза Ласитър. — Не е нужно да се нагърбваш с това.

Навън един мъж безшумно се отдалечаваше. Беше Чарли Лулата. Крайно време беше да докладва на боса...

Марк Андерсън слушаше със светнали очи това, което имаше да му съобщи Чарли Лулата. Та това беше направо фантастично! Много повече, отколкото очакваше. Откриваха се съвсем нови перспективи, фантазията му се разпалваше и той потъна в мечти за бъдещето.

Всичко друго оставаше на заден план.

В необузданата си радост той потупа Сипаничавия Ханк по рамото. Но Ханк пак не го разбра както трябва. Щеше да му е нужно още време. Наистина не беше от ония, които мислят бързо, но от такива големият бос нямаше нужда. Трябваша му ударни хора, които в сляпо подчинение да изпълняват заповедите му. Всичко друго беше излишно.

— Заслужаваш медал, Ханк — изсмя се той. — Ако не беше ти, нямаше да ми дойде на ума да слезем в Девилс Пойнт. А сега на въдицата се хвана най-едрата риба на всички времена. Ще празнуваме, приятели. Ще се избавим веднъж завинаги. Когато се промъкнем в тайното леговище на този старец, никой повече няма да представлява опасност за нас. И тогава ще държим здраво в ръцете си цялата пустиня и земите наоколо. Разбирате ли за какво ви говоря?

Чарли Лулата кимна. Сипаничавия Ханк още не беше разбрал. Трябваше му време. Но от съображения за сигурност също кимна. Не искаше да изостава от Чарли.

Марк Андерсън с признателност потупа Чарли по рамото.

— Ти отново се справи превъзходно, Чарли. Знаех си, че на тебе човек може да разчита. Ти си огън-човек. Дори си имал нервите да се промъкнеш до стаята, когато са се чули изстрелите. Скоро няма да се намери втори като тебе. Тази проклета Магьосница на покера! Дявол

да го вземе, как ми се ще да разбере как е успяла да хване Ласитър на въдицата.

— Тя се нарича Мара О'Съливан, шефе — припомни му Чарли Лулата. — Не се ли наричаше Шейла О'Рурк?

— За нея имената не са нещо трайно, Чарли — отвърна Андерсън. — Има ги цял куп.

— Но старият също се казва О'Съливан. И се смята за неин дядо — напомни Чарли.

Андерсън се плесна по челото.

— По дяволите! Да не чуя такова нещо! Ти имаш право, Чарли. Значи трябва да има и истинска Мара О'Съливан.

— Или е имало — предпазливо каза Чарли, докато местеше безформената си лула от единия ъгъл на устата към другия. — Струва ми се, че истинската Мара вече не е между живите, шефе.

— Може и да си прав, Чарли.

Утрото приближаваше. От изток небето започна да побелява.

— След няколко часа ще напуснат тази дупка — каза Чарли. — Ах, да, бях забравил да ти разкажа за колата. По всичко изглежда, че дамата не може да язди. И богатият ѝ дядо на бърза ръка ѝ купи кола. Старата кола на Уелс Фарго. Плати за нея луди пари. Без да му мигне окото. Мъжете и сега продължават да работят по нея. Разгледах колата. Превърнала се е направо във великолепна карета. Даже наново са я боядисали. За стария скъперник Ной нищо не е прекалено скъпо, когато става дума за внучката му.

Андерсън се изсмя.

— Надявам се да не забележи, че тя не е истинската му внучка. В противен случай и нашите сметки ще се объркат.

— Какво ще правим по-нататък шефе? — осведоми се Чарли.

— Няма да правим нищо — каза Андерсън. — Съвсем спокойно ще изчакаме и ще видим как ще се развият нещата. Единствено този Ласитър ми създава грижи. Струва ми се, че той е най-опасен от всички.

— Разярена пума е нищо в сравнение с него — отново се намеси Сипаничавия Ханк. — Виждам само един начин, шефе. Трябва да го...

— Застреляме? — с ръмжене го прекъсна Андерсън. — Това искаше да кажеш, Ханк, или?

— Да, разбира се! Аз ще го уредя. Не би могъл да се опази от куршум от сигурно разстояние.

С презрителен поглед Андерсън го измери от глава до пети. За миг си помисли дали няма да е по-добре да извади Сипаничавия от играта. Намираха се в положение, при което неговата прекалена привързаност би могла да развали всичко.

— Предупреждавам те, Ханк! — изсъска той. — Това, че се опитваш да мислиш вместо мен, е престъпление спрямо всички ни. Ако само още веднъж те чуя да се обадиш, ще те застрелям. Съвсем сериозно ти говоря, Ханк. Не го забравяй!

Сипаничавия Ханк се сви.

Вече нищо не разбираше. За него винаги най-важно е било да убива. Така беше успял да се наложи и сред бандитите. Беше успял да стане един от „най-големите“. А сега босът искаше да го убие, защото с добри намерения искаше да извади от играта най-опасния кучи син от противниковия лагер.

Това далеч надминаваше способностите за мислене на Ханк Уебстър. Но беше разбрал, че трябва да се подчини. Босът никога не изричаше напразни закани.

Андерсън отново се изсмя. От изблика му на ярост не беше останала и следа.

— Обаче не мога да се откажа от една малка шегичка — каза той, като погледна към Чарли Лулата. — Как мислиш, Чарли?

Бандитът тъкмо изтръскваше пепелта от лулата си на седлото. Беше разбрал какво има предвид Андерсън.

— Не е лошо, шефе — каза той. — Но трябва да дойда с тебе. Ще кажем, че случайно сме се срещнали извън града. Никой няма да се усъмни. Ти си видял моя огън и си ме попитал дали може да ми правиш компания. Всеки ще ни повярва.

— Твоят план има само една слабост — каза Андерсън. — Трябва да кажем, че е било обратното. Аз вече съм бил там, когато ти си пристигнал с коня си от града. Моят огън вече е бил запален. Не забравяй, че доста късно си напуснал кръчмата.

— Много правилно, шефе — с признателност каза Чарли. — Не бях помислил за това. Добре е, че се сети.

В интерес на истината той самият също искаше да насочи вниманието към тази слабост в плана, но това нямаше никакво

значение. Беше много доволен, че му се е удаля възможност да направи комплимент на Андерсън. Той обичаше да слуша похвали.

Андерсън се обърна към Сипаничавия Ханк.

— Ти ще държиш положението тук, Ханк. И нито дума на другите! Иначе ще ти отрежа ушите! Това, което има да се прави, засяга само нас тримата. Това е тайна, Ханк. Недей да го забравяш!

— Всичко е наред, шефе. По-скоро ще си отхапя езика!

Марк Андерсън беше доволен. Това беше дума, на която можеше да се вярва. Такива заповеди му трябваша на Сипаничавия. Винаги трябваше да знае до последната подробност какво има да прави. След това изпълняваше всичко точно като добре дресирано куче.

— И никакво самостоятелно мислене, Ханк!

— Всичко ще бъде наред, шефе.

Сипаничавия Ханк сияеше. Беше доволен, че се е отървал толкова леко.

Марк Андерсън и Чарли Лулата се отправиха към Девилс Пойнт.

— Любопитен съм да разбера как ще реагира тя, когато ме види — каза босът и се изсмя злорадо. — Без съмнение ще ме познае. Това не може да не я хвърли в паника.

Чарли Лулата пушеше с наслада дори и когато яздеше. Имаше хора, които твърдяха, че и когато спи, стиска лулата между зъбите си. Само че никой не искаше да повярва. Не беше и толкова важно.

— Най-хубавото е, че тя нищо не може да каже — усмихна се той. — Не бих искал да съм на нейно място.

— Тя няма от какво толкова да се бои — каза Андерсън. — Да не би да си мислиш, че искам да я убия? Твърде жалко ще бъде, ако умре. Никога не бих убил такава расова жена. Тъкмо напротив, бих я взел за съпруга.

— А тя дали ще иска, шефе?

— Все ми е едно, Чарли. Така или иначе няма да й остане нищо друго, освен да си подвие опашката. Бързо ще го разбере. Тя не е глупава, Чарли.

— Но е опитна — припомни Чарли.

— Аз също.

— Ще се опита да ти заложи капан. Освен това има този непредсказуем Ласитър до себе си. Вече успях да го опозная малко по-отблизо. Имах възможност да го наблюдавам, докато седяхме на масата

за покер. Този мъж е като тигър, шефе. Би било фатална грешка да го подценяваме. Само като си помисля за него, и косата ми се изправя.

— Ще му подрежа опашката — уверено каза Андерсън. — Това е огромно предизвикателство. По дяволите, Чарли, какви късметлии сме ние! До днес дори не смеех да си мечтая за такъв голям удар!

Стигнаха до мястото, където Чарли Лулата набързо беше запалил огън, преди отново да се промъкне в Девилс Пойнт. Беше в една котловина, която не можеше да се види от малкия град.

Изчакаха там, докато слънцето изгря. Не биваше да се появяват прекалено рано в Девилс Пойнт. Всичко трябваше да изглежда съвсем естествено.

— Не трябва да забравяме за пустинните вълци — отново напомни Чарли. — Преди няколко дни претърпяха поражение, както и хората от нашата банда.

— С единствената разлика, че от пустинните вълци никой не успя да спаси кожата си — каза Андерсън. — Ще мине доста време, докато научат какво се е случило в Девилс Пойнт. Струва ми се, че дотогава ще сме тръгнали по петите на тримата. Някъде сред пустинята. А когато се настаним в леговището на стареца, никой няма да може да ни пипне. Тогава ще си разчистим сметките с всички.

— Въпреки това не трябва да подценяваме пустинните вълци, шефе.

— В никакъв случай.

Отправиха се към Девилс Пойнт, без да бързат. Там дори в този ранен час цареше оживление. В двора на станцията на Уелс Фарго стоеше поправената пощенска кола.

— Действително се е превърнала в истинска карета — каза Андерсън. — Как ли ще се чувства в нея нашата дама? Като бъдещата кралица на стара Англия, струва ми се. Е, да, на нейно място аз бих ликувал. Ще ми се да разбере каква физиономия ще направи, когато ме види.

— Може би изобщо няма да те познае, шефе.

— Хм, толкова обикновено лице ли имам?

— Не, не, шефе — побърза да се застрахова Чарли Лулата. — Който те е видял веднъж, не би могъл да те забрави. Ти наистина имаш характерно лице, шефе.

Това не беше празно ласкателство и напълно отговаряше на истината. Марк Андерсън действително беше внушителен, представителен мъж. Където и да се появеше, привличаше вниманието върху себе си.

Беше от онези мъже, които не можеше да не забележиш.

Чарли Лулата тайно се питаше дали не е грешка сами, така да се каже, да се пъхат в устата на лъва.

Обзе го странно чувство.

Защото си мислеше за Ласитър.

9.

Магьосницата на покера се уплаши почти до смърт, когато двамата бандити влязоха в кръчмата, където закусваше заедно с Ласитър и Ной. За малко от страх да изпусне чашата с кафе, която тъкмо поднасяше към устата си.

Но бързо се овладя. С бегъл поглед успя да установи, че Ласитър и Ной нищо не са забелязали.

Но въпреки това не беше напълно сигурна. Не трябваше да забравя, че отсега нататък двамата мъже щяха да следят особено зорко всеки непознат. Бяха стигнали до убеждението, че Фъргюсън е бил член на една от двете банди — или на пустинните вълци, или пък на другата, на Сипаничавия Ханк.

Ласитър вече беше дал израз на подозрението си относно самозвания златотърсач Чарли Лулата, а Ной се беше съгласил с него. Отсега нататък трябваше да бъдат извънредно предпазливи и крайно недоверчиви към всяко непознато лице, което се появи.

Чарли Лулата се приближи към масата им и, целият обгърнат от тютюнев дим, любезно им пожела добро утро. Ниският дебеланко сияеше от радост.

— Намерили сте си компания, Чарли — каза Ласитър. — Заедно ли ще се отправите към Мексико?

— Само случайно запознанство — отвърна Чарли. — Снощи видях огъня му и останах при него. Струва ми се, че не е лошо момче. Името му е Люк Шърман. Току-що видях колата. Превърнала се е в истинска карета. С нея ще пътувате много приятно, госпожице О'Съливан.

— Благодаря, Чарли.

Той тръгна към масата, където вече се беше настанил Андерсън. Главатарят на бандата беше седнал така, че да може да наблюдава Магьосницата на покера. За щастие лицето му беше напълно безизразно. Шейла тайно вече се боеше, че той би могъл да се издаде с многозначителни погледи или дори с усмивка.

Сърцето ѝ постепенно заби по-спокойно, но не я напускаше чувството, че Ласитър я погледна някак замислено. Дали защото съвестта ѝ бе гузна?

Просто не трябваше да мисли за това. По-късно, когато в някой миг отново останеше сама, щеше да има възможност спокойно да премисли всичко.

Но съвсем не беше толкова лесно просто така да изключи, когато постоянно усещаше погледа на Андерсън върху себе си. За нея това беше малък ад. И огромно разочарование. Беше се зарадвала, че най-после си е разчистила сметките с Алекс. Наистина беше имала невероятен късмет. Както и Ласитър. Можеше сега мъртвият да е той, а не Алекс Фъргюсън.

Колко много се беше зарадвала, че най-после се е освободила от него. А ето сега тази нова, значително по-голяма опасност — Марк Андерсън. Познаваше този лешояд още от Невада. Знаеше, че постоянно държи край себе си голяма и силна банда. Беше му необходима, за да може непрекъснато да доказва сам на себе си, че е мъж от класа.

Всички тези мисли минаха през главата ѝ в краткия миг, докато гледаше след Чарли Лулата.

— Колко е мил. Не намирате ли?

— Нямам доверие на никого — каза Ласитър толкова тихо, че никой, освен тях не го чу. — Ной, трябва да бъдем нащрек.

Мнимата Мара веднага се престори на изплашена. Тя владееше до съвършенство тази мимика.

— Мислиш ли, че това са бандити, Ласитър? — прошепна тя.

— Недей да шепнеш! — тихо каза Ласитър. — Не трябва да привличаш вниманието им, Мара. Ще поговорим по-късно, когато останем насаме.

— Съвсем правилно — промърмори Олд Ной. — Впрочем аз също имам някакво лошо предчувствие. Трябва да се постареем възможно най-бързо да излезем в пустинята. Там се чувствам по-добре от всеки друг.

Каза го с известна гордост и със сигурност не преувеличаваше. Излъчваше дълбока увереност в себе си. Именно по тази причина Ласитър беше на мнение, че няма от какво да се боят в бъдеще.

Продължиха да закусват почти без да разменят дума.

Ласитър имаше достатъчно време да помисли. Не само за двамата мъже на отсрещната маса. За Мара също.

Тя не беше онова невинно момиче, за което се представяше тук. Притежаваше твърдост, която обаче се опитваше да прикрие. Показваше се такава, каквато в действителност не беше. Защо го правеше? Може би се страхуваше, че дядо ѝ би погледнал на нея с други очи, ако се покажеше като жена, която вече се е сблъсквала с тъмните страни на живота?

Ласитър много добре разбираше, че за нея животът не е бил безкраен празник. На сираците никога не им е било лесно да се справят сами. Често пъти получават удари и понякога са принудени да използват лактите си. Особено за красиво момиче като Мара съвсем не е било лесно да остане порядъчно. Отвсякъде мамят изкушения, а заедно с това и опасности. Момиче като нея би могло много бързо да бъде подмамено от долни типове и да бъде отклонено от правия път.

Дали това я беше направило вътрешно толкова твърда?

А може би не беше никаква шивачка, а момиче, израсло в долнопробни кръчми, пристанищни квартали и бордеи?

Умееше да борави с револвер. През нощта светкавично беше извадила ремингтъна на Ласитър и веднага беше стреляла с него. За таква нещо се искаше опит.

Е, добре, може да е било случайност, че е улучила, но Ласитър се съмняваше. Също както не вярваше, че тя наистина беше изпаднала в паника. В противен случай тя със сигурност щеше да натисне спусъка още няколко пъти.

Тя обаче спря след първия изстрел. Като че ли напълно сигурна в себе си.

Разбира се, имаше и друг вариант. Възможно беше дотолкова да се е уплашила от изстрела, че просто да е изпуснала оръжието, или пък от силата на отката да не е могла да го удържи.

Ласитър не искаше да прави прибързани заключения. Но въпреки всичко се вълнуваше.

Във всеки случай той желаше Мара да е щастлива. Искаше да придружи двамата до оазиса, за който Ной разпалено му беше разказвал. След това отново трябваше да се посвети на задачата си да унищожи бандата на пустинните вълци. Затова беше изпратен от Бригада Седем. Във всеки случай вече си имаше работа с две банди.

Това значително утежняваше работата му, но не му даваше основание да се откаже.

От време на време поглеждаше към Ной. Старецът мислеше за нещо. Изглежда, беше нещо приятно, защото той се усмихваше замечтано.

Ной и Мара бяха седнали срещу него. И двамата можеха да наблюдават подозрителните мъже на отсрещната маса. За съжаление Ласитър седеше с гръб към тях. Щеше да се чувства много по-добре, ако беше обратното.

Сам Рубенс влезе в кръчмата. Изглеждаше уморен, но доволен. Той и помощниците му бяха работили до късно през нощта, а на сутринта бяха станали много рано.

— Сега вече всичко е тип-топ — съобщи той. — Желаете ли да впрягаме конете, господине?

— Ще дойда с вас — каза Олд Ной. — Бих искал сам да избира конете. Ще дойдеш ли и ти, Ласитър? Четири очи виждат по-добре от две.

— През това време аз ще опаковам вещите си — каза Мара. — Бих искала също така да погледна в магазина, може би ще успея да намеря някои полезни за пътуването неща. Преди всичко имам нужда от няколко чифта панталони. Не смятате ли?

— Добре би било — с усмивка каза Ной. — Вземи всичко, което мислиш, че ще ти потрябва. Да ти дам ли пари?

— Не, благодаря. Имам достатъчно. Харчих много пестеливо тези, които ми изпрати.

— Това е много похвално — усмихна се Ной. — Но ти наистина не трябва да броиш всеки долар. Когато е за тебе, нищо не ми се струва скъпо.

— Зная, дядо.

Тя го целуна по бузата.

— Не ми припомняй отново, че съм стар — изръмжа той. — Нали не си забравила какво ми обеща?

— Извинявай. Повече няма да се повтори.

Тримата се разсмяха. Ласитър и Ной напуснаха кръчмата. Мара тръгна нагоре, за да приготви багажа си. Нямахте да й отнеме повече от две минути.

Но не това беше истинската причина да се прибере в стаята си. Тя очакваше нещо съвсем определено, защото добре знаеше правилата на играта на вълците, сред които се движеше от години.

Предположението ѝ се оказа вярно. Едва бе влязла в стаята си, когато се появи Марк Андерсън, безшумен като дебнеща пума. Така дори го наричаха в Невада. Магьосницата на покера добре помнеше това.

Той се изсмя в лицето ѝ, но изглеждаше доста дружелюбен.

Отдъхна си с облекчение.

— По-кратко, Пума — изсъска тя.

Той пристъпи към нея и хвана раменете ѝ.

— Изглеждаш още по-добре отпреди — прошепна той. — Е, добре, нямаме много време. Хората долу си мислят, че съм излязъл малко да се поразтъпча. Не е нужно да ми обясняваш, вече знам всичко. Ти си очистила Фъргюсън. Много добре. От този момент нататък аз съм новият ти съдружник. Няма да се оставя да ме изиграеш. Познаваш ме. Държа по-добрите карти. Тези двамата не са никаква пречка за мене.

Тя благодарно кимна. Нищо не можеше да направи. Андерсън я беше поставил натясно. Можеше да я изнудва, както си иска. Ако не се подчинеше, беше загубена.

— Какъв е планът ти, Пума?

— Тайно ще ви следваме. Засега това е всичко.

— Колко ще е твоят дял?

— Половината.

— Добре.

— Това е съдружие завинаги.

— И аз мисля така.

— Добре е, че си разбрала.

— Знам как са разпределени картите, Пума.

— Това винаги е било голямото ти предимство, Магьоснице. Разбираш си от занаята, моите уважения. Може ли да те попитам как откри този дядо?

— Това е много дълга история — изсъска тя. — Върви си сега, Пума. Не трябва да предизвикваш подозрение.

— Премахна ли истинската Мара от пътя си?

— Това не те засяга. Изчезвай!

Той ѝ смигна.

— И така, ти си знаеш, Магьоснице. Бъди внимателна. Когато нападна с бандата си, гледай да се скриеш на безопасно място. Прекалено красива си, за да умреш толкова млада.

— Ще се погрижа за себе си, не се безпокой.

— За какво? — той се изсмя безочливо. — Има толкова други красиви жени. Главното е веднъж да пипна прословутото наследство. А то няма да ми избяга. Е, до скоро...

Той ѝ кимна и изчезна също така безшумно, както се беше появил.

Магьосницата на покера сатанински се изсмя, когато отново остана сама.

— Има да се чудиш, Пума! — прошепна тя. — Не си представяй всичко толкова просто.

Мислеше си за Ласитър. Той беше съдружник, за когото винаги беше мечтала. А тя го смяташе за мъж от нейния тип. Беше ѝ ясно, че в действителност и той иска само съкровището на Властелина на пустинята. Тъкмо заради това двамата биха били идеалните партньори. Не, не само заради това! Тя се беше влюбила. В сравнение с него всички останали мъже, които познаваше, бяха само купчина тор. Това, което преживя през последната нощ, не ѝ беше предлагал никой друг мъж досега.

Беше не само силен, но и нежен. Точно любовникът, за когото от години мечтаеше. С него наистина би била щастлива, в това беше напълно убедена.

Би могла да започне нов живот и да се отърси от сенките на миналото. Изобщо не се притесняваше от мисълта, че едва преди броени дни хладнокръвно беше убила човек.

Но как трябваше да се държи сега? Дали да се довери на Ласитър? Трябваше много предпазливо да провери дали може да разчита на него.

А какво щеше да стане с Олд Ной?

Всъщност той изобщо не представляваше никакъв проблем. Трябваше само да продължи да вярва, че тя е негова внучка. Занапред той нямаше да е никаква пречка.

Тя дори продължи да мечтае.

Внезапно я осени идеята да има дете. Каква радост щеше да бъде това за Ной! А това щеше да привърже Ласитър още по-здро̀во към нея.

Представяше си всичко в най-хубава светлина.

Замечтана, тя слезе по стълбите и прекоси кръчмата. Чарли Лулата и спътникът му седяха на масата пред празните съдове от закуската и пиеха уиски. Бяха си поръчали цяла бутилка. Но тя беше предназначена преди всичко за Чарли, който не само обичаше да си пийва, но и невероятно трудно се напиваше. Марк Андерсън съзнателно се въздържаше да не пие. Много добре знаеше колко важно е да запази винаги ясен разсъдък си.

Тя махна на Чарли и той ѝ отвърна. Андерсън не ѝ обърна никакво внимание. Поне за пред хората тя не го познаваше.

— Желая ви приятно пътуване, госпожице Мара — извика ѝ Чарли.

— Благодаря, Чарли.

Излезе навън и се упъти към магазина, за да се запаси с удобни за път дрехи, преди всичко панталони. Помисли си, че ще има нужда от оръжие, но как би могла да го обясни на двамата си спътници? Та те я смятаха за момиче, което дори няма понятие от огнестрелно оръжие.

Отново ѝ помогна случайността. Ной и Ласитър влязоха. Ной купи половин дузина пушки, също така много пистолети и муниции. После погледна изпитателно внучката си и попита:

— Би ли могла да си служиш с такова нещо в случай на нужда?

— По пътя бих могла да се науча — отвърна тя. — Вие бихте могли да ми обясните всичко.

— Да, идеята е добра.

Поиска да му покажат още оръжия и избра за Мара един малък револвер и един еднокалибрен пистолет.

— Това е само за случай на най-крайна нужда — обясни той, сочейки пистолета. — Скрий го така в багажа си, че никой да не го види. По пътя ще ти покажа как се стреля с него.

С пистолет от голям калибър тя вероятно би могла да си служи по-добре и от двамата мъже. Но това благоразумно премълча. Засега трябваше да остане тайна и фактът, че умееше отлично да стреля и с револвер, и с пушка. Щяха да имат време да го разберат, когато се наложеше.

Тя ни най-малко не се плашеше от мисълта за бъдещи престрелки. Дори беше твърдо убедена, че Пумата Андерсън и бандитите му нямат големи шансове.

Нямаше ни най-малка представа, какво още очакваше нея и двамата ѝ спътници...

10.

Първият ден в пустинята премина без никакви произшествия. По нищо не личеше, че имат преследвачи.

Бяха успели да изминат доста голямо разстояние. Освен оръжия и муниции, Ной беше купил още много други неща. Колата беше доста натоварена, но въпреки това имаше достатъчно място, за да могат вътре да спят двама души.

Ной, разбира се, отдавна беше прозрял какво става между двамата млади и беше видимо доволен от това развитие на нещата. Постара се да го покаже пред Ласитър.

— Човек никога не бива да се радва предварително — каза той. — Но ако бъдещето ми донесе това, което си представям, то тогава пред мене има още няколко щастливи години.

Каза това на Ласитър, докато двамата яздеха на известно разстояние зад колата, достатъчно голямо, за да не може Мара да чува за какво си говорят двамата.

Ласитър сви рамене.

— Всичко ще стане така, както трябва да стане — уклончиво каза той. — Не би трябвало сега излишно да се вълнуваме.

— Мислиш си за неприятности, нали?

— Още не ми се вярва, че е настъпил мир — каза Ласитър.

— На мене също — промърмори Ной. — Онези двамата мъже не ми излизат от главата. Имах лошо предчувствие, още когато вчера по обяд се появиха в кръчмата. След като всичко мина, все повече започва да ми прилича на тайна игра. Мъжът, който дойде заедно с този подозрителен златотърсач Чарли Лулата, ми приличаше на главатар на банда.

— Главатарят на една от двете банди — разсъждаваше на глас Ласитър. — На пустинните вълци или на бандата на Сипаничавия Ханк?

— Струва ми се по-скоро на втората — прошепна Ной. — От пустинните вълци никой не можа да се измъкне. Следователно трябва

да приемем, че Сипаничавия е довел приятелчетата си в Девилс Пойнт.

— А ние нищо не сме забелязали.

— Още едно доказателство, че са действали много предпазливо. Тези хора си разбират от занаята. Напълно възможно е сега да са по петите ни. Но скоро ще им стане трудно да ни държат под око. Ще им приготвя няколко загадки за решаване.

— Без съмнение сега си избрал посоката, която не е истинската, нали?

— Така е. Сега ще навлезем в планината. Там има същински лабиринт от безбройни теснини. Ако наистина ни преследват, скоро няма да могат да се измъкнат. Аз естествено бих могъл да сигнализирам с пушеци и да повикам помощ, но не вярвам, че е необходимо. Сами също можем да се справим.

— Помощ от твоите приятели индианците?

— Да. На тях може да се разчита. Те никога не биха ме оставили в беда. Но не искам заради себе си да ги излагам на опасност. Това си е само моя работа.

— Наша работа — поправи го Ласитър.

— Разбира се. Това имах предвид.

Малко по-нататък колата спря на едно място, където досега широкият каньон се разделяше на две.

Мара се изправи на капрата и им махна.

— Как ще продължим по-нататък?

От глава до пети беше покрита със слой фин прах. Плътно прилепналите сини джинси чудесно подчертаваха фигурата ѝ. Върху тъмните дрехи на вълни се спускаше медночервената ѝ коса, която Ласитър толкова харесваше. А голите планински склонове зад нея блестяха и отразяваха слънчевите лъчи във всички цветове на дъгата. Като че ли там бяха струпани огромни планини от безценни съкровища. Беше пленителна гледка, сътворена от лъчите на слънцето, които постепенно ставаха алени.

Този ден Мара беше истински лъчезарна. Колко по-жизнена щеше да изглежда, когато изминат още няколко дни или седмици!

Двамата мъже спряха конете си при колата. Мара имаше очи единствено за Ласитър. Нямаше никакво съмнение колко много беше влюбена.

— Ще продължим наляво — каза Олд Ной. — Приблизително още два часа. Тогава ще спрем за почивка. Обаче не за цялата нощ. Ще потеглим нататък много рано сутринта. В противен случай няма да успеем да ги заблудим.

С тези думи той за пръв път даде да се разбере, че е твърдо убеден, че имат преследвачи.

Оказа се, че е имал право.

Бяха изминали неголямо разстояние през широкия около петдесет метра каньон, когато внезапно чуха тропот на копита. По звука можеше да се предположи, че приближава група от поне двайсет ездачи, но не беше така. В скалистата местност тропотът на копитата се чуваше много по-силно от обикновено, а ехото многократно го отразяваше. Човек лесно би могъл да направи погрешни заключения.

Колата отдавна беше спряла. Мара беше изчезнала вътре. Сега стоеше с „Уинчестър“ в ръце, готова за стрелба.

Ласитър и Ной стояха неподвижно на конете си зад колата.

Те също държаха пушките си готови за стрелба.

Преследвачите им бяха шестима.

Телата им бяха скрити под жълти наметала — отличителния знак на пустинните вълци.

Спряха конете си заплашително близо. Но до този момент никой от тях не беше посегнал към оръжието си. Изглежда, смятаха, че двамата мъже до колата не представляват никаква опасност. Чувстваха се пълновластни господари на положението.

— Какво правите тук, в тази пустош? — попита главатарят и ги погледна по такъв начин, сякаш се съмняваше в способността им да мислят. — С карета по тия земи! Какъв майтап, а?

Той се изсмя и останалите бандити се присъединиха. Мина време, докато се успокоят.

— Вашият кочияш спокойно може да излезе — каза главатарят. — Стори ми се много млад. Или става дума за момиче? Преди час не можах съвсем добре да го видя през далекогледа. Той или тя може спокойно да се покаже. Няма да ви сторим нищо, ако сте разумни.

Ной и Ласитър с бърз поглед се споразумяха как да действат.

— Можеш да излезеш, Мара — извика Ной. — Това не са бандити, както си помислихме в началото.

Тя отвори вратата и скочи навън. Беше оставила пушката в колата. Предварително се бяха уговорили в подобни случаи да се показват възможно най-безобидни.

Мъжете с жълтите наметала я зяпнаха жадно. Такава красота не бяха очаквали да срещнат тук. Ясно беше, че си мислеха за нещо съвсем определено, а това можеше да има последствия.

Въпреки това негодниците се сдържаха.

— Откъде идвате? — попита главатарят.

— От Девилс Пойнт — каза Ласитър. — Пътуваме за Калифорния, но по всичко личи, че сме се заблудили. Може би вие бихте могли да ни упътите?

Главатарят отмина въпроса.

— Девилс Пойнт? — лукаво промърмори той. — Били ли сте наистина в тази дупка?

— Защо би трябвало да ви лъжем, господине?

— Хм, там не ви ли направи впечатление нещо особено?

— Не знам какво имате предвид — Ласитър поклати глава. — Всичко си беше съвсем нормално.

Олд Ной каза бързо:

— Ти забравяш нещо, Джо. По-точно пресните гробове на хълма край Девилс Пойнт. Не трябва да го премълчаваме пред господата. Може би това ги интересува.

За случай като този Ласитър беше „Джо“. А Ной се наричаше Уилиам. Така се бяха разбрали, за да не допуснат грешка.

— Ах, да — промърмори Ласитър. — Направо бях забравил за това. Аха, сега разбирам какво си мислиш, Уилиам. Жълтите наметала...

— Какво искаш да кажеш? — изсумтя главатарят.

— Такива наметала се продаваха при гробаря в Девилс Пойнт — каза Ной. — Разказаха ни, че били на мъжете, които били застреляни в Девилс Пойнт от други бандити. Тези с жълтите наметала били наричани пустинни вълци. Да не би и вие да сте от тази организация, господине?

По-наивно от това едва ли можеше да се попита и бандитите отново избухнаха в смях.

— Да, и ние сме от тях — изръмжа по-късно главатарят. — И предполагам, станало ви е ясно, че сега ще извадите всички пари и

ценности, които имате! Колата също ще задържим. Това е друго нещо. А момичето, естествено, ще остане при нас. От този момент нататък тя ми принадлежи!

Той каза това с неоснователна самонадеяност.

Изглежда, се смяташе за недосегаем.

— Хайде! Слизайте от крантите! — заповяда той. — Долу лапите от оръжията! Така или иначе нямате никакви шансове. А после изчезвайте. Подаряваме ви живота. Не бихте могли да искате повече. Бъдете доволни, че днес съм в добро настроение!

Шестимата негодници се изсмяха нагло. По лицата им можеше ясно да се разбере какво бяха намислили в действителност.

Ласитър също го знаеше от многобройни доклади.

Пустинните вълци бяха известни с това, че не вземаха пленници. Особено в последно време се бяха прочули с безпощадността си.

Ласитър и Ной също не трябваше да се надяват на милост. Тези типове щяха да ги застрелят още щом те, нищо неподозиращи, направят първите няколко крачки, за да спасят поне живота си.

— Хайде, слизайте! — изръмжа главатарят и посегна към револвера си. — Или ще ви помогна.

Като по команда останалите също извадиха револверите от кобурите. Движението на главатаря беше уговореният знак.

Ласитър и Ной светкавично скочиха от седлата. Още в движение те също извадиха револверите си.

Тътнеща, ревяща оловна вихрушка изпълни каньона. Светлините от дулата разкъсваха сивотата на здрача. Това беше битка, в която никой не мислеше за собствената си безопасност.

След десет секунди всичко свърши.

Шестимата бандити лежаха на земята. Конете им бяха побягнали уплашени. От колата скочи Мара, която с отчаян скок се бе скрила вътре, когато се разрази престрелката. Държеше уинчестъра в ръцете си. Беше стреляла с него и единствено тя знаеше, че е улучила смъртоносно двама от бандитите. Но се надяваше, че спътниците ѝ изобщо няма да го научат в тази невероятна суматоха.

Двама от нещастниците бяха още живи. Ласитър и Ной стояха при тях. Мара заобиколи колата.

Сърбяха я ръцете. Беше готова на мига да даде два смъртоносни изстрела. Не би ѝ струвало нищо. Ако тя трябваше да решава, двамата

отдавна нямаше да са между живите.

Защо Ласитър и Ной не искаха да теглят чертата? Да не би да се бяха разнежили? Тук от самото начало важеше законът „око за око, зъб за зъб“. Да не би двамата тук да искаха да направят изключение?

Единият от оцелелите беше главатарят. Седеше съкрушен и притискаше разкъсана кърпа към кървящото си рамо.

— Къде са останалите? — сурово попита Ной.

— Ние сме сами. От няколко дни работим за себе си.

Ласитър наостри уши.

— Означава ли това, че голямата организация на пустинните вълци вече не съществува? — намеси се той в разпита.

Раненият главатар кимна.

— Ще ми подарите ли живота? — боязливо попита той. — Тогава ще ви разкажа всичко, което искате да знаете.

— Ще те оставим жив — обеща Ной. — Както и партньора ти. Но сега вече трябва да разказваш!

— Ние се отделихме от останалите — задъхано каза бандитът. — Цялата организация се разпадна. Босът искаше да се премести в Мексико. Искаше да ни измами с нашия дял от плячката. Но ние го разкрихме и го очистихме. Плячката е поделена. Организацията е мъртва. С изключение на трийсетте мъже на Франк Сумър. Той иска да възроди организацията.

— И защо не се присъединихте към него? — искаше да знае Ной.

— Защото Сумър не е от класа. Той никога няма да успее. Най-много, което може да направи, е да заведе всички мъже на бесилката. Затова решихме да продължим да работим самостоятелно.

— И това тук беше успехът — мрачно каза Ной. — Кой всъщност беше вашият главатар? Големият непознат бос в сянка! Кой е той!

— Един богат мексиканец на име Сантяго де ла Верде — изстена бандитът. — Имаше хасиенда при Пало Алто. Защо те интересува това?

— Просто така — промърмори Ной, свивайки рамене. — Искан само да знам дали става дума за човек, когото познавам.

Междувременно в каньона беше станало тъмно. Двамата ранени бандити се превързваха един друг.

— Продължаваме нататък — каза Ной. — И да не ви идва наум да ни преследвате! Това би била смъртта ви.

Мара се покатери отново на капрата и пое юздите в ръцете си. Ной и Ласитър се метнаха на седлата.

— Ще направим само една почивка от два часа — каза Ной след известно време. — Отсега нататък трябва да бъдем двойно по-предпазливи. Възможно е и други пустинни вълци да се навъртат наоколо. Може би дори и силната ударна група, за която разказваше този мъж.

— И другата банда — каза Ласитър.

— Да, не трябва да забравяме и тях.

Не беше изминал и половин час, когато в далечината отекнаха изстрели.

Спряха и се заслушаха в нощта.

Стрелбата сякаш никога нямаше да спре. От време на време затихваше, но скоро пламваше с нова сила.

Олд Ной обърна коня си.

— Ще се върна да проверя — каза той. — Вие продължете в тази посока. След около пет мили ще видите един много тесен каньон, който на юг се разклонява на две. Не можете да го пропуснете. Там и колата няма да остави никакви следи. Не се плашете от сипеите и теснините. Ще успеете да минете, дори и на моменти да ви се струва невъзможно. По-късно ще стигнете до една малка котловина с извор между скалите. Чакайте ме там!

Вдигна ръка за сбогом и потегли, без да дочака отговор или някаква друга забележка на Ласитър.

Враният му кон бързо се отдалечи.

В далечината стрелбата отново започна.

— Да се надяваме, че ще се върне невредим — прошепна Магьосницата на покера и потрепери, сякаш ѝ стана студено.

В действителност си мислеше за съкровищата, които би могла никога да не види, ако нещо се случеше с нейния „дядо“.

11.

Те намериха пътя точно както им беше обяснил Ной. Имаше няколко места, където проходимостта беше затруднена с камъни и изглеждаше напълно непроходим. Но Ласитър слизаше от коня си, взимаше в ръце поводите на първия кон от четворката и го превеждаше през теснините. Останалите животни покорно тръгнаха след него, както бяха свикнали. Не беше лесно да преодоляват такива препятствия. На други места скалните склонове бяха толкова близо един до друг, че стените на колата се триеха с камъка. Но двамата достигнаха до малката котловина, за която им беше разказал опитният Ной.

Беше малък зелен остров сред каменната пустиня. Един оазис, за който човек никога не би предположил, че съществува.

Ласитър разпрегна конете, а Мара се постара да му помогне.

— Така си представям и царството на Ной — каза той и я взе в обятията си. — Само че всичко е много по-голямо. Там той отглежда коне, а индианците са засели ниви. Имат всичко, което им е необходимо. Не им се налага да купуват дори сол. Дори и тя се добива на някои места из тези планини.

— Той е умен мъж — каза тя. — Вярвам, че е направил много за тези индианци.

— Сигурно е точно така — отвърна Ласитър. — Цялото му същество е пропито от човеколюбие. Аз много го ценя.

— Аз го обожавам, Ласитър.

Те се целунаха. Бяха едно сърце и една душа. За Ласитър това беше преживяване, което едва ли би забравил някога.

Около тях нямаше нищо друго, освен самотния свят на планината, а над тях бяха луната и звездите. Тихият ромон на извора между скалите и нежният нощен въздух, който галеше пламналите им тела.

Бяха се измили и лежаха голи върху едно одеяло. Отново и отново се прегръщаха пламенно, бурно и същевременно нежно. И за двамата беше като сън, който биха искали да продължат да сънуват

безкрайно. Никой не мислеше за драматичните събития, които бяха останали зад гърба им и които може би още им предстояха. Сега не желаеха нищо друго, освен да потънат в забрава и да се наслаждават на мига.

Нищо не беше останало от безчувствеността на Шейла, Магьосницата на покера. Но в един момент приятното опиянение отмина и въздухът не беше вече нежен, а по-скоро неприятно хладен, а с това мислите ѝ отново започнаха да кръжат около други неща.

Жената отново се превърна в Магьосницата на покера. Изкушаваше я мисълта съвсем бавно и предпазливо да обърне първата карта. Ако разкриеше мъничка част от ужасяващата си тайна, би могла да си направи известни заключения.

Но същевременно се питаше дали това е нужно точно сега. Впрочем не трябваше да избързва. Защо да не го остави да живее с мисълта, че тя е истинската внучка на Ной? Тогава животът ѝ в бъдеще би преминал в чудесна хармония. Миналото щеше да бъде мъртво завинаги.

— Обичам те, Ласитър — прошепна тя. — Обичам те от цялото си сърце.

— Ти си чудесна — каза той и я целуна.

Наистина беше чудесна. Беше казал точно това, което мислеше за нея. Беше една от най-прекрасните жени, които някога беше срещал.

Още отсега изпитваше съжаление, че скоро ще трябва да я разочарова. Не можеше да остане. Такъв живот не би бил по вкуса му.

Двамата дълго лежах мълчаливо, завити с второ одеяло.

— Като момиченце винаги така съм си представяла рая — замечтано прошепна тя. — Когато после видиш истинския живот...

Внезапно тя замлъкна, сякаш уплашена от собствените си думи. Ласитър понечи да каже нещо, но в този момент чуха тропот на копита.

Облякоха се бързо. Когато бяха готови, се появи Ной на своя черен кон.

Двамата отправиха въпросителни погледи към него.

— Всичко свърши — каза той. — Вярвам, че сега няма за какво повече да се безпокоим. Жълтите наметала и другата банда се сблъскаха. Взаимно си нанесоха тежки поражения. Вече едва ли има от какво да се страхуваме.

Плътният му глас изразяваше дълбоко задоволство. А Ласитър си помисли, че с това и неговата мисия е изпълнена.

— Ако сега тръгнем на път, утре по обяд ще бъдем в моята долина — продължи Ной. — Или бихте искали да останем още малко тук?

Усмиваше се като човек, който е добре осведомен за всичко. Той вярваше, че сега голямата му тайна мечта, която засягаше Ласитър и Мара, щеше да се сбъдне.

— Вие сте прекрасна двойка — изрази той на глас мислите си. — Така ми харесва светът! Аз съм сигурен, че заедно ще живеем чудесно. Мара се хвърли в обятията му.

— Аз съм най-щастливият човек на земята! — възторжено каза тя.

Ласитър стоеше, потънал в мълчание. Двата погледнаха към него и той се усмихна. Още отсега знаеше, че ще му е страшно трудно да разочарова тези двама души.

— Ласитър, защо не казваш нищо? — извика Мара. — Или още не си разбрал за какво става дума?

— Напротив, разбрах — отвърна той. — Но така внезапно не мога да реша. Имам нужда от още малко време за размисъл. Не ми се сърдете.

Тя пристъпи към него и го целуна.

— Още сега знам как ще изглежда твоето решение — засмя се тя. — Искаш да ме държиш докрай в напрежение, негоднико. Но няма да успееш. Не можеш толкова лесно да ме заблудиш.

Тримата се засмяха от сърце. Бяха в настроение, по-добро от което не можеше и да бъде...

12.

Голяма каменна къща, напомняща на испански замък. Пред нея — наситенозелен парк с хиляди пъстро цъфнали ухаещи цветя. Сред тях няколко малки езерца с мексикански декоративни рибки. По високи палми скачат маймуни и крецят папагали. Всичко беше много по-завладяващо в своята прелест, отколкото Ласитър си беше представял. Мара се възхищаваше почти до забрава. И на двамата не достигаха думи, за да изразят чувствата си.

Всичко това трябва да струваше цяло състояние. Ной беше вложил тук милиони и беше скрил цялото това великолепие от света.

Това също доказваше вътрешната му сила.

Много други богати хора изпитваха истинско удовлетворение, единствено когато могат да изложат богатството си на показ и могат да важничат с това. Ной се отличаваше от тях.

По-късно той им показа своята пещера със съкровища. Намираше се между скалите, където беше разположен внушителният дом.

В пещерата имаше злато, сребро и скъпоценни камъни в големи количества. Всичко — под формата на скъпи накити. Мара непрекъснато надаваше викове на възхищение. При вида на такава красота всяка жена би била смяна.

— Всичко това един ден ще принадлежи на вас двамата — скромно каза Ной.

Върнаха се в голямата, приличаща на крепост къща. Под нея, в долината, бяха разположени малките кирпичени къщи на индианците, които живееха тук в извънредно миролюбива общност.

Всичко това те дължаха на мъдрата предвидливост на Ной.

Какъв мъж!

Какъв човек!

— Сега първо всички ще се освежим! — предложи Ной. — Вие двамата бихте могли да се изкъпете в атриума, ако имате желание. Заедно, разбира се. Е, сега вече достатъчно добре се познавате. Няма

какво повече да криете един от друг. Искате ли? Аз изчезвам в моята собствена баня.

Това беше още един незабравим час за Ласитър и Мара. Като палави деца те лудяха в големия басейн под открито небе. Само много малко хора биха могли да си позволят подобен лукс.

Но всичко това някак си не съвпаднаше с образа, който досега Ласитър си беше изградил за Ной. Този лукс не се вменяше в представата за непретенциозния начин на живот, който той твърдеше, че обича. Би могъл да вложи парите си на друго място. Тогава би могъл да сподели щастието си с много други хора.

Ласитър започна да изпитва съмнения.

Но Мара отново го отклони от мислите му. Знаеше как да привлече вниманието му към други неща.

— Под открито небе усещането е съвсем различно — засмя се тя. — Зная го от последната нощ. Ела, скъпи! Искам най-после да разбера как е под вода...

Със смях и погълнати един от друг, двамата се гмурнаха под водата и едва след минута отново излязоха на повърхността. Ласитър го правеше не за пръв път. Знаеше всички възможни варианти, с които да изненада момичето.

Магьосницата на покера!

Само ако го знаеше!

Беше истински замаяна. Всъщност тя самата още не го беше проумяла напълно, тъй като това далеч надминаваше и най-смелите й очаквания.

С какво беше заслужила толкова много щастие? Непрекъснато с огромна почуда си задаваше този въпрос.

Не помисляше дори и за миг, че заради това хладнокръвно беше убила човек.

Подобни неприятни спомени трябваше просто да бъдат прогонени. Неведнъж беше постъпвала точно така. Истинската Мара О'Съливан беше само една от многобройните й жертви. Какво значение имаше съдбата на един човек за Магьосницата на покера? Абсолютно никакво!

Тя направо се разтапяше от щастие.

До момента, когато всички бяха сполетени от беда. Дойде като гръм от ясно небе.

Откъм долината отекнаха изстрели. Край малкото село на индианците се бяха появили ездаци, които стреляха по всичко, което се изпречваше на пътя им. Беше все едно дали са мъже, жени или деца.

Ездачите, които бяха нахлули в долината, искаха в кървава схватка да заграбят всичко. Начело яздеше Пумата, Марк Андерсън. Видът на неоценимото богатство почти беше помрачил разсъдъка му. И това необуздано чувство за превъзходство!

Тук никой не можеше да му противостои!

Но горе, в къщата, Ласитър, Ной и момичето светкавично бяха успели да облекат по някоя дреха. С оръжие в ръка, те се втурнаха навън.

На края на терасата имаше достатъчно каменни бойници, зад които човек можеше да се прикрие и да стреля.

Стреляха неудържимо, когато първите нападатели влязоха в парка. Погледът на Ласитър случайно попадна върху момичето и за първи път той я видя да действа.

Ококори очи от учудване.

Тя се биеше като тигрица! Беше стиснала зъби и изкривила лице, а изстрелите ѝ бяха съпроводени от диви викове, изпълнени с омраза.

Първата атака беше отбита. Навсякъде лежаха убити и ранени. Нападателяте бяха понесли значителни загуби. В началото бандата наброяваше приблизително двайсет души. Сега бяха останали може би десет. Те след кратка пауза отново нападнаха. И отново трябваше да се оттеглят, понесли загуби.

Тогава Ной беше улучен от куршум.

Той се строполи зад една мраморна статуя, след като със залитане беше направил още три крачки.

Този куршум постави фаталната точка на една страховита драма.

Гробна тишина се възцари внезапно в рая, който се беше превърнал в ад.

Никой от бандитите не беше останал жив. Бяха рискували много в лудостта си. Сляпата им атака се беше превърнала в самоубийство.

Ласитър и Мара коленичиха край Ной. Стенейки, той се изправи, още веднъж събрал сила от каленото си тяло.

Но Ласитър усети, че смъртта вече се беше изправила зад Ной. Той не можеше да бъде спасен. При такава рана дори най-голямото лекарско умение би било напразно.

Ной опря гърба си на мраморната статуя и уморено се усмихна.

— Зная — промърмори тихо, — с мене е свършено. Сега, най-накрая, въпреки всичко изгубих голямата игра. А аз, глупакът, си бях въобразил, че бих могъл да избягам от съдбата си. Ласитър, Мара, милото ми дете, аз трябва да ви направя едно признание. Искам да облекча съвестта си, преди да застана пред най-великия съдник...

Той отправи поглед към небето. Беше късен следобед. Скоро слънцето щеше да залезе. А с него и животът на Властелина на пустинята щеше да угасне завинаги.

— Да, той съществува, най-великият съдник — прошепна старецът. — В това твърдо съм вярвал през целия си живот. И знам, че трябва да отговарям за всичко, което съм сторил...

Той отново трябваше да направи пауза. Дишаше все по-трудно и мъчително, но се бореше с безсилието си. Искаше да успокои съвестта си.

Ласитър имаше лошо предчувствие.

Започна да проумява истината. Тази мисъл не беше преставала да го вълнува. Но непрекъснатият вихър на събитията му беше пречил. Нито веднъж досега не бе успявал сериозно да помисли за наглед дребните неща.

Властелин на пустинята!

Тайнственият бос на страшните пустинни вълци.

Беше един и същи човек.

Ной се усмихна уморено и изтерзано. Но погледът му беше учудващо бистър. Той сякаш направо се впиваше в Ласитър.

— Сега ти го разбра, Ласитър. Виждам го по очите ти. Да, аз съм босът на пустинните вълци. Оттук управлявах всичко и дърпах конците. Докато ясно забелязах, че започвам да остарявам, и разбрах, че не може да продължава така. Организацията беше станала по-силна от мене. Тогава взех решение да я разпусна. Беше почти невъзможно. И така, аз се оттеглих. Без моето ръководство така или иначе един ден всичко щеше да се разпадне. Така и стана. По-бързо, отколкото мислех. А другата банда също е свършена. Значи вие няма за какво да се безпокоите. Сега всичко тук принадлежи на вас. На писалището ми ще намерите моето завещание. Мара, детето ми, бъди щастлива с Ласитър. А ти, Ласитър, й бъди добър спътник до края. Елате, дайте ми ръцете си...

Той безсилно протегна ръце, насочил длани нагоре. Ласитър и Мара бяха коленичили от двете му страни. Всеки хвана по една ръка на умиращия и безкрайно бавно той съедини ръцете им. По странен начин това напомняше истински тържествена раздяла. Но Ласитър не искаше да му отнеме тази последна малка радост.

— Живейте по-добре от мене — прошепна Ной. — Мара, преди трийсет години аз убих баба ти. От ревност. Ние имахме една малка дъщеря. Твоята майка. Аз редовно ѝ изпращах пари. По-късно забравих за нея. Успях само да науча, че си е намерила добър съпруг. Смятах, че не е необходимо да се грижа за нея и по-нататък. Едва преди половин година започнах да правя издирвания и така открих тебе. Вярвах, че така ще успея да изкупя част от стария си дълг. Същевременно исках да направя още една сделка със съдбата. Знаем, че това беше безсрамно желание. Но накрая си въобразих, че всичко ще бъде добре. Сега трябва да си платя. Моли се за мене, когато умра.

— Да, дядо — обеща Мара с треперещ глас.

Той отново погледна към Ласитър. Имаше достатъчно сили, за да говори.

— Наистина ли нищо не забеляза, Ласитър? От това най-много се страхувах. Когато мъжете от другата банда дойдоха в Девилс Пойнт, след като ги бяхме победили, се боях, че ще забележиш нещо. Наистина ли нищо не ти направи впечатление?

— Какво?

— Бихме могли да ги унищожим, без ние самите да понесем загуби. Но аз не пожелах. Затова в последния момент им извиках да се предадат. В действителност това беше само предупреждение за тях. Исках да се стигне до престрелка. Никой не трябваше да оцелее. В суматохата застрелях двама от собствените си хора. А трети оставих да умре от загуба на кръв. Исках всички да останат неми, неми...

Раменете му се отпуснаха. Цялото му тяло все повече се свиваше.

— Прости ми, Мара. Моля те, прости ми...

Това бяха последните му думи.

Той лежеше тих и спокоен.

Ласитър се чувстваше като замаян. Всичко му приличаше на лош сън. Не можеше да проумее как е смятал този човек за истински приятел. Гласът на Мара прекъсна мислите му.

— Разочарован ли си сега, Ласитър?

Той поклати глава.

— Трябва още дълго да мисля за това.

Нейните мисли бяха вече устремени в бъдещето. Отсега нататък не съществуваха никакви пречки. С един замах беше станала богата и силна. Не беше необходимо да продължава да се преструва пред Ласитър. Впрочем, трябваше да е доволен, че ще може да остане неин съдружник. Тя беше единствена наследница, а той — напълно зависим от нея, така мислеше тя. Ако ѝ омръзнеше, можеше просто да го натири като куче.

Тя имаше всички основания скрито да ликува.

Но внезапно един добре познат глас я откъсна от мислите ѝ. Неописуем ужас обзе красивата жена, която още витаеше в облаците.

— Мисля, че можеш да престанеш вече с играта на криеница, Шейла.

— Марк! Какво...

— Мислеше, че съм мъртъв като останалите — изсмя се Пумата Марк Андерсън. — Но аз навреме се измъкнах от опасната зона, когато забелязах, че с остатъка от бандата ми е свършено. Размислих, че ще спечеля много повече, ако се дели на по-малко. Остава единствено въпросът, какво ще стане с него. Аз мисля, че той е излишен като всички останали. Ще е напълно достатъчно, ако останем само ние двамата, Шейла.

Беше насочил пушката си към Ласитър. Беше се появил така внезапно и неочаквано, че го остави неподготвен.

Ласитър се опита да спечели време.

Какъв удар представляваше това за него!

За втори път в този късен следобед се сблъскваше с горчиво прозрение.

— Мара — каза той, — какво означава това? Какво иска този човек? Защо те нарича Шейла?

— Защото аз не съм истинската Мара — хладно отвърна тя. — Истинската внучка на Ной вече не е жива. От няколко дни почива в мир в гробището на Паловерде. На другия край на пустинята.

— Наричат я Магъосницата на покера — изсмя се Андерсън. — Тя те изигра. Успокой се, не си първият. В ада ще се срещнеш с куп свои предшественици.

Показалецът му беше на спусъка на уинчестъра.

— Това, че успя да изиграе и двама ви, е най-големият ѝ удар — с насмешка продължи той. — Дяволски много ще внимавам да не преметне и мене. Тя...

Отекна изстрел.

На гърдите на Андерсън внезапно се появи дупка от куршум. Той политна назад и падна. От неговия „Уинчестър“ също отекна изстрел, предназначен за Ласитър, но куршумът излетя към небето.

Мнимата Мара стоеше, стиснала едрокалибрения пистолет, който Ной ѝ беше купил в Девилс Пойнт. Беше двуцевен пистолет. Във втората цев имаше още един куршум.

— Да, Ласитър, така е — студено каза тя. — Сега знаеш тайната ми. Аз съм Магъосницата на покера. Със сигурност си слушал за мене. Случайно в Паловерде се запознах с внучката на Ной. Тя беше болна и без друго скоро щеше да умре. Аз, в крайна сметка, малко съкратих страданията ѝ. Но това не е интересно. Искам да зная какво става с тебе, Ласитър. Държа на това, което ти казах, когато се любихме. За мене ти си най-очарователният мъж, когото съм срещала. Да останем съдружници. Заедно ще живеем прекрасно. Как мислиш?

Сега беше ред на Ласитър да блъфира.

Беше единственият му шанс.

Той беше сигурен, че би застреляла и него, без да ѝ мигне окото, ако дори само намекнеше, че не е съгласен с нея и никога не би се съгласил да стане съдружник на една кучка.

Той кимна и се изсмя като човек, който е съгласен с всичко и е изключително доволен.

Не му оставаше нищо друго. Магъосницата на покера държеше пистолета в ръка, а тя стреляше безпогрешно.

— Това е добро предложение — каза той. — Смятам също, че си подходяме.

Надяваше се, че тя ще свали оръжието. Когато му се удадеше случай да я пипне, щеше да я отведе, където ѝ беше мястото — пред съдията.

Отсега знаеше, че няма да му е лесно. Не и след чудесните мигове, които бяха прекарвали заедно.

Тя бавно отпусна ръката си и с облекчение се усмихна.

— Да, ти си наистина единственият мъж, когото бих приела за съдружник — каза тя. — Това, че те познавам, е най-голямото щастие, което някога...

Внезапно прогърмя изстрел. В същия миг тялото ѝ потрепери.

Ласитър се хвърли настрани и се завъртя. Светкавично извади ремингтъна си от кобура.

Но вече нямаше смисъл да стреля.

Марк Андерсън отново беше паднал по гръб. Лежеше неподвижно. В свития юмрук продължаваше да стиска оръжието, с което беше застрелял Магьосницата на покера.

Ласитър пристъпи към нея. Тя лежеше по гръб и го гледаше с големи, бавно угасващи очи.

— Аз те обичах — прошепна тя. — Аз наистина те обичах, Ласитър...

После замлъкна завинаги.

Той дълго стоя и гледа лицето ѝ, на което беше изписан полъх на онази ангелска усмивка, която толкова го беше привличала.

Стоя там, докато слънцето напълно се скри.

— Прекалено голям залог — промърмори той, клатейки глава. — Прекалено голям...

И бавно откъсна поглед от нея...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.